

facebook

ΔΙΚΤΥΟ
HellenicVoiceNetwork
ΟΜΑΔΑ e-book
ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ

MAURICE BARDÉCHE - AUSTIN J. APP - J. FONS

FRANCE LAROCHE - L. ROHRBACHER - R. P. REICHENBERGER

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΟΙΚΟΠΥΞ

«Σκοτώστε, άνδρες του Κόκκινου Στρατού, σκοτώστε! Δεν υπάρχει τίποτα τό άθώο στους φασίστες, ούτε στους ζωντανούς ούτε σ' αυτούς που δεν έχουν ακόμη γεννηθεί. Σκοτώστε!»

Ήλιος Έργιουργκ

«Εμείς οι Άμερικανοί έκτελέσαμε αιχμαλώτους πολέμου, βομβαρδίσουμε νοσοκομεία, βυθίσουμε ναυαγοσωστικά, σκοτώσαμε άμάχους, πετάξαμε έτοιμοθάνατους σι λάκκους με νεκρούς. Στόν Είρηνικό κομματίσαμε τά κρανία τών ίχθρών μας γιά νά χαρίσουμε αναμνηστικά στις άρραβωνιαστικές μας και φτιαξαμε χαρτοκόπτες από τά κόκκαλά τους. Στέψαμε τούς βομβαρδισμούς μας μέ φώσφορο και τίς δολοφονίες άμάχων μέ άτομικές βόμβες, πετώντας τες σέ άνω σχεδόν άναχώρωτες πόλεις μέ αποτέλεσμα έτσι νά επιτύχωμε μιάν άναμφισβήτητη επίδοση στις στιγμιαίες μαζικές δολοφονίες».

Έντγκαρ Τζουινς, «Ένας πόλεμος είναι άρκετός»

Κατά την διάρκεια τών βομβαρδισμών τού Ρουρ, τό 1943, ό έργατικός βουλευτής Μ. Ρ. Στρουκς ρώτησε άν οι Βρεττανοί πιλότοι «βομβάρδισαν περισσότερο την περιφέρεια, άντι νά συγκεντρώνουν την προσοχή τους σι στοχούς καθαρά στρατιωτικούς». Ό ύπουργός άεροπορίας Σερ Σινκλαινρ, άπάντησε ότι «οί στοχοί ήταν παντοτε στρατιωτικοί. Καλή τερά όμως θα ήταν νά δοθή λιγότερη σημασία στην κριτική» προσέθεσε.

Εἰσαγωγή

Τό βιβλίο αὐτό δέν ἀποτελεῖ παρά μία ἀπλή καί συνοπτική παρουσίασι. Θά χρειάζονταν πάμπολλες σελίδες καί κυρίως μία μεγάλη ἔρευνα γιά νά ἀπαντηθῇ τό πρόβλημα πού θέτει ὁ τίτλος του, ἀλλά κανένας ἰδιώτης δέν διαθέτει τά ἀπαραίτητα μέσα γιά νά διεξαγάγῃ μιά τέτοια ἔρευνα. Μόνο μία κυβέρνησις θά μπορούσε νά ἀσχοληθῇ μ' αὐτό τό τρομερό ζήτημα καί νά συγκεντρώσῃ τά ἀναγκαῖα στοιχεῖα. Ἀλλά οἱ σημερινές κυβερνήσεις μας εἶναι μόνο φαινομενικά ἐλεύθερες. Καμμία καλύτερη ἀπόδειξις δέν μπορεῖ νά ὑπάρξῃ γιά τήν ὑποταγή τους ἀπό τήν ἴδια τήν σιωπή τους πάνω σέ αὐτό τό συγκεκριμένο θέμα.

Ὅλοι ἀντιλαμβάνονται ποιό ἦταν τό σημεῖο ἐκκινήσεως τῆς ἔρευνάς μας. Ἡ ἄρνησις παραγραφῆς τῶν «εἰδικῶν ἐγκλημάτων», τῶν λεγομένων «ἐγκλημάτων πολέμου» ἢ «ἐγκλημάτων κατά τῆς ἀνθρωπότητος» εἰσάγει μιά νέα ἐποχή «ἀνακρίσεων» καί εἶναι ἐφεξῆς ἀπεριόριστη μέσα στό χρόνο ὅσον ἀφορᾷ τά πρόσωπα, τίς ομάδες καί τίς ὀργανώσεις. Εἶναι φανερό ὅτι τά κίνητρα πού ὠδήγησαν στήν ἄρνησι τῆς παραγραφῆς θά ἰσχύουν καί στό μέλλον ὅπως ἀκριβῶς ἰσχύουν καί σήμερα. Εἶναι λοιπόν ἀπαραίτητο νά ἐτοιμασθοῦν οἱ φάκελλοι, ἔστω καί ὑποτυπωδῶς, διότι θά εἶναι ἴσως χρήσιμοι γιά τό μέλλον.

Ἡ ἔκτασις τῶν ἐγκλημάτων πολέμου πού ζήσαμε, ὑπερβαίνει κατά πολύ ὅπως ἤδη ἐλέγχθη τήν βαρβαρότητα τῶν περασμένων αἰώνων. Ἀλλά μία ὄψις τῆς βαρβαρότητος αὐτῆς εἶναι ἴσως γιά τό μέλλον ἡ πιό ἀνησυχητική ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες: εἶναι ἡ ἄρνησις νά γίνῃ γνωστή κι ἀκόμη περισσότερο νά ἀνακριθῇ μιά ὁλόκληρη σειρά ἐγκλημάτων κατά τῆς ἀνθρωπότητος τά ὅποια διαπράχθηκαν κατά τήν διάρκεια αὐτῶν τῶν τραγικῶν χρόνων. Σ' αὐτήν τήν

έπιμονή υπάρχει ένα σύμπτωμα σκληρής αναισθησίας, τό όποϊον είναι ίσως πιο άπειλητικό από όλες τίς πράξεις πού έγιναν.

Τί νά σημαίνει άραγε ή άρνησις νά τιμωρηθοῦν ώρισμένες πράξεις πού έξεγείρουν τήν συνείδησι, άν όχι τήν έπιβεβαίωσι ότι αὐτές οί πράξεις δέν είναι έγκληματικές καί ότι κατά συνέπεια είναι **θεμιτές καί καθημερινής πρακτικῆς** σέ κάθε μελλοντικό πόλεμο;

Αὐτό πού δέν τιμωρεῖ ένα δικαστήριον, άποδεικνύεται ότι δέν άποτελεῖ καν παράπτωμα: σημαίνει ότι μπορεί να θεωρηθῇ έπιτρεπτό έφ' όσον ή νομολογία ύπακαθιστώντας τόν νόμον άδιαφορεῖ.

Αὐτές άκριβώς τίς πράξεις γιά τίς όποιες άδιαφοροῦν τά δικαστήρια, θελήσαμε νά ύπενθυμίσωμε στήν κοινή γνώμη. Καί τό κάνομε, παρουσιάζοντας τό θέμα ύπό μορφή έρωτημάτων, διότι δέν εἴμαστε έμεῖς εκείνοι πού θά άποφανθοῦμε, αλλά είναι άπολύτως νόμιμον νά αναρωτηθοῦμε γιά τήν όρθότητα τῆς νομολογίας πού παγιώθηκε.

Τό σύστημα διαιρέσεως τῆς ὕλης πού άκολουθήσαμε δείχνει άρκετά καθαρά τά έρωτήματα πού προκύπτουν από μόνα τους. "Όταν πολλές έκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, κυρίως γυναικό-παιδα, έξολοθρεύονται μέσα σέ λίγες ώρες, μέ πρόθεσι τήν πρόκλησι τρόμου από τά άποτελέσματα μιᾶς αίματηρῆς έπιθέσεως, σέ μία τοποθεσία πού δέν παρρουσιάζει στρατηγικό ένδιαφέρον, είναι δυνατόν ή έπιχείρησις αὐτή νά μήν έχη έγκληματικό χαρακτήρα; Καί κατά συνέπεια μήπως θά έπρεπε νά συμπεράνωμε ότι, στό μέλλον, τέτοιου είδους έπιθέσεις, πρέπει νά θεωροῦνται σάν ένέργειες ενός φυσιολογικοῦ καί ανεπίληπτου πολέμου; "Όταν άφοπλισμένοι άνδρες - καί ένδεχομένως οί γυναῖκες καί τά παιδιά τους - δολοφονοῦνται μέσα στό ίδιο τους τό σπίτι, ή συλλαμβάνονται αὐθαίρετα καί δολοφονοῦνται παράμερα, ή έξοντώνονται έσκεμμένα μέ δολοφονίες, κακουχίες καί βασανιστήρια, μόνο καί μόνο εξαιτίας τῆς έθνικότητός τους μέ τό πρόσχημα «συλλογικῆς έκδικήσεως» καί «λαϊκῆς άγανακτήσεως», άραγε αὐτές οί πράξεις δέν είναι γενοκτονία καί δέν έχουν έγκληματικό χαρακτήρα; Συνεπώς, οί συστηματικές σφαγές πολιτικῶν αντιπάλων ή άπλώς ύποτιθεμένων τέτοιων προσώπων, ή άκόμη άλλογενῶν, 'ειονοτήτων θά πρέπη άραγε νά θεωροῦνται σάν αναπόφευκτες καί άτιμώρητες περιπέτειες κάθε μελλοντικοῦ διεθνούς πολέμου ή αὐτῶν των ὕ-

πουλων πολέμων κάτω από τούς όποιους συνήθως καλύπτονται οί πόλεμοι πού διεξάγονται χωρίς νά κηρυχθοῦν; Οί βίαιες μετακινήσεις πληθυσμῶν, - καί μάλιστα μαζικές - έγιναν γιά πρώτη φορά σ' αὐτόν τόν πόλεμον συστηματικῶς, ναι ή όχι;

Έκτυλίχθηκαν κάτω από φρικτές συνθήκες πού προκάλεσαν σημαντικές ανθρώπινες άπώλειες, ναι ή όχι; 'Από έγγραφα πού δημοσίευσε ή ἴδια ή γερμανική κυβέρνηση προκύπτει, ότι περισσότερα από 12 έκατομμύρια άνθρωποι διώχθηκαν καί έκτοπίσθηκαν βίαια μέσα σέ λίγες έβδομάδες, μέ άποτέλεσμα να προκληθῇ ό θάνατος σέ 200.000 άτομα. Γιά τήν άξιολόγησι τοῦ πρωτοφανοῦς χαρακτηῆρος αὐτῶν τῶν αριθμῶν μέσα στήν ἱστορία, άρκεῖ νά αναφερθῇ ότι ή περιβόητη έκτόπισις τῶν 'Εβραίων από τή Βαβυλώνα - πού καταλαμβάνει τόσο χῶρον στήν Βίβλον καί τόν μῦθο -δέν ξεπέρασε τά 1784 άτομα, όπως φαίνεται από μία στατιστική πού υπάρχει στό έβραϊκό «Βιβλίο τῶν Βασιλέων». Οί έβραῖζοντες, εκείνοι πού έπιμένουν νά θεωροῦν αὐτήν τήν βιβλική άπογραφή σάν μία παρεμβολή στό αρχικό κείμενον, δέν κατάφεραν νά «ξεπεράσουν» τόν αριθμό τῶν 10.000 έκτοπισμένων, παρ' όλες τίς προσπάθειες τῆς φαντασίας τους. Βλέπομε λοιπόν, πόσο «ὑπερέχει» ό δικός μας πολιτισμός σέ σχέσι μέ εκείνον τῶν βιβλικῶν χρόνων. "Αραγε άκόμη κι έδῶ δέν υπάρχει άλλος υπεύθυνος από τήν είμαρμένη;

"Ενα τμήμα τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, άφορᾷ μία κατάστασι πού ανήκει έξ ολοκλήρου στήν δική μας εποχή. Δέν αντίκειται βέβαια στούς κανόνες τοῦ πολέμου, νά παραδοθοῦν σέ ένα σύμμαχον λαό αἰχμάλωτοι πολέμου πού συνελήφθησαν σέ κάποιο άλλο μέτωπο καί στούς όποιους αὐτός ό σύμμαχος δέν έχει κανένα στρατιωτικό δικαίωμα. 'Αλλά όταν ή παράδοσις αὐτή ἰσοδυναμεῖ μέ βασανιστήρια καί θάνατο γιά τούς αἰχμαλώτους αὐτούς, δέν είναι άραγε στήν πραγματικότητα ένα από τά όμαδικά έγκλήματα πού ή δικαιοσύνη μάταια καταδιώκει καί κατά τῶν όποίων ό νόμος είναι ανίσχυρος; 'Ο καθένας θά κρίνη σύμφωνα μέ τήν συνείδησί του τί πρέπει νά σκεπτόμαστε γιά τούς Βρεττανούς ἰθύνοντες πού παρέδωσαν στούς Ρώσους τούς Οὐκρανοῦς έθελοντές (μέ τίς γυναῖκες καί τά παιδιά τους) οί όποιοι τούς έμπιστεύθηκαν, καθώς επίσης καί γιά τούς άλλους εκείνους πού παρέδωσαν στούς Γιου-

γκοσλαύους τούς Κροάτες έθελοντές, κάτω από τίς ίδιες άκριβώς συνθήκες.

Βέβαια όλα αυτά αναφέρονται μόνο περιληπτικά. Άλλά όταν πρόκειται για βιασμούς, κλοπές και λεηλασίες, τό πρόβλημα δέν τίθεται έρωτηματικά. Σέ κάθε έποχή, τέτοια γεγονότα θεωρήθηκαν σάν αντίθετα στά δικαιώματα τών ανθρώπων. Για τά ζητήματα αυτά τά στοιχειά μας είναι έλλιπη. Συγκεκριμένα, δέν μπόρεσα νά βρω τόν φάκελλο τών βιασμών τής Στουτγάρδης από τίς μονάδες τών μαύρων του Γαλλικού Στρατού, πού προκάλεσαν τίς διαμαρτυρίες τής Γερμανικής Άρχιεπισκοπής. Οί κλοπές και οί λεηλασίες ύπῆρξαν πολλές και διάφορες. Είναι δύσκολο νά προσδιορισθοῦν μολονότι είναι πολύ γνωστές. Ένας ιδιώτης όμως, δέν έχει τά μέσα και τίς δυνατότητες νά συλλέξη τά στοιχειά πού θά έπρεπε νά καταγραφούν.

* * *

Στό σύνολό τους, οί απώλειες και τά δεινά του γερμανικού λαού κατά τόν πόλεμο ύπῆρξαν αφάνταστες. Καιρός θά ήταν νά γίνη κι αυτό αντίληπτό. Τί σημαίνουν οί αξίες έν όνόματι τών οποίων προσποιούμαστε ότι έγινε αυτός ό πόλεμος, αν τελικά άδιαφορούμε γι αυτό πού αντιπροσωπεύει ό θάνατος 5 έκατομμυρίων ανθρώπων από δεινά και βιαιότητες; 700.000 Γερμανοί άμαχοι πέθαναν είτε στους βομβαρδισμούς είτε στις σφαγές πού συνώδευσαν τίς μετακινήσεις πληθυσμών. Ό αριθμός τών τραυματισμένων άμάχων έφτασε τίς 800.000 και πολλοί από αυτούς έμειναν ανάπηροι. Ό πολύς κόσμος άγνοεί τούς αριθμούς αυτούς - άς έλπίζουμε τουλάχιστον - έπειδή ποτέ δέν ενημερώθηκε. Τά προσχήματα πού καλύπτουν αυτήν τήν λίγο - πολύ θεληματική άγνοια, δέν καταφέρνουν νά αποκρύψουν τόν άκρωτηριασμό τής ήθικης και του πολιτισμού, πού χάνουν έτσι τήν παγκοσμιότητά τους. Άλλά πώς είναι δυνατόν νά μήν βλέπουμε ότι οί ήθικοί κανόνες πού επικαλούνται οί δημοκρατίες είναι σκέτος έμπαιγμός όταν εφαρμόζονται σέ ένα μόνο τμήμα τής ανθρωπότητας; Οί ανθρωπιστικές προθέσεις μας, πού κατάλαμβάνουν τόσο χώρο στους λόγους μας και στην λογοτεχνία, δέν είναι παρά μία ύποκρισία αν αποδέχονται τέτοιου είδους καταστροφές χωρίς νά τίς χαρα-

κτηρίζουν μέ τό πραγματικό τους όνομα. Σήμερα, πολλές πληροφορίες βρίσκονται στην διάθεσί μας για τόν Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο ώστε ή σιωπή νά θεωρηται όχι βέβαια δικαιολογημένη - ποτέ δέν ύπῆρξε για μία συνείδησι λίγο άπαιτητική - αλλά άπλως και μόνον άνεκτή.

Μωρίς Μπαρντές

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ

1

Ἡ ἐξόντωσις τῶν Γερμανῶν τῆς Πολωνίας

Οἱ ὁμότητες πού διαπράχθηκαν ἀπό τοὺς Πολωνοὺς ἐναντίον τῶν Γερμανῶν πού διέμεναν στὴν Πολωνία, ὑπῆρξαν τὸ ἀντικείμενο μιᾶς διοικητικῆς ἐρευνας τῶν γερμανικῶν ἀρχῶν, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα ἀναφέρομε παρακάτω, ὅπως προκύπτουν ἀπὸ τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα πού ὑπάρχουν στὰ ἀρχεῖα.

Ἡ γερμανικὴ παροικία τῆς Πολωνίας ἦταν ἰδιαίτερα πολυπληθὴς, καὶ ἦταν ἐγκατεστημένη κυρίως γύρω ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Δάντσιχ καὶ τοῦ Μπρόμπεργκ. Ἡ μειονότητα αὐτὴ διέμενε στὴν Πολωνία περισσότερο ἀπὸ δύο αἰῶνες καὶ ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ ἀγροτικὸ πληθυσμό.

Ἀπὸ τὴν ἀνοιξὶ τοῦ 1939, μία βίαιη ἐκστρατεία ἀναπτύχθηκε στὴν πολωνικὴ κοινὴ γνώμη κατὰ τῶν Γερμανῶν τῆς μειονότητος. Αὐτὴ ἡ ἐκστρατεία μίσους ἐξαπλώθηκε μεθοδικὰ σὲ ὅλα τὰ στρώματα τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἰδιαίτερα στοὺς στρατῶνες καὶ στὰ μέλη τῶν παραστρατιωτικῶν ὁργανώσεων, ἡλικίας 16 ἕως 18 ἐτῶν, πού συμμετέσχαν ἐνεργά, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, στὶς δραματικὲς σφαγὲς τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Σεπτεμβρίου 1939.

Πρόκειται λοιπὸν ὅπως φαίνεται, γιὰ μία ἐκστρατεία προμελετημένου μίσους, ἡ ὁποία τροφοδοτήθηκε ἀπὸ ψευδεῖς εἰδήσεις καὶ προπαγανδιστικὲς ἐνέργειες τῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν κυβερνητικῶν ὑπηρεσιῶν, πού ἀφοροῦσαν βασικά τὴν ἐγκατεστημένη ἀπὸ αἰῶνες στὴν Πολωνία γερμανικὴ μειονότητα. Παρουσιάζει δηλαδὴ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ πού τὰ διεθνὴ δικαστήρια

αργότερα ονόμασαν «προτροπή στο μίσος εξ αιτίας της καταγωγής». Τό αποτέλεσμα ήταν μία συστηματική σφαγή ανθρώπων, δολοφονημένων και βασανισθέντων αποκλειστικά και μόνο εξ αιτίας της καταγωγής τους. Μέ άλλα λόγια αυτό ακριβώς που τό Δικαστήριο της Νυρεμβέργης χαρακτήρισε σάν γενοκτονία. Οί αναφορές τών επιτροπών έρευνών και τών γερμανικών δικαστηρίων προσδιόρισαν σέ 58.000 τόν αριθμό τών εκτελεσθέντων και έξαφανισθέντων σέ διάστημα μιᾶς έβδομάδος.

Τήν 1 Φεβρουαρίου 1940, ό αριθμός τών Γερμανών της Πολωνίας τών οποίων αναγνωρίσθηκαν τά πτώματα, έφθασε τίς 12.857. Σ' αυτό τόν αριθμό τών αναγνωρισθέντων πρέπει νά προστεθοῦν 45.000 έξαφανισθέντες - σύμφωνα μέ τά έπίσημα στοιχεία - ήδη από τήν αρχή τοῦ πολέμου μεταξύ Γερμανίας και Πολωνίας. Πρέπει και αυτούς νά τούς κατατάξωμε στούς δολοφονημένους, άφοῦ στάθηκε άδύνατον νά ξαναβρεθοῦν τά ἴχνη τους.

Οί σφαγές αυτές και οί συνοπτικές εκτελέσεις πραγματοποιήθηκαν τήν έβδομάδα άνάμεσα στην 1 Σεπτεμβρίου 1939, ήμέρα έναρξεως τών έχθροπραξιών μεταξύ Γερμανίας και Πολωνίας και τίς ήμερομηνίες 8, 9 Σεπτεμβρίου, ήμέρες όπου κάθε αντίστασις είχε σχεδόν εκλείψει στό πολωνικό έδαφος.

Οί λεπτομέρειες τών καταθέσεων αποδεικνύουν ότι τό γεγονός και μόνο ότι κάποιος ήταν Γερμανός ή μιλοῦσε τήν γερμανική γλώσσα αποτελοῦσε τό κριτήριο για τήν επιλογή τών θυμάτων. Διαπιστώθηκε επίσης πολλές φορές, ότι οί Γερμανοί που μιλοῦσαν πολωνικά έξαιρέθηκαν.

Οί σφαγιασθέντες Γερμανοί υποδείχθηκαν στην πλειοψηφία τους από γείτονές τους Πολωνούς και ιδιαίτερα τίς γυναίκες, οί οποίες επέδειξαν ένα μίσος και μία ύστερία μοναδική.

Τά θύματα σφαγιασθηκαν ανεξάρτητα από τήν ηλικία, τό επάγγελμα, τήν κοινωνική κατάσταση, ή τό φύλο τους. Κανένα επάγγελμα δέν έξαιρέθηκε: κολλήγος ή ιδιοκτήτης, δάσκαλος, ιερέας, ιατρός, έμπορος, εργάτης ή βιομήχανος. Τά θύματα δέν τουφεκίζονταν οὔτε μετά από κάποια συνοπτική καταδίκη· απλώς τά συνελάμβαναν στό σπίτι τους και χωρίς κάποιου είδους ανακριτική διαδικασία τά βασάνιζαν, τά στραγγάλιζαν και πολλές φορές τά ακρωτηρίαζαν.

Οί δολοφονίες αυτές έγιναν υπό συνθήκες που θυμίζουν αρκετά τίς συνθήκες της 'Απελευθερώσεως στην Γαλλία ή τό Βέλγιο. Οί κύριοι εκτελεστές ήταν νέοι που ανήκαν στούς στρατιωτικούς σχηματισμούς της νεολαίας, στίς ομάδες εφέδρων, σέ διάφορες οργανώσεις, συνδικάτα, όπως βέβαια συμμετείχε και ένας ώρισμένος αριθμός καταδίκων κοινού ποινικού δικαίου. Τά ἴδια επίσης συνέβησαν και στίς τραγικές μέρες τοῦ Σεπτεμβρίου 1945.

Οί σκηνές που αναφέρονται από μάρτυρες αποδεικνύουν ότι τίς περισσότερες φορές επρόκειτο για «λυντσαρίσματα», τά όποια όμως εντάσσονται σέ γενικότερα μέτρα που εισηγήθηκε ή πολωνική κυβέρνηση. Έξ αιτίας της καταστάσεως, ή πολωνική κυβέρνηση είχε διατάξει από ραδιοφώνου τήν 1η Σεπτεμβρίου όλους τούς έπαρχιακούς διοικητές νά προβοῦν σέ μαζικές συλλήψεις όλων ὅσων ήσαν γερμανικής καταγωγής και βρίσκονταν στό πολωνικό έδαφος, ιδιαίτερα μάλιστα τών άγροτῶν που αποτελοῦσαν τμήμα της γερμανικής εθνικής μειονότητας, ή όποία ήταν έγκατεστημένη στην Πολωνία ήδη από αἰῶνες.

Είναι φανερό ότι επρόκειτο για μεγάλη και προμελετημένη άστυνομική επιχείρησι, προετοιμασμένη από πολλούς μήνες, έφ' όσον όλοι οί Γερμανοί συνελήφθησαν μέσα σέ λίγες ώρες, εκτός άπ' αυτούς που ήταν νεοφερμένοι και συνεπώς άγνωστοι ακόμη στίς αρχές. Μέ τά εντάλματα αυτά, οί Γερμανοί συνελήφθησαν άμέσως, χωρίς νά τούς δοθῇ όποιαδήποτε εξήγησις και ώδηγήθηκαν στά διάφορα άστυνομικά τμήματα. Έκείνοι που κρατήθηκαν από τίς άστυνομικές αρχές, ώδηγήθηκαν κατά ομάδες σέ ένα στρατόπεδο εκτοπισμένων στά άνατολικά της Πολωνίας. Άλλοι διατάχθηκαν νά επιστρέψουν στά σπίτια τους, αλλά καθ' όδόν συνελήφθησαν και πάλι, κτυπήθηκαν, τραυματίσθηκαν και κυνηγήθηκαν από τίς παραστρατιωτικές ομάδες. Άλλοι τέλος δολοφονήθηκαν κατά τή διάρκεια κατ' οίκον έρευνών που συνώδευαν τήν σύλληψι.

Σ' αυτές τίς κατ' οίκον έρευνες οί αρχές άναζητοῦσαν δῆθεν όπλα μέ τό πρόσχημα ότι Γερμανοί είχαν πυροβολήσει έναντίον Πολωνών. Είναι φανερό πως οί δικαιολογίες αυτές ήταν σκευωρίες. Αυτό αποδείχθηκε πολλές φορές κατά τήν διάρκεια της έρευνας. Στίς περισσότερες πάντως περιπτώσεις τό πρόσχημα ήταν ακόμα πιο άπλό. Μέσα στό ξέφρενο πλῆθος που έτρεχε στούς δρόμους,

κάποιος ξαφνικά πυροβολούσε. Άμέσως ούρλιαχτά άκούγονταν από παντού. Φώναζαν «οί Γερμανοί πυροβόλησαν» και κατευθυνόντουσαν άμέσως στα σπίτια και τά καταστήματα τών Γερμανών πού οί γείτονές τους τύχαινε νά γνωρίζουν.

Κάτω άπ' αυτές τίς συνθήκες διαπράχθηκαν οί σφαγές και οί λεηλασίες. Άλλοτε μέν τά θύματα δολοφονήθηκαν μέσα στό ίδιο τους τό σπίτι ή σέ κάποια γειτονική αύλή, άλλοτε πάλι ώδηγήθηκαν έξω από τήν πόλι και σφάζονταν μέσα στά δάση κατά μήκος ενός καναλιού ή ενός αύλακιού. Σχεδόν πάντοτε προτιμήθηκε αυτή ή δεύτερη περίπτωσης, ιδίως όταν άφορούσε όμαδικές έκτελέσεις.

Τό είδος τών τραυμάτων (πυροβολισμοί στόν αυχένα, βγάλσιμο ματιών, σπάσιμο του κρανίου μέ ραβδιά, πυροβολισμοί στό κρανίο, κλπ.) παρουσιάζει μία πολύ μεγάλη ποικιλία και δείχνει ότι οί έκτελέσεις είχαν ολοκληρωτικά τόν χαρακτήρα «λυντσαρίσματος».

Όλόκληρες οικογένειες έκτελέσθηκαν έτσι. Ίδίως σέ περιπτώσεις πού επρόκειτο γιά Γερμανούς αγρότες ή άλλους πού ζούσαν σέ απομακρυσμένους συνοικισμούς. Όλόκληρες γερμανικές κοινότητες έξαφανίσθηκαν τελείως.

Οί πιο σημαντικές σφαγές ήταν ή όμαδική σφαγή του Μπρόμπεργκ στις 3 Σεπτεβρίου, καθώς και οί όμαδικές σφαγές της 6 και 7 Σεπτεμβρίου: σφαγή της κοινότητας του Άιχντορφ (36 νεκροί), της λίμνης του Ζεζουϊτερζεε (39 νεκροί), της Κράϊνμπάρτελζεε (53 νεκροί), του Γιάγκερχοφ στά περίχωρα του Μπρόμπεργκ (63 νεκροί), του Σλόνσκ και του Θόρν (58 νεκροί) και τέλος της Τάρνοβα (104 νεκροί).

Σχεδόν όλοι οί δολοφονημένοι, άνδρες και γυναίκες, βρέθηκαν άκρωτηριασμένοι και τά πτώματά τους ήταν δύσκολο νά αναγνωρισθούν στοιβαγμένα όπως ήταν μέσα σέ όμαδικούς τάφους.

Οί σφαγές πού ανεφέρομε είναι εκείνες πού έπιστημάνθηκαν άμέσως μετά τήν είσβολή τών γερμανικών στρατευμάτων στην Πολωνία. Ύπηρεξαν όμως κι άλλες, πού ανακαλύφθηκαν αργότερα. Άπό τόν Νοέμβριο του 1939 έως και τά μέσα του 1940 βρέθηκαν άλλοι 20 περίπου όμαδικοί τάφοι, μέ 15 έως 30 πτώματα καθένas. Άλλού, τά πτώματα τών Γερμανών πού δολοφονήθηκαν ή έκτελέσθηκαν βρέθηκαν στό κατώφλι του σπιτιού τους, μέσα στις αυλές,

στούς κήπους, στις άκρες τών δρόμων, πολλές φορές άταφα, σκεπασμένα με κλαδιά και φύλλα δένδρων. Σχεδόν πάντοτε όμως φρικτά άκρωτηριασμένα. Χωρίς μάτια, χωρίς δόντια, μέ κομμένη τήν γλώσσα, άνοικτή τήν κοιλιακή χώρα, μέ σπασμένα κρανία άπ' όπου πρόβαλαν οί έγκεφαλικές ουσίες, σπασμένα χέρια και πόδια και βγαλμένα νύχια. Πολλές φορές ήταν δεμένα μεταξύ τους μέ σκοινιά, λουριά ή σύρματα και συνήθως αυτά πού ήταν δεμένα έτσι είχαν και μία σφαίρα στόν αυχένα. Άλλοι Γερμανοί, πού κατάφεραν προσωρινά νά ξεφύγουν, συνελήφθησαν άλλοι και τά πτώματά τους ανακαλύφθηκαν σέ σπηλιές, άχυρώνες, αυλάκια, θαμνόδενδρα, σέ δάση ή χαντάκια και σέ χωράφια όπου είχαν καταφύγει γιά νά σωθούν από τούς διώκτες τους. Αυτοί οί διώκτες ήσαν όπλισμένοι μέ λόγχες, πιστόλια και τουφέκια πού ασφαλώς τούς είχαν προμηθεύσει οί αρχές ή άπλως μέ μπαλτάδες, μαχαίρια, φτυάρια και άξίνες.

Οί όμότητες πού διέπραξαν οί Πόλωνοί πρέπει νά καταγραφούν αναλυτικά έξ αίτίας της ευρύτητας και του όγκου τών βιαιοτήτων. Ό αριθμός τών παιδιών της γερμανικής μειονότητας πού δολοφονήθηκαν ή τουφεκίσθηκαν - μαθητών ή νηπίων - άποδεικνύει μέ πόση βιαιότητα πραγματώθηκαν οί έπιταγές της έκστρατείας μίσους κατά τών Γερμανών. Αυτή ή θηριωδία έκδηλώθηκε επίσης στόν φανατισμό μέ τόν όποιο τά θύματα κακοποιήθηκαν, και βασανίστηκαν κτηνωδώς: μερικά από αυτά ύποχρεώθηκαν, πριν τά δολοφονήσουν, νά σκάψουν τόν τάφο τους μέ τά ίδια τους τά χέρια.

Άνθρωποι πληγωμένοι θανάσιμα άφέθηκαν από τούς δολοφόνους τους σέ μία παρατεταμένη άγωνία. Οί δυστυχείς πού κακοποιήθηκαν έμειναν δεμένοι όλόκληρες μέρες, χωρίς τροφή και νερό: μερικοί από αυτούς ήσαν άνάπηροι, μέ τεχνητά μέλη, άρρωστοι, άνήμποροι νά μετακινηθούν πού ύποχρεώθηκαν νά διανύσουν μεγάλες αποστάσεις.

Σέ ένδειξι περιφρονησεως, έρριχναν στούς τάφους τών Γερμανών πτώματα αλόγων ή σκύλων. Άλλοτε πάλι οί δολοφόνοι μετέφεραν τά θύματά τους δεμένα μέ χαλινάρια αλόγων, έως ότου έπακολουθήσει ό θάνατος, κόβοντας μύτες, βγάζοντας μάτια και εύνουχίζοντας τά θύματά τους. Πρέπει νά σημειωθεί ότι οί περισ-

αότερες σφαγές έγιναν με την παρουσία ενός εξαγριωμένου πλήθους, που παρώτρυνε με τις κραυγές του τούς δολοφόνους. Μέσα σέ αυτόν τόν ὄχλο ὑπῆρχαν πολλές γυναῖκες, νέοι, καθώς καί γείτονες πού γνώριζαν πολύ καλά τά θύματα, ζώντας καί ἔχοντας ἄριστες σχέσεις μαζί τους ἐπί χρόνια.

Ἀκολουθοῦν μερικές ἀπό τίς καταθέσεις πού συνελέγησαν ἀπό τίς ἐπιτροπές ἐρευνῶν.

Η ΣΦΑΓΗ ΤΟΥ ΓΙΑΓΚΕΡΧΟΦ

(Ἐγγραφο τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Μπρόμπεργκ)

«Στίς 3 Σεπτεμβρίου 1939, στό Γιάγκερχοφ, 63 Γερμανοί τῆς μειονότητας, ἡλικίας 14 ὥς 76 ἐτῶν δολοφονήθηκαν σέ πολλά σημεία μέσα στήν περιοχή τῆς πόλεως. Τά θύματα αὐτά εἶχαν μεταφερθεῖ ἀπό τά σπίτια τους ἀπό εἰδικά ἀποσπάσματα τοῦ Πολωνικοῦ Στρατοῦ, πού καθωδηγοῦνταν ἀπό Πολωνούς πολῖτες, ἐν μέρει ἐνόπλους. Μερικές φορές οἱ συλλήψεις έγιναν μέ ὑπόδειξι τῶν πολιτῶν.

Ἡ σφαγή ἄρχισε στό Γιάγκερχοφ μέ τήν δολοφονία τοῦ διαμαρτυρομένου ἱερέα Κοῦτσερ, ἡλικίας 45 ἐτῶν, παντρεμένου, πατέρα τεσσάρων παιδιῶν ἡλικίας ἀπό 3 ἕως 14 ἐτῶν. Οἱ Πολωνοί μισοῦσαν ιδιαίτερα αὐτόν τόν ἱερέα τῆς γερμανικῆς μειονότητας, διότι διοικοῦσε μέ ὑποδειγματικό τρόπο τήν ἐνορία του, τήν ὁποῖαν ἀποτελοῦσαν σχεδόν ἐξ ὁλοκλήρου Γερμανοί καί διότι κατά τήν διάρκεια τῶν δύσκολων χρόνων πού προηγήθηκαν τοῦ πολέμου, ἐνεθάρρυνε τούς ἐνορίτες του νά μὴν ἐγκαταλείπουν τίς κατοικίες τους. Γι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο, στό Γιάγκερχοφ, τήν ἡμέρα τῆς σφαγῆς, μόνο ἐλάχιστοι κατάφεραν νά διαφύγουν. Ὁ ἱερέας Κοῦτσερ φρόντιζε πολύ τούς ἐνορίτες του, περιμαζεύοντας στό σπίτι του τούς πρόσφυγες, ἀκόμη κι ἐκείνους πού ἀνήκαν σέ ἄλλες ἐνορίες. Αὐτό τό ἴδιο σπίτι οἱ Πολωνοί μετέτρεψαν σέ κατάλυμα ἀξιωματικῶν τοῦ πολωνικοῦ στρατοῦ, τῆς φρουρᾶς τοῦ Γιάγκερχοφ.

Στίς 3 Σεπτεμβρίου 1939, μέ τό πρόσχημα ὅτι ἔκρυβε ὄπλα στο πρεσβυτέριο καί τήν ἐκκλησία, εἰσέβαλαν στό σπίτι του ἐπτά συνολικά στρατιωτικά ἀποσπάσματα καθωδηγημένα κάθε φορά ἀπό τά ἴδια πρόσωπα. Ἡ κατηγορία, βέβαια, γιά τά ὄπλα ἀποδείχθηκε ἀνυπόστατη, ἀφοῦ μέ τήν ἐναρξί τῶν ἐχθροπραξιῶν Πολωνοί ἀξι-

ωματικοί είχαν εγκατασταθεί στο σπίτι του.

Τήν Κυριακή, στις 13.30 μ.μ., παρά τό γεγονός ότι στίς έπανει-
λημμένες έρευνες δέν βρέθηκαν ούτε όπλα ούτε άλλα επικίνδυνα
άντικείμενα, ήρθαν καί συνέλαβαν τόν ιερέα πού εκείνη τήν στιγμή
βρισκόταν μέ τήν οικογένειά του καί μέ τούς πρόσφυγες πού ό ίδιος
είχε περιμαζέψει. Γύρω στίς 15 μ.μ., ήρθε ένα νέο απόσπασμα
καθοδηγημένο καί πάλι από Πολωνούς κατοίκους του Γιάγκερχοφ.
Μέ τήν ίδια πάντα πρόφασι άρχισαν καί πάλι νά ψάχνουν καί
άφοϋ δέν κατάφεραν τίποτα, συνέλαβαν τόν πατέρα του ιερέα Όττο
Κούτσερ 73 έτών, τόν νεαρό πρόσφυγα Χέρμπερ Σόνεμπεργκ 14
έτών, τόν πρόσφυγα Χάνς Νίνμπιτς 17 έτών, καί τρεις άκόμη Γερ-
μανούς πρόσφυγες πού βρισκόντουσαν στό πρεσβυτέριο.

Οί Γερμανοί πού συνελήφθησαν στίς 15 μ.μ. περίπου, χωρίς
καμιά συγκεκριμένη αίτία, ώδηγήθηκαν άργότερα όπως άποδει-
κνύεται από τίς μαρτυρίες πολλών Πολωνών καί Γερμανών, στόν
σιδηροδρομικό σταθμό πού δέν ήταν μακριά από τήν κατοικία του
ιερέα. Έκεί τούς έστησαν σ' έναν τοίχο, μέ άλλους 12 Γερμανούς
πού είχαν συλλάβει σέ άλλα σπίτια καί μία γυναίκα τήν κυρία
Κόμπκε. Από 8 μέτρα άπόστασι, 12 Πολωνοί στρατιώτες τούς
έξετέλεσαν, τόν ένα μετά τόν άλλο. Είχαν ήδη σκοτώσει τά πρώτα
θύματα όταν ή κυρία Κόμπκε λιποθύμησε· ό άνδρας της είχε ήδη
δολοφονηθεί στό σπίτι τους τήν ίδια μέρα. Χωρίς νά ασχοληθούν
μαζί της, οί Πολωνοί έξετέλεσαν καί τούς υπόλοιπους πού ζούσαν
άκόμη, έπειτα τήν συνέφεραν καί τήν ύποχρέωσαν νά κοιτάξη ένα
- ένα τά θύματα. Έπειτα τήν έξετέλεσαν καί αυτήν. Αύτά έγιναν
παρουσία 200 περίπου Πολωνών στρατιωτών καί πολιτών, άνδρών
καί γυναικών».

Η ΣΦΑΓΗ ΤΟΥ ΖΕΖΟΥ·Ι·ΤΕΡΖΕΕ

(Έγγραφο τής ειδικής επιτροπής του Μπρόμπεργκ)

«Τήν έπομένη τής αίματηρής Κυριακής του Μπρόμπεργκ - τό
βράδυ τής 4ης Σεπτεμβρίου 1939 - 39 άτομα τής γερμανικής μειονό-
τητας του Μπρόμπεργκ καί των περιχώρων δολοφονήθηκαν από
τούς στρατιώτες ενός τακτικού άποσπάσματος του πολωνικού
στρατού. Αύτή ή σφαγή συνέβη στά όρια τής περιοχής του Ζεζουί-
τερζε 21 χιλιόμετρα. από τό Μπρόμπεργκ, κατά μήκος του δρόμου
του Λόχενζαλτσα.

Μεταξύ των ύποψηφίων θυμάτων - πού κατά τύχη κατάφεραν
νά γλυτώσουν - ήσαν οί Γερμανοί, από τό Ζίλονκε, Γκούσταβ
Γκρούλ καί Λέο Ράινχαρντ.

Σύμφωνα μέ τήν κατάθεσι των δύο αυτών μαρτύρων, τό πρωί
τής 4ης Σεπτεμβρίου 1939, άνδρες, γυναίκες καί παιδιά, μεταξύ
των οποίων καί ό Γκρούλ ύποχρεώθηκαν νά περπατήσουν κατά
μήκος του δρόμου του Λόχενζαλτσα, 9 χιλιόμετρα νότια του Μπρό-
μπεργκ· τα γυναικόπαιδα άποσπάσθηκαν από τούς άνδρες, οί όποιοι
ώδηγήθηκαν σ' ένα ξεφωτο μέσα στό δάσος όπου θά τούς έκτελοϋσαν
μέ αυτόματα όπλα.

Όμως, μέ διαταγή ενός Πολωνού αξιωματικού ή σφαγή δέν
έγινε σ' εκείνο τό μέρος. Ένώ οί Γερμανοί παρατάχθηκαν για νά
τούς έκτελέσουν, έφθασε μία δεύτερη ομάδα ύποψηφίων θυμάτων,
οί όποιοι ήταν δεμένοι μεταξύ τους (ό άριστερός καρπός του ενός
μέ τόν δεξιό καρπό του άλλου). Η ομάδα αύτή, στην όποία βρισκόταν
ό μάρτυρας Ράινχάρντ, ένώθηκε μέ τήν πρώτη πού είχε ήδη έτοιμασθή
για τήν έκτέλεσι. Όλοι αύτοί, μέ συνοδεία στρατιωτών καί άστυ-
φυλάκων πού δέν παρέλειπαν νά τούς κακοποιούν, ώδηγήθηκαν
στην λίμνη Ζεζουίτερζε, όπου παραδόθηκαν σέ ένα στρατιωτικό

απόσπασμα τό όποιο βρισκόταν ήδη εκεί.

Ενώ τά προηγούμενα βασίζονται στίς δηλώσεις τών μαρτύρων Γκρούλ καί Ράινχαρντ πού από άποψι ποινικοϋ δικαίου δέν είναι δυνατόν νά έξακριβωθοϋν, οί ακόλουθες πληροφορίες βασίζονται σέ αντικειμενικές διαπιστώσεις πού έγιναν έπιτόπου καί μέ καλά έξακριβωμένα στοιχειά.

Οί 41 Γερμανοί (βρέθηκαν 39 πτώματα), πού άνήκαν στην ίδια ομάδα θυμάτων, μέ δεμένα τά χέρια, παρατάχθηκαν ό ένας δίπλα στον άλλο μέ τό πρόσωπο στραμμένο πρός την λίμνη πού άπείχε 12 έως 14 μέτρα. Τούς πυροβόλησαν στην τύχη κι αυτό άποδείχθηκε κατά την αυτοψία από τά βλήματα πού βρέθηκαν στά πτώματα. Από άλλα στοιχειά πού βρέθηκαν, προκύπτει ότι οί στρατιώτες πού τούς πυροβόλησαν είχαν σχηματίσει ένα ήμικύκλιο πίσω από τά θύματα καί άπείχαν από αυτά από 5 έως 20 μέτρα. Τό «πϋρ κατά βούλησι» σταμάτησε όταν πρόβαλε από ψηλά ένα γερμανικό άεροπλάνο, τό όποιο ανάγκασε τούς δολοφόνους νά καλυφθοϋν.

Έξι Γερμανοί, οί όποιοι δέν είχαν ακόμη πυροβοληθεί, έπωφελήθηκαν γιά νά τρέξουν πρός τό μέρος της λίμνης καί νά σωθοϋν. Ο μάρτυρας Ράινχαρντ κατάφερε νά απαλλαγή από τά δεσμά του πού είχαν χαλαρώσει. Κολυμπώντας καί τσαλαπατώντας στην λάσπη της λίμνης κατάφερε νά ξεφύγη, ενώ ό μάρτυρας Γκρούλ κατάφερε νά κρυφθί κάτω από μιά καλύβα, κτισμένη πάνω σέ πασσάλους, σέ ύψος 20 έως 50 έκατοστών πάνω από τό νερό. Τρεις άλλοι Γερμανοί προσπάθησαν νά φθάσουν στην αντίπερα όχθη. Οί δύο από αυτούς μέ την βοήθεια μιās βάρκας πού βρήκαν καί ό τρίτος κολυμπώντας. Κατά την διάρκεια της άπόπειρας αυτής ή όποία διήρκεσε λίγες μόνο στιγμές, τό γερμανικό άεροπλάνο άπομακρύνθηκε καί οί στρατιώτες άρχισαν πάλι νά πυροβολοϋν. Σκότωσαν τούς τρεις δραπετές πού μνημονεύσαμε, οί όποιοι δέν άπείχαν πλέον πολύ από την άπέναντι όχθη.

Ένας άλλος, ό όποιος τραυματισμένος προσπάθησε νά διαφύγη, υπέκυψε τελικά στά τραύματά του. Οί τραυματίες πού επέζησαν ώδηγήθηκαν στην λίμνη, πάνω σέ μια ξύλινη προβλήτα μήκους 60 μέτρων κι από εκεί τούς έρριξαν στό νερό. Όπως απέδειξε ή αυτοψία, οί στρατιώτες συνέχιζαν νά τούς πυροβολοϋν από την

προβλήτα. Αυτό άποδείχθηκε άρχικά από τίς καταθέσεις τών δύο μαρτύρων πού γλύτωσαν, ό ένας εκ τών όποίων ό Γκρούλ, μόρεσε από την κρυψώνα του νά παρακολουθήσει όσα συνέβησαν. Τό ίδιο γεγονός άποδείχθηκε άργότερα από τίς πολλές κηλίδες αίματος πού άφησαν τά σώματα τών θυμάτων, τά όποια σύρθηκαν πάνω στην προβλήτα, καθώς καί από τίς διαπιστώσεις τών ιατροδικαστών, βασισμένες σέ αντικείμενα πού είτε βρέθηκαν στό νερό είτε στίς όχθες.

Τά άποτελέσματα της αυτοψίας έδειξαν ότι ένα από τά θύματα, εκτός από ένα τραϋμα, πού όφειλόταν σέ σφαίρα, είχε δεχθί 38 κτυπήματα μέ λόγχη στον αϋχένα, από τά όποια ένα μόνο υπήρξε θανατηφόρο. Ένα άλλο θϋμα είχε κτυπηθί στον πρωκτό από σφαίρα πού σημάδευε αυτό ακριβώς τό σημείο του σώματος. Η έξοδος της σφαίρας από την άνω περιοχή του ύπογαστρίου άποδεικνύει ότι ό δύστυχος, χωρίς νά είναι καταγής, είχε τό πρόσωπο στό έδαφος. Πολλά θύματα είχαν έως καί 15 τραύματα ή άμυχές, πού προκλήθηκαν από έξοστρακισμούς. Κανένα όμως από αυτά δέν ήταν θανατηφόρο. Υπάρχει περιθώριο νά υποθέσωμε ότι τά θύματα αυτά πνίγηκαν ή εξέτασις άλλωστε τών πνευμόνων τό απέδειξε. Διαπιστώθηκε επίσης ότι τούς είχαν βγάλει τά μάτια.

Από όσα προηγήθηκαν προκύπτει άδιαφιλονίκητα, ότι στίς όχθες της Ζεζουίτερζε κοντά στό Μπρόμπεργκ, ένα στρατιωτικό απόσπασμα του πολωνικοϋ στρατοϋ θανάτωσε 39 Γερμανούς μ' έναν τρόπο σχεδόν άπίστευτο: οί στρατιώτες τούς σκότωσαν όχι μόνο μέ πυροβολισμούς αλλά άλλοτε τρυπώντας τους μέ τίς λόγχες τους, άλλοτε κτυπώντας τους μέ τά κοντάκια τών όπλων τους καί άλλοτε ακόμη πετώντας στή λίμνη άνδρες βαρειά τραυματισμένους».

ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΙ ΧΩΡΙΚΩΝ

(Κατάθεσις τοῦ Κρίγκερ, ἀγρότη ἀπὸ τὸ Τανχόφεν)

«Καθὼς πολλές φορές ρώτησαν ποῦ εἶναι ὁ γιός μου καὶ ἐπειδὴ μερικοὶ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ εἶχαν ἐκτελεσθεῖ ἀπὸ Πολωνούς στρατιῶτες, ὁ γιός μου Χάιντς, ὁ Ἄλμπερτ Τσίττλαου καὶ οἱ ἀδελφοὶ Βίλλι καὶ Χάιντς Σάφερ, οἱ ὁποῖοι ἀρχικὰ εἶχαν κρυφθῇ στὸν ἀχυρῶνα, δραπετεύσαν τὴν Τρίτη 5 Σεπτεμβρίου 1939. Στὶς 19 Σεπτεμβρίου ἡ γυναῖκα τοῦ Τσίττλαου μοῦ εἶπε ὅτι εἶχε βρεῖ τὸν σύζυγό της θαμμένο σ' ἓνα χωράφι, πλάι στὸν κεντρικὸ δρόμο, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸ κτῆμα Ρουτσέβκο. Μοῦ εἶπε ὅτι μόνο τὸ κεφάλι καὶ τὸ ἓνα του χέρι πρόβαλλαν ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ μέρος εἶχε ἀνακαλυφθεῖ τὸ καπέλλο τοῦ Βίλλι Σάφερ· ὑποθέτοντας τότε ὅτι οἱ τέσσερις ἄνδρες εἶχαν ταφῇ μαζί, πῆγα ἐκεῖ μαζί μέ μερικοὺς συγχωριανούς μου Γερμανούς. Βοηθούμενος καὶ ἀπὸ ἄλλους, ἀνασκάψαμε τὴν τάφρο καὶ βρήκαμε τὸν γιό μου, τὸν Τσίττλαου καὶ τοὺς ἀδελφούς Σάφερ. Τὰ πτώματα ἦταν πεσμένα τὸ ἓνα πάνω στ' ἄλλο.

Κάτω ἀπὸ τὰ πτώματα τὸ ἔδαφος ἦταν ποτισμένο μέ αἷμα. Ὑποθέτω ὅτι τοὺς σκότωσαν ὅλους μαζί μέσα στό χαντάκι. Τοὺς ἔθαψαν ὅπως ἔπρεσαν. Ἡ κοιλιά τοῦ γιοῦ μου ἦταν γυμνή, τὸ σακκάκι, τὸ γιλέκο καὶ τὸ πουκάμισό του ἦταν σκισμένα, τὸ σῶμα ἦταν ἀνοιγμένο καὶ τὰ ἐντόσθια βρίσκονταν ἔξω. Τοῦ εἶχαν βγάλει τὰ παπούτσια του τὰ ὁποῖα καὶ δέν βρήκαμε. Ἐπιπλέον τοῦ εἶχαν κλέψει τὸ πορτοφόλι του, ποῦ περιεῖχε 40 περίπου ζλότις, τὸ ρολόι του μέ τὴν ἀλυσίδα καὶ ὅλα τὰ χαρτιά του. Ὁ Χάιντς Σάφερ ἦταν ἐπίσης ξεκοιλιασμένος· τὰ ἐντόσθια ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα του. Ὁ Χάιντς Σάφερ καὶ ὁ γιός μου εἶχαν τὰ ἴδια τραύματα· τοῦ Σάφερ τοῦ εἶχαν κόψει τὰ γεννητικά ὄργανα. Διέκρινα καθαρά

κομμάτια μυῶν καὶ ἄκρες ἐντέρων ἐκεῖ ὅπου προηγουμένως ὑπῆρχαν γεννητικά ὄργανα.

Ὁ ἀγρότης Χάινριχ Βάιζινγκ ἀπὸ τὸ Τανχόφεν ποῦ ἦταν παρὼν ἔκαμε τίς ἴδιες παρατηρήσεις. Μίλησα μαζί του καὶ κοιτάξαμε νὰ δοῦμε ἂν τὰ σῶματα τοῦ γιοῦ μου καὶ τοῦ Χάιντς Σάφερ εἶχαν τραύματα ἀπὸ σφαῖρες, ἀλλὰ δέν βρήκαμε κανένα».

Ἄλλες καταθέσεις ἀφοροῦν ὅσα ἐγιναν τὴν αἰματηρὴ Κυριακὴ τοῦ Μπρόμπεργκ (3 Σεπτεμβρίου 1939) καθὼς καὶ τὴν πεζοπορία τῶν ἐκτοπισμένων πρὸς τὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως τοῦ Λόβιτς.

Σύμφωνα μέ τὴν νομολογία τῆς Νυρεμβέργης, αὐτές οἱ μεμονωμένες πράξεις ἀποτελοῦν φόνους, κακοποιήσεις, ποῦ ἐπέφεραν τὸν θάνατο, ἢ βασανιστήρια. Ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ ὡς σύνολο, ἐξ αἰτίας τοῦ εἰδικοῦ της χαρακτῆρος, μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ἔγκλημα γενοκτονίας. Μετὰ τὴν κατοχὴ τῆς Πολωνίας ἀπὸ τὰ γερμανικά στρατεύματα, ἓνα δικαστήριό στο Μπρόμπεργκ ἀνεζήτησε καὶ τιμώρησε μερικοὺς αὐτουργοὺς αὐτῶν τῶν πράξεων. Καμμία νομικὴ κύρωσις δέν ἐπεβλήθη κατὰ τῆς κυβερνήσεως ἢ τῶν πολωνικῶν ἀρχῶν, τίς ὁποῖες ἡ γερμανικὴ ἔρευνα φαίνεται νὰ θεωρῇ ὑπεύθυνες γιὰ γενοκτονία.

(Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἀντλήθηκαν ἀπὸ τὴν ἔκδοσι τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν τοῦ Ράιχ «Οἱ ὁμότητες τῶν Πολωνῶν κατὰ τῶν Γερμανῶν τῆς Πολωνίας», Βερολῖνο 1940, συνοδευομένη ἀπὸ τὰ πρωτότυπα τῶν μαρτυριῶν καὶ στοιχείων).

II

Ἡ ἐξόντωση τῶν Γερμανῶν τῆς Σουδητίας

Μάιος 1945. Ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει καί ἡ Τσεχοσλοβακία εἶχε ἀπελευθερωθεῖ. Ἡ Σουδητία, ὅπου διέμεναν ἀκόμη 3,5 ἑκατομμύρια Γερμανοί ἦταν ἀκόμη κάτω ἀπό στρατιωτικό νόμο. Ἡ πολιτική διοικήσεις εἶχε ἀναληφθεῖ ἀπό τίς τσεχικές Ἐθνικές Ἐπιτροπές (Narodni Vybor). Ὁ πρόεδρος Μπένες εἶχε διακηρύξει σέ ἕνα διάταγμα ὅτι «οἱ Γερμανοί καί οἱ Μαγυάροι δέν εἶναι ἔμπιστοι· πρέπει νά τοὺς ἀφαιρεθῇ ἡ διοικήσεις τῆς χώρας καθώς καί ἡ ἀτομική τους περιουσία». Τά κτήματα, τά ἀγροτικά ἐργαλεῖα, ὅ,τι ἀφοροῦσε τήν γεωργία καί ἀνῆκε σέ Γερμανούς κατασχέθηκαν. Τά μέτρα αὐτά συμπληρώθηκαν καί ἀπό ἄλλα, ἀστυνομικοῦ χαρακτήρος: διακριτικά στά ροῦχα γιά τοὺς Γερμανούς, περιορισμός τῶν ὥρων ἀγορᾶς, ἀπαγόρευσις νά μεταχειρίζονται τά συγκοινωνιακά μέσα, νά παρακολουθοῦν τήν θεία λειτουργία, νά περπατοῦν πάνω στά πεζοδρόμια, νά μιλοῦν γερμανικά καί νά νοσηλεύονται στά νοσοκομεῖα. Ὁ ἴδιος ὁ πρόεδρος Μπένες εἶχε δηλώσει σέ ἕνα του λόγου ὅτι «δέν πρέπει νά ἀφήσωμε στοὺς Γερμανούς παρά μόνο ἕνα μαντήλι γιά νά κλαῖνε». Τό σύνθημα τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς Πράγας ἦταν «Θάνατος σέ ὅλους τοὺς Γερμανούς!»

Σέ κάθε πόλι δημιουργήθηκε ἕνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως, σέ μερικές μάλιστα περισσότερα ἀπό ἕνα. Τά βασανιστήρια θεσμοποιήθηκαν ἐπίσημα.

Παράδειγμα ἡ περίπτωση τῆς Ἑλένης Μποῦργκερ: «Σᾶς φέρνω αὐτές τίς βρωμιάρες Γερμανίδες», εἶπε ὁ καθηγητής Ζελένκα, παραδίδοντας στό ἐξαγριωμένο πλῆθος εἴκοσι γυναῖκες, μερικές

ἀπό αὐτές ἡλικίας 60 καί 70 χρόνων. Τίς κτύπησαν κτηνωδῶς. Ἐπειτα ἡ Ἑ Μποῦργκερ ἄκουσε τήν διαταγή «γονατεῖστε π.... Γερμανίδες!». Οἱ γυναῖκες γονάτισαν καί τοὺς ἔκοψαν τά μαλλιά μέ ξιφολόγχες. Ἡ Ἑ Μποῦργκερ λιποθύμησε, ἀλλά τήν συνέφεραν μέ παγωμένο νερό. Ἐπειτα μιά κλωτσιά τίς ἔσπασε δύο πλευρά. Τέλος ἔκοψαν ἀπό τό πόδι τῆς ἕνα κομμάτι σάρκας βάθους 4 ἑκατοστῶν. Ὄταν τό βράδυ ἐπέστρεψε στό σπίτι τῆς, τά παιδιά τῆς δέν τήν ἀναγνώρισαν. Πολλές ἀπό τίς ἄτυχες συμπατριώτισσές τῆς πέθαναν ἀπό τά κτυπήματα. Δύο αὐτοκτόνησαν. Μία ἄλλη τρελλάθηκε.

Τρεῖς ἑβδομάδες ἀργότερα, ἡ Ἑ Μποῦργκερ μεταφέρθηκε στό στρατόπεδο τοῦ Χάγκιμπορ, πού εἶχε 1.200 κρατούμενους κατανεμημένους σέ τέσσερις παράγκες. Κάθε ἡμέρα μιά ἀδελφή τοῦ Τσεχικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἔψαχνε γιά νέες καί ὁμορφες κοπέλλες. Κάθε βράδυ, ὠδηγοῦσε Ρώσους στρατιῶτες στίς παράγκες τους. Μερικές γυναῖκες βιάσθηκαν ἔως καί 45 φορές μέσα σέ μία νύχτα.

Καί τό «χρονικό» συνεχίζεται. 5.000 ἄνδρες τῶν SS ἐκτελέσθηκαν στό στάδιο τῆς Πράγας.

Ὁ μηχανικός Φ. Ρέζ εἶχε ἐγκλεισθεῖ σέ στρατόπεδο τῆς περιοχῆς Πράγας - Βόκοβιτς. Ὁρίσθηκε νεκροθάφτης στοὺς κοινούς τάφους Πράγας. Νά τά γεγονότα τῶν ὁποίων ὑπῆρξε μάρτυρας:

«Εἶδα ἐκεῖ χιλιάδες Γερμανούς, πολῖτες καί στρατιῶτες, ἄνδρες καί γυναῖκες, ἀκόμη καί παιδιά 10 ἐτῶν, δολοφονημένους κτηνωδῶς. Τοὺς πυροβόλησαν καί ὕστερα τοὺς κτύπησαν μέχρι θανάτου. Στά διαμελισμένα σώματα ἔρριχναν πολλές φορές ὑδροχλωρικό ὀξύ γιά νά ὀξύνουν τοὺς πόνους. Πολλοί ζοῦσαν ἀκόμη ὅταν τοὺς ἔκοψαν τά δάκτυλα γιά νά τοὺς κλέψουν τά δακτυλίδια ἢ τίς βέρες. Ἀργότερα, στό στρατόπεδο τοῦ Κλάντνοβ, εἶδα νά ρίχνουν ζεματιστό κατράμι στήν γυμνή πλάτη μερικῶν φυλακισμένων κι ὕστερα νά τοὺς κτυποῦν. Ἐγώ ὁ ἴδιος ἔχασα τό ἕνα μου νεφρό ἀπό τά ἄλλεπάλληλα κτυπήματα πού μοῦ ἔδωσαν».

Παντοῦ ἐκτυλίχθηκαν οἱ ἴδιες σκηνές φρίκης. 1200 Γερμανοί ἀπό τό Ἴγκλαου προτίμησαν νά αὐτοκτονήσουν. Ἄλλοι 350 ὑπέκυψαν κατά τήν διάρκεια μιᾶς πορείας θανάτου 33 χμ. Ἐνας ἄλλος Γερμανός τοῦ Ἴγκλαου ὑπέστη τό μαρτύριο τῆς ἀποκοπῆς

του δέρματος των μαλλιών (του γνωστού εθίμου των 'Ινδιάνων της 'Αμερικής) μέσα στο δικαστήριο...

Στό στρατόπεδο του Φρόυντενθαλ, σκότωσαν κρατούμενους και ύστερα τούς πέταξαν σ' έναν ομαδικό τάφο. 'Αλλά δέν είχαν όλοι πεθάνει. Οί Τσέχοι πυροβολούν. Καί πάλι τά ματωμένα κορμιά βγαίνουν από τόν τάφο. Νέοι πυροβολισμοί. Τά κορμιά σπαρταρᾶνε ακόμη. Τά κοντάκια των όπλων βάζουν τέρμα σ' αυτήν τήν φρίκη.

Στό στρατόπεδο Μοράβκα - 'Οστράβα, ή γυναίκα ενός χωρικού, Έγκυος όκτώ μηνών, κτυπήθηκε αλύπητα ώσπου πέθανε τό Έμβρυο. Πεθαίνοντας, τής Έκοψαν τά στήθη ένώ ήταν ακόμη ζωντανή.

Τό παιδί τής Μαργαρίτας Ζίνγκμπαρτλ, ηλικίας τριών έτών, προσεβλήθη από διφθερίτιδα καί πέθανε διότι άρνήθηκαν νά τό δεχθούν στό νοσοκομείο.

* * *

Νά λοιπόν μερικά γεγονότα. 'Αλλά δέν καταγγέλθηκαν, άφού υπερβαίνουν τά όρια τής φρίκης ή τής διαστροφής. 'Αλλά αυτά τά λίγα είναι ήδη άρκετά για νά Έχωμε μιά συνολική εικόνα τής καταστάσεως.

Σήμερα, 500.000 Γερμανοί, πού κατοικούν στην Τσεχοσλοβακία Έχουν μεταφερθεί ή Έκτοπισθεί (3.000 Έξαφανίσθηκαν μόνο από τήν μικρή πόλι Σάατ). Χιλιάδες άλλοι άγωνιούν στά στρατόπεδα καταναγκαστικής Έργασίας.

(Τά στοιχεία αυτά άντλήθηκαν από έπίσημα γερμανικά Έγγραφα πού συνέλεξε μετά τόν πόλεμο ό Μάνφρεντ Λούτγκενχορτ).

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΩΞΕΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ ΤΗΣ ΣΟΥΔΗΤΙΑΣ

'Η μαρτυρία του ίατρού Φ.Κ.

«Στήν χώρα μου, από τίς 5 Μαΐου 1945, όρδές χωρίς τίποτα τό ανθρώπινο, υπέβαλαν σέ άπάνθρωπα βασανιστήρια μέχρι θανάτου, Έκατοντάδες άτομα, τά όποια γνώριζα όλα προσωπικάς.

'Υπολογίζουν σέ περίπου 500.000 τόν συνολικό αριθμό των Γερμανών πού Έκτοπίσθηκαν μέσα σ' αυτό τό διάστημα. Στόν αριθμό αυτό περιλαμβάνονται πολλά γυναικόπαιδα, καθώς καί ήλικιωμένοι. Μαρτύρησαν στίς τσεχικές φυλακές, κακοποιήθηκαν, καί ή υγεία τους κλονίσθηκε σοβαρά καί μόνιμα. Καί από τά πολλά παραδείγματα, αναφέρω Εκείνο τής γυναίκας μου πού χειρουργήθηκε δύο φορές, χωρίς όμως νά βρῇ τήν υγεία της, καθώς καί Εκείνο του φίλου μου, Δόκτορα Πράισιχ, τόν γνωστό γλωσσολόγο του Γερμανικού Πανεπιστημίου τής Πράγας, πού κακοποιήθηκε βάναισα όταν Έγινε ή λεγόμενη άπελευθέρωσις. 'Επίσης, πολλοί άνθρωποι πού γνώριζα καλά, καθώς καί μικρά παιδιά πέθαναν από τήν πείνα καί τίς στερήσεις μέσα στίς τσεχικές φυλακές.

Στήν Πράγα, κρέμασαν μερικούς Γερμανούς άνάποδα από τίς φτέρνες σέ φανοστάτες, τούς περιέβρεξαν μέ βενζίνη καί τούς Έκαψαν ζωντανούς. Αυτό Έγινε στην πλατεία Κάρλσπλatts, στην όδό Ρίτερσγκασσε, αλλά καί σέ άλλα μέρη, ήμέρα μεσημέρι, ένώ Ένα ξέφρενο πλήθος ούρλιαζε από χαρά. Τσέχες γυναίκες, πού δέν είχαν πιά τίποτα τό ανθρώπινο, έπετέθησαν καί κατέλαβαν τίς παράγκες όπου ήταν Έγκατεστημένες οί νοσοκόμες τής Βέρμαχτ· κατέσφαξαν αυτές τίς άτυχες νέες κοπέλλες, κτυπώντας τες μέχρι θανάτου, ένώ άλλες μετέφεραν μερικές από αυτές τίς νοσοκόμες

Μιά ένοχλητική για πολλούς φωτογραφία: η είσοδος των Γερμανών στην Τσεχοσλοβακική Βοημία και Μοραβία χαιρετίστηκε από μεγάλο μέρος του πληθυσμού με πολύ ένθουσιασμό... Τό τέλος όμως ήταν τραγικό...

στό κοιμητήριο του Βόλσανερ, όπου τīs εξετέλεσαν με ριπές αυτόματων όπλων...

Οί Γερμανοί πού είχαν κάποια σημαντική θέσι στην Βοημία κρεμάσθηκαν δημόσια, ή πέθαναν από τά κτυπήματα στίς φυλακές. Ό θεϊός τής γυναίκας μου, ήλικίας 76 χρόνων, σκοτώθηκε στό κρεβάτι του. Στά περίχωρα του Σονόμπολιν, μετά τήν συνθηκολόγησι του Μαΐου 1945, ένας άλλος Γερμανός πέθανε από περιττώματα ζώων πού τόν ανάγκασαν νά καταπιή...»

Συνθήκες απελάσεων - διώξεων

Μέρος του πληθυσμού του χωριού Γιαγκεντορφερ έκδιώχθηκε από τά σπίτια του από τούς Παρτιζάνους μέ τόν πιο βάρβαρο τρόπο.

«Ύστερα από μιά κοπιαστική πεζοπορία, έφθασαν στό Γκρούλιχ, τελείως εξαντλημένοι», γράφει ό Ιατρός Όττο Φόγκελ, του νοσοκομείου Ρόθβάσερ καί συνεχίζει: «Ύπῃρχαν ανάμεσά τους πολλοί γέροι, γυναικόπαιδα, πού υπέφεραν ιδιαίτερα από πείνα. Στό Γκρίλιχ, στάθηκε αδύνατο νά συνεχίσουν τόν δρόμο τους λόγω τής κοπώσεώς τους. Βρήκαν λοιπόν κατάλυμα στά κτίρια τής βιομηχανίας Φάμο, όπου αναγκαστικά τούς έδωσαν νά φάνε μιά έλαφριά σούπα.

Έκει μέσα πέθαναν ήδη μερικοί καί ό Ιατρός τής ύπηρεσίας, ό Χούμπερτ, απεφάσισε ότι 200 από αυτά τά άτομα έπρεπε νά εισαχθούν έπειγόντως στό νοσοκομείο του Ρόθβάσερ. Παρά τīs δυσκολίες πού πρόβαλαν οί αρχές του νοσοκομείου, κατάφερε τελικά νά γίνουν δεκτοί οί ασθενείς του. Άλλά τό νοσοκομείο δέν μπορούσε νά εξυπηρετήσει ένα τόσο μεγάλο αριθμό ασθενών καί περίπου 60 από αυτούς νοσηλεύθηκαν στην κατοικία του αρχίατρου του νοσοκομείου. Οί ενήλικοι, χάρις στίς φροντίδες καί τήν έπαρκή διατροφή άνέρωσαν. Δέν συνέβη όμως τό ίδιο καί μέ τά βρέφη, 22 από τά όποια πέθαναν. Αυτά τά νήπια είχαν φθάσει στό νοσοκομείο τελείως εξαντλημένα λόγω τής ανεπάρκειας πού υπῃρχε στά τρόφιμα.

Γιά μās τούς Ιατρούς, αυτές οί ήμέρες ήταν οί χειρότερες τής επαγγελματικής μας ζωής, καθώς βλέπαμε μικρά παιδιά νά πεθαίνουν μέσα στά χέρια μας καί δέν μπορούσαμε νά κάνωμε κάτι γιά νά τά σώσωμε».

Ένας άλλος Ιατρός, ό Δρ. Σάϊτάουερ, γράφει γι' αυτό τό κεφάλαιο του τσεχικού «άνθρωπισμού»: «ή μεταχείρησις πού έπιφυλάχθηκε στά μικρά παιδιά του Γιαγκεντόρφερ, έως ότου τά νοσηλεύσουν στό νοσοκομείο του Ρόθβάσερ, υπῃρξε στην πραγματικότητα μία προμελετημένη δολοφονία».

Μία ήμέρα, ένας πατέρας υποχρεώθηκε νά γρονθοκοπηθῇ μέ τόν υιό του· εγώ ό ίδιος υποχρεώθηκα νά παλαίψω μ' έναν ήλικιωμένο υπάλληλο από τήν Μπλάιτε, ήλικίας 72 ετών. Άκόμη καί οί ασθενείς καί οί ανάπηροι δέν εξαιρέθηκαν από αυτήν τήν δοκιμασία.

Ένας κρεοπώλης από τό Γκρούλιχ, όνομαζόμενος Γκρούντ, πού έπασχε από καρδιακό νόσημα, χρειάσθηκε νά όδηγηθῇ μετά από μιά τέτοια δοκιμασία στό νοσοκομείο, λόγω ύποτροπής τής ασθένειάς του, όπου πέθανε μετά από λίγες ήμέρες.

Φυσικά, οί συνέπειες τέτοιων κακοποιήσεων υπήρξαν αιτίες θανάτων.

Ένας νομομαθής, ο Δρ. Φρίτς Φράνκλ από τό Γκρούλιχ, πού ήταν άρρωστος από τά παιδικά του χρόνια, παρά τίς επανειλημμένες εκκλήσεις του, υποχρεώθηκε νά λάβη μέρος σ' αυτούς τούς «αγώνες» μαζί μέ άλλους κρατούμενους. Όταν τελικά τόν μετέφεραν γιά τίς πρώτες βοήθειες, ή κατάσταση του ήταν τόσο σοβαρή, ώστε πέθανε σχεδόν άμέσως.

Ο Αδόλφος Μπαρτόσεκ από τό Σίλντμπεργκ, πού κι αυτός μεταφέρθηκε καθυστερημένα γιά πρώτες βοήθειες, παρέμεινε σέ κώμα γιά πολλές ημέρες.

Κάποιος Φέλκελ από τό Γκρούλιχ, πέθανε από τά κτυπήματα πού είχε δεχθεί. Ο Ρόμπερτ Λάνγκερ από τό Νίντερ - Ούλλερσντορφ αυτοκτόνησε.

Ωμότητες έγιναν καί στό νοσοκομείο της Ρότβα. Ο καθηγητής Βίλλυ Έξνερ υποχρεώθηκε νά βρέξει τό κεφάλι του μέ νερό από τά αποχωρητήρια καί νά πασαλειφθή μέ κόπρανα.

Η κυρία Μπέρτα Κόττεκ έχασε τήν όρασι καί τήν άκοή της από τήν κακομεταχείρησι. Κατά τήν διάρκεια μιās έρευνας, βρήκαν μιά ημέρα στό σπίτι της ένα σπαθί πού χρησιμοποιούσε στό θέατρο. Γι' αυτό τόν λόγο ξυλοκόπησαν τόν άνδρα της μέχρι θανάτου· ή κυρία Κόττεκ υποχρεώθηκε νά παρακολουθήση τήν σκηνή καί νά ξεπλύνη τά αίματα του συζύγου της...

Η μαρτυρία του Γκ. Γκλάουμπιτς στό Μπόχολντ

«Τό χωριό Τότσαου, στό όποιο ή οίκογένειά μου κατέφυγε μετά τόν πόλεμο, βρίσκεται στόν δρόμο πού όδηγεϊ στην Βαυαρία. Σ' αυτόν τόν δρόμο βρίσκονται άκόμη τό ταχυδρομείο, ένα πανδοχείο καί δύο σπίτια πού ανήκουν στόν συνδικισμό του Τότσαου. Ένα πρωινό, δύο Τσέχοι πολιτοφύλακες βρέθηκαν στό πανδοχείο, όπου συνάντησαν έναν άνδρα των SS. Τόν πυροβόλησαν κι εκείνος άπάντησε, σκοτώνοντας τόν ένα καί τραυματίζοντας τόν άλλο. Τελικά κατώρθωσε νά διαφύγει. Σχεδόν άμέσως εκδηλώθηκαν τά αντίποινα των Τσέχων. Οί πολιτοφύλακες ώρμησαν στό χωριό καί άρχικά σκότωσαν όλους όσους βρήκαν στά τέσσερα σπίτια της περιοχής,

Η πρώτη συνεδρίασις της προσωρινής κυβερνήσεως της Τσεχοσλοβακίας, στην προσωρινή πρωτεύουσα Κόζιτσε, τήν ώρα πού οί Ρώσοι τήν κατελάμβαναν, στις 5 'Απριλίου 1945. Οί σύνεδροι ήταν όλοι κομμουνιστές καί είχαν έλθει μέ τούς Ρώσους. Αργότερα συμπεριέλαβαν καί μή κομμουνιστές από τήν «Κυβέρνησι του Λονδίνου» μέ προεξάρχοντα τόν Μάζαρυκ. Τό δράμα των Γερμανών της Τσεχοσλοβακίας είχε άρχισι...

δηλαδή περίπου 20 άτομα. Ανάμεσα στά θύματα ήταν ένας γέρος ηλικίας 80 ετών, ένα νήπιο ενός έτους, μία νεαρή κοπέλλα πού έπασχε από καρδιακό νόσημα καί τήν όποια σκότωσαν στό κρεβάτι της. Τά πτώματα στοιβάχθηκαν σάν νά ήταν ξύλα καί οί κάτοικοι του Τότσαου υποχρεώθηκαν νά συγκεντρωθούν κοντά στά πτώματα καί νά σκάψουν τόν τάφο τους.

Λίγες ημέρες άργότερα, ή τσέχικη πολιτοφυλακή ήρθε καί πάλι στό χωριό. Τό κύκλωσε καί οί κάτοικοι διατάχθηκαν νά συγκεντρωθούν στην πλατεία. Ο επικεφαλής άρχισε νά φωνάζη "όλοι οί ναζί έξω". Υπήρχαν μόνο πέντε μέλη του κόμματος. Φώναζε πάλι "πέντε γουρούνια Γερμανών δέν είναι άρκετά, θέλω τουλάχιστον είκοσι". Διάλεξαν στην τύχη λοιπόν 15 άνδρες, από τούς παρευρισκομένους, μεταξύ των όποίων κι ένα άγόρι 15 ετών πού είχε πάει νά επισκεφθή τήν γιαγιά του καί έναν γέρο 65 ετών.

Επιπλέον, μεταξύ αυτών που επελέγησαν στην τύχη ήταν ο κοινοτάρχης, ένας γέροντας που όλοι εκτιμούσαν, διότι είχε βοηθήσει πολύ τους πρόσφυγες. Αυτοί οι 20 άνδρες δέχθηκαν τα κτυπήματα των πολιτοφυλάκων, με ξύλα, σίδερα και κοντάκια, ώσπου κολύμπησαν στο αίμα τους, με μάτια βγαλμένα και κόκκαλα σπασμένα. Πότε - πότε, τούς έρριχναν νερό ή ξύδι για να διατηρούν τις αισθήσεις τους και να υποφέρουν περισσότερο. Ύστερα από πολλές ώρες βασανιστηρίων τούς έξετέλεσαν.

“Όλα αυτά συνέβαιναν, ενώ οι κάτοικοι του χωριού έπρεπε να παρακολουθούν σιωπηλά την σκηνή από τα γύρω παράθυρα τούς σημάδευαν πολυβόλα...».

Υπογραφή Γκ. Γκλάουμπιτς

Απόσπασμα από την εφημερίδα “National Zeitung”, 31 Ιανουαρίου 1964.

Η δολοφονία του Ιωσήφ Ζέχ, αντιπροσώπου στην συνέλευσι του Τρόππαου

«Εκείνη την ημέρα (2 Οκτωβρίου 1945), ο κύριο Ζέχ συνελήφθη στο σπίτι του από έναν ένστολο Τσέχο που συστήθηκε σαν μέλος της τσεχικής Ασφαλείας.

Αυτός ο Τσέχος κατηγορήσε τον κύριο Ζέχ στην Ασφάλεια του Ράαζε, ότι είχε υποδείξει τον πατέρα του για απέλασι, όταν ήταν σύμβουλος στην συνέλευσι (Landrat) του Τρόππαου.

Σ’ αυτό τό σημείο πρέπει να σημειωθή τό εξής: σύμφωνα μέ την μαρτυρία της αδελφής του, ο κύριος Ζέχ ποτέ δέν είχε κάνει κάτι τέτοιο, και επιπλέον ή απέλασις αυτού του δήθεν “πατέρα” δέν έγινε ποτέ. Όλα αυτά εξακριβώθηκαν αργότερα από τίς ίδιες τίς τσεχικές αρχές. Βέβαια αυτή ή επιβεβαίωσις έγινε όταν ο κύριος Ζέχ ήταν ήδη νεκρός. Μ’ αυτόν τον τρόπο ο σκοπός είχε επιτευχθεί: είχαν σκοτώσει έναν ακόμη Γερμανό.

Στην φυλακή, ο κύριος Ζέχ ξυλοκοπήθηκε βάνανυσα κι αίμορραγούσε από παντού. Στίς 3 π.μ. τον μετέφεραν στο σπίτι του για να είναι μπροστά την ώρα που θά του τό επίτασαν.

Η αδελφή του τρόμαξε βλέποντας τον αδελφό της σέ τέτοια κατάστασι. Στην συνέχεια τον μετέφεραν πάλι στην φυλακή, όπου

κακοποιήθηκε ξανά κατά σαδιστικό τρόπο.

Τήν επομένη - περίπου στίς 3 μ.μ. - τον πήγαν για δεύτερη φορά στο σπίτι του για να αποχαιρετήση την μητέρα και την αδελφή του. Εκείνη την ώρα ήταν τελείως αναίσθητος· τό πρόσωπό του ήταν υπέρμετρα πρησμένο και γεμάτο αίματα.

Από τό σπίτι του, ο κύριος Ζέχ μεταφέρθηκε στον σταθμό χωροφυλακής του γειτονικού Σπαχάουντορφ, που απέιχε 4 χιλιόμετρα. Αλλά πόσο επώδυνα! Τόν ανάγκασαν να βγάλη τά παπούτσια, έπειτα του πέρασαν στον λαιμό ένα σκοινί του οποίου τό άκρο ήταν δεμένο σέ ένα ποδήλατο και τό όποιο αναγκάσθηκε να ακολουθήση τρέχοντας σέ όλη την διαδρομή, ενώ συγχρόνως τον κτυπούσαν μέ ξύλα.

Όταν έφθασε στο Σπαχάουντορφ, άρχισε τό τέλος του μαρτυρίου του. Αφήνω τώρα την αδελφή του να μιλήση ή ίδια και δέν παραλείπω ούτε λέξι από την κατάθεσί της. Η αδελφή του γράφει: “του έκοψαν τά χέρια, μετά τον κόλλησαν στον τοίχο και του πετούσαν από μακριά μαχαίρια, από τά όποια κόπηκαν τά αυτιά του. Έπειτα τον κτύπησαν στο κεφάλι μέ άλυσσίδες, μέχρι που του έσπασαν τό κεφάλι.

Όλα αυτά έγιναν δημόσια, οί κραυγές του άκουγόντουσαν παντού και όλο τό χωριό ήταν παρόν σ’ αυτήν την φρικιαστική σκηνή.

Γιά να τον άποτελειώσουν τον ποδοπάτησαν πολλή ώρα.

Γύρω στίς 5 π.μ. περίπου, τον μετέφεραν στον σιδηροδρομικό σταθμό του Μπέννιχ. Εκεί, τον πέταξαν χάμω και τον κλώτσησαν έως ότου άρχισε ο επιθανάτιος ρόγχος.

Σ’ αυτήν την κατάστασι τον μετέφεραν στο δικαστήριο του Τρόππαου όπου ο θάνατος έθεσε τέρμα σ’ αυτά τά άνείπωτα βασανιστήρια που υπέφερε”.

Αυτή είναι, λέξι προς λέξι, ή κατάθεσις της αδελφής του.

Αφήγησις του ιερέα Γ. Χ.

III

Ἡ ἐξόντωση τῶν Γερμανῶν τῆς Γιουγκοσλαβίας

Ἡ ἐξόντωση τῶν Γερμανῶν κατοίκων τῆς Γιουγκοσλαβίας πραγματοποιήθηκε ἀρχικά μέ μία σειρά σφαγῶν πού ἔγιναν χωρίς διαταγή καί ὕστερα μέσω τῶν νομοθετικῶν μέτρων πού υἱοθέτησε ἡ «ἀντιφασιστική ἐπιτροπή γιά τήν ἀπελευθέρωση τῆς Γιουγκοσλαβίας», μέ διάταγμα τῆς 21ης Νοεμβρίου 1944. Αὕτη ἡ ἀντιφασιστική ἐπιτροπή ἀπετελεῖτο ἀποκλειστικά ἀπό παρτιζάνους κομμουνιστές τοῦ Τίτο καί τοῦ Ράνκοβιτς. Οἱ νόμοι τῆς 21ης Νοεμβρίου ὀρίζαν τά ἑξῆς:

1) Ὅλοι οἱ γερμανικῆς καταγωγῆς κάτοικοι πού ζοῦν στήν Γιουγκοσλαβία χάνουν πάραυτα τήν γιουγκοσλαβική ὑπηκοότητα καθώς καί ὅλα τά ἀστικά καί πολιτικά τους δίκαια.

2) Τό σύνολο τῆς κινητῆς καί ἀκινήτου περιουσίας ὧν ἐκείνων πού εἶναι γερμανικῆς καταγωγῆς κατάσχεται αὐτομάτως ἀπό τό κράτος καί πρέπει νά θεωρηται αὐτομάτως σάν περιουσία τοῦ Κράτους.

3) Τά ἄτομα γερμανικῆς καταγωγῆς δέν μποροῦν νά ἀσκήσουν κανένα πολιτικό ἢ ἀστικό δικαίωμα, δέν δικαιοῦνται νά προσφεύγουν στά δικαστήρια, οὔτε νά χρησιμοποιοῦν τοὺς ὑπάρχοντες θεσμούς γιά νά προστατεύουν τήν ζωή ἢ τίς περιουσίες τους...

Μέ τήν ἐφαρμογή αὐτῶν τῶν διατάξεων, 250.000 Γερμανοί ἐτέθησαν ἐκτός νόμου. Ἦταν σχεδόν ὅλοι ἀγρότες. Ἀμέσως ἔχασαν τήν γῆ, τά ἐργαλεῖα, τά ἐπιπλα, ἀκόμα καί τά ρούχα τους. Ὅ,τι εἶχαν ἐπάνω τους καί δέν μποροῦσαν νά τοὺς πάρουν, θεωρήθηκε ὅτι ἀνῆκε στό κράτος πού τοὺς τά εἶχε «δανείσει» γιά τήν

προσωπική τους χρήσι καί θά μπορούσε νά τά πάρη ὁποιαδήποτε στιγμή. Μέ αὐτούς τοὺς νόμους ἡ ζωή καί τά ὑπάρχοντά τους ἀνῆκαν στήν κυριότητα τοῦ κράτους· κάθε Γερμανός, λοιπόν, ἦταν ἓνα ἀντικείμενο πού ἀντιπροσώπευε μία συγκεκριμένη ἀξία ἐργασίας ἡ ὁποία θά μπορούσε νά δημοπρατηθῇ ἀπό τό κράτος ἢ ἀκόμη καί νά πᾶψη νά ὑπάρχη. Σέ πολλές περιπτώσεις οἱ Γερμανοί δόθηκαν σέ ἰδιῶτες ἢ μεταφέρθηκαν σέ ἄλλα κράτη· αὐτό ἀκριβῶς συνέβη μέ τήν Ρωσία. Ἐπιπλέον, οἱ Γερμανοί δέν εἶχαν τό δικαίωμα νά ζοῦν μέ τίς οἰκογένειές τους, δέν εἶχαν καμμία ἐξουσία στά παιδιά τους· τά ὁποία πολλές φορές τοὺς τά πήραν, δέν εἶχαν τό δικαίωμα νά κάνουν ἢ νά μὴν κάνουν κάτι, νά παραμείνουν σ' ἓνα μέρος ἢ νά φύγουν. Εἶχαν κυριολεκτικά μετατραπῇ σέ ἀντικείμενα, στήν διάθεσι τοῦ κράτους καί τῶν ἀρχῶν. Τέτοια κατάστασις δέν εἶχε ὑπάρξει στήν Εὐρώπη ἀπό τήν ἐποχή τῆς καταργήσεως τῆς δουλείας. Ποτέ ἄλλοτε ἔκτοτε δέν ὑπῆρξαν ἄνθρωποι στήν Εὐρώπη, χωρίς τό δικαίωμα νά ἔχουν κάτι δικό τους (ἀφοῦ καί ὁ,τι κατεῖχαν δέν ἦταν ἰδιοκτησία τους). Δέν ὑπῆρξαν ἔκτοτε ἄλλοι ἄνθρωποι ἀπό τότε χωρίς νά μποροῦν νά ἀποκτήσουν, νά δώσουν ἢ νά πάρουν τίποτα, χωρίς νά δικαιοῦνται οὔτε διανομῆς τροφίμων ἢ ρούχων, ἄνθρωποι τέλος πού ὅταν φυλακίζονταν δέν εἶχαν, ὑπό τήν ἀπειλή θανάτου, τό δικαίωμα νά ἔλθουν σέ ὁποιαδήποτε ἐπαφή μέ τήν οἰκογένειά τους κι ἀκόμη περισσότερο μέ τοὺς ξένους.

Ἡ σοβαρότερη καινοτομία αὐτοῦ τοῦ νόμου ἦταν ἡ ἀπαγόρευσις προσφυγῆς στά δικαστήρια ἢ στά ἄλλα ὄργανα τοῦ κράτους. Αὐτό δέν ἐσήμαινε μόνον ὅτι οἱ Γερμανοί δέν εἶχαν τό δικαίωμα νά καταθέσουν μία μήνυσι ἢ νά διατυπώσουν μία κατηγορία ἐναντίον ὁποιοῦδήποτε, ἀλλά ἐπίσης ὅτι δέν εἶχαν τό δικαίωμα νά ἔχουν ἐπάνω τους ὁποιοῦδήποτε χαρτί, οὔτε ἀκόμη καί τό πιστοποιητικό βαπτίσεώς τους - πού τοὺς τό πήραν - ἐνῶ συγχρόνως οἱ ἐκκλησιαστικές ἀρχές εἰδοποιήθηκαν νά μὴν ἐκδίδουν νέα ὑπό τήν ἀπειλή αὐστηρῶν τιμωριῶν. Ὅταν κατά τύχη εὑρίσκαν χαρτιά σ' ἓναν Γερμανό, τά κατέσχαν καί τά κατέστρεφαν. Ἐπιπλέον ἡ ἀπαγόρευσις ἐκφράσεως ὁποιοῦδήποτε παραπόνου ἔθετε τοὺς Γερμανούς σέ σωρεία κινδύνων, χωρίς κανένα φόβο γιά τοὺς ἐνόχους νά τιμωρηθοῦν. Καθένας εἶχε ἀπόλυτη δικαιοδοσία ἐπάνω

τους και μπορούσε να τους κλέβη, να βιάζει τις γυναίκες τους, να τους σκοτώνει, χωρίς να δίνει λογαριασμό σε κανέναν. Καθένας είχε το δικαίωμα να αναγορεύει τον εαυτό του σε δικαστή αλλά ακόμη και σε δήμεύ τους. Η κατάσταση αυτή επιδεινωνόταν από την προπαγάνδα, που έκανε τους Γιουγκοσλαύους να πιστεύουν ότι βασανίζοντας ή σκοτώνοντας Γερμανούς, όχι μόνον είχαν καθαρή την συνείδηση, αλλά εκτελούσαν συγχρόνως μίαν άρεστή και πατριωτική πράξη. Είναι χρήσιμο να προσθέσουμε ότι οι περισσότερες από αυτές τις πατριωτικές πράξεις έγιναν από άτομα, που ποτέ δεν είχαν κάνει κάποια αντίστασι στην κατοχή, κι έτσι εύρισκαν την ευκαιρία να επανορθώσουν...

Οι νόμοι αυτοί εφαρμόζονταν όχι μόνο στους καθαρόαιμους Γερμανούς αλλά και σ' εκείνους που είχαν Γερμανούς συγγενείς, όποια κι αν ήταν η ηλικία ή η κοινωνική τους κατάσταση. Εφαρμόζονταν ιδιαίτερα στους γέροντες, τα παιδιά, τα βρέφη, ακόμα και στα κυοφορούμενα...

Οι νόμοι της 21 Νοεμβρίου επεξετάθηκαν σε όλη την επικράτεια της Γιουγκοσλαβίας με νέο νόμο, τον 'Απρίλιο 1945. Επιπλέον διευκρινίστηκε ότι οι νόμοι αυτοί είχαν εφαρμογή όχι μόνο στους Γιουγκοσλαύους γερμανικής καταγωγής, αλλά ακόμη και σε όλους τους Γερμανούς που θα βρίσκονταν έστω και τυχαία λόγω του πολέμου στο γιουγκοσλαβικό έδαφος, με εξαίρεσι εκείνους που ήταν παντρεμένοι με Γιουγκοσλαβες, Ούγγαρες, Ρουμάνες κλπ. και εκείνες που ήταν σύζυγοι Γιουγκοσλαύων, Ούγγρων, Ρουμάνων κλπ. 'Αξιοσημείωτο είναι ότι δεν γινόταν καμμία εξαίρεσις για τους Γερμανούς που είχαν πολεμήσει με τους παρτιζάνους κατά του χιτλερικού καθεστώτος.

'Αξιοσημείωτο επίσης είναι ότι η χώρα, που δημιούργησε και έφήρμοσε τό τερατώδες αυτό νομικό καθεστώς, ήταν και είναι μέλος του ΟΗΕ και είχε προσχωρήσει στον Χάρτη του 'Ατλαντικού.

Οι νόμοι αυτοί αποσκοπούσαν στην ριζική εξόντωση των Γερμανών που ζούσαν στην Γιουγκοσλαβία και η εξόντωση επέτευχθη με τρεις μεθόδους: μαζικές εκτοπίσεις και εξόντωση από πείνα· καταναγκαστικά έργα στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως.

Οι μαζικές εκκαθαρίσεις έγιναν σχεδόν όλες κατά την περίοδο

της αναρχίας που προηγήθηκε των νόμων της 21 Νοεμβρίου και έγιναν από τις οργανώσεις της αντίστασης, οι οποίες έσφαξαν τότε ολόκληρα χωριά. Μετά την 21η Νοεμβρίου οι εκκαθαρίσεις αυτές έπαυσαν και αντικαταστάθηκαν από ατομικές, τις οποίες επέτρεπαν οι νόμοι και που εξέφραζαν κυρίως την γεύσι του αίματος και του σαδισμού στα όποια η νέα νομοθεσία άφηνε ελεύθερο τό πεδίο. Οι ατομικές εκκαθαρίσεις που εξακολούθησαν με τους μεμονωμένους φόνους, διήρκεσαν έως τον Δεκέμβριο του 1948 και ένα από τα τελευταία θύματα υπήρξε ο βενεδικτίνος ιερέας 'Ανταλμπέρ, ο οποίος είχε διαφύγει αρχικά στην Αυστρία και αργότερα στην Γιουγκοσλαβία λόγω της αντιθέσεώς του προς τό έθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς.

Οι μαζικές εκτοπίσεις άρχισαν τό 1944 και ανάγκασαν ολόκληρα χωριά να φύγουν με τραίνα προς άγνωστες κατευθύνσεις. Οι εκτοπίσεις αυτές άφωρούσαν τους άνδρες από 18 έως 40 ετών και τις γυναίκες από 18 έως 30 ετών και αργότερα μέχρι 35. Οι γέροι και τα παιδιά εξαίρουνταν και έμεναν στα μέρη τους. Οι περισσότερες εκτοπίσεις είχαν προορισμό την Ρωσία. 'Υπολογίζεται ότι ο αριθμός εκείνων που εκτοπίστηκαν μ' αυτόν τον τρόπο υπερβαίνει τις σαράντα χιλιάδες. Κανείς δεν μπόρεσε ποτέ να επικοινωνήσει μ' αυτούς τους ανθρώπους που χάθηκαν έτσι. Τα παιδιά που αποσπάστηκαν από τους γονείς τους παρέμειναν με τους παππούδες τους ή τους γείτονες ή άλλους συγγενείς. Διηγούνται την ιστορία ενός γέρου από τό Φιλίποβο που αναγκάστηκε να φιλοξενήσει 28 εγγόνια του, τα όποια ήταν παιδιά των γιών και των θυγατέρων του που είχαν εκτοπισθεί στην Ρωσία. 'Αργότερα τά περισσότερα από αυτά επρόκειτο να οδηγηθούν μαζί με τους γέροντες σε στρατόπεδα συγκεντρώσεως.

Μετά την κατοχή του γιουγκοσλαβικού έδαφους από τά ρωσικά στρατεύματα και από τους παρτιζάνους, οι Γερμανοί συγκεντρώθηκαν σε στρατόπεδα εργασίας και υποβλήθηκαν σε καταναγκαστικά έργα. Γενικά, αυτά τά έργα δεν ήταν ούτε αναγκαία ούτε χρήσιμα. 'Αλλά στόχος ήταν να μειώσουν όσο τό δυνατόν περισσότερο τις σωματικές και πνευματικές δυνάμεις των φυλακισμένων, ώστε να τους καταπατήσουν κάθε ίχνος προσωπικότητας. 'Η εργασία άρχιζε στις 4 π.μ. έως την νύχτα και η μοναδική τους

τροφή ήταν ένα μικρό κομμάτι ψωμί και μία ελαφριά σούπα από χορταρικά. Στην αρχή οι Ρώσοι επέλεγαν τους εργάτες και τους αντικαθιστούσαν κάθε τόσο, αφήνοντας τους πρώτους. 'Αλλά όταν τους αντικατέστησαν οι παρτιζάνοι, όλοι ανεξαιρέτως υποχρεώθηκαν σε συνεχή καταναγκαστικά έργα. 'Ακόμα και κάθε είδους τοπικές αρχές είχαν τό δικαίωμα να ζητήσουν εργάτες, τους οποίους τους προμήθευε ή τοπική διοίκηση των παρτιζάνων. Τέτοιο δικαίωμα είχαν και οι κολλεκτίβες, οι βιομηχανίες καθώς και οι περισσότεροι κυβερνητικοί οργανισμοί που ιδρύονταν τότε. 'Ετσι, αρχικά οι διάφορες ομάδες εργατών δούλευαν χωριστά. 'Αλλά γρήγορα οι στρατιωτικές αρχές συγκέντρωσαν όλους τους κρατούμενους σ' ένα κεντρικό στρατόπεδο εργασίας, απ' όπου αποσπώντο ανάλογα με τις ανάγκες. Αυτά τα στρατόπεδα εργασίας μπορούσαν ακόμη να δανείζονται μεταξύ τους εργάτες.

Τά καταναγκαστικά έργα επιβάλλονταν σε άνδρες και γυναίκες, χωρίς να λογαριάζεται ή οίκογενειακή τους κατάσταση. 'Ετσι, πολλές μητέρες αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τά παιδιά τους, τά όποια δέν κατόρθωσαν ποτέ να ξαναδοϋν. 'Επίσης τύχαινε αυτοί που ανέλαμβάναν τήν φροντίδα ξένων παιδιών να σταλοϋν και αυτοί σε στρατόπεδα κι έτσι να μὴν μποροϋν πιά να φροντίζουν τά παιδιά. 'Η κατάσταση αυτή γινόταν ακόμη πιο δραματική ἐφ' όσον ή ἀλληλογραφία ήταν αϋστηρά ἀπαγορευμένη για τά άτομα γερμανικής καταγωγής, έτσι ώστε όταν οι γονείς ἀποχαιρετοϋσαν τά παιδιά τους δέν ὑπῆρχε πλέον καμμία περίπτωση να μάθουν νέα τους. 'Η κατάσταση των κρατουμένων ήταν καμμία φορά, λιγώτερο σκληρή όταν δούλευαν μόνιμα στά εργοστάσια ή στά κτήματα. Τό φαγητό ήταν καλύτερο, ή ἐλευθερία μεγαλύτερη. Πάντως σε μερικές περιπτώσεις, όταν δούλευαν σε «ειδικού τύπου» εργοστάσια, ή κατάσταση γι' αυτούς ήταν χειρότερη από τά στρατόπεδα εργασίας και συχνά όταν επέστρεφαν σ' αυτά πέθαναν σε λίγες εβδομάδες από τις στερήσεις και τό ξύλο. 'Οσοι ήταν καταδικασμένοι σε καταναγκαστικά έργα ἐστεροϋντο τά πάντα και ἐφθάναν σε ἀπίστευτο βαθμό ἀθλιότητος.

Μερικές φορές ήταν δυνατόν, σε όσους εργάζονταν σε μεμονωμένες εργασίες, να βροϋν τρόπους να προμηθευθοϋν ρούχα ή να ἐπικοινωνοϋν με τις οίκογένειές τους. 'Αλλά μόλις γινόταν

κάποια ἀλλαγή στην διοίκηση, ἔχαναν τά πάντα. Γενικά, μετά από λίγους μήνες δέν ὑπῆρχαν παρά μόνο κουρέλια που τά μπάλωναν ὅπως - ὅπως με σπάγγους ή λεπτά σύρματα. 'Απαγορευόταν αϋστηρά στον γιουγκοσλαβικό πληθυσμό, ἐκτός από τό προσωπικό των στρατοπέδων να συνομιλή με τους κρατούμενους, να ἔχη ἐπαφές ή να ἐπιχειρή ἐπαφές. Σε περίπτωση παραβάσεως, οι ἐνοχοι ἐξομοιώνονταν με τους Γερμανούς, ἔχαναν ὅπως κι ἐκείνοι ὅλα τους τά δικαιώματα και φυλακίζονταν κι αυτοί στά στρατόπεδα. Μία διάταξις του νόμου ἐπέτρεπε να ἐνοικιάζονται σε ιδιώτες ὅσοι είχαν καταδικασθεῖ σε καταναγκαστικά έργα. 'Η διάταξις αϋτή - ἀναβίωσις των χρόνων του δουλεμπορίου - ἔσωσε τήν ζωή πολλών Γερμανών, ἀφοϋ τους ἐπέτρεπε να ζήσουν κάτω από συνθήκες καλύτερες από ἐκείνες των στρατοπέδων.

'Από τά τέλη του 1944 δημιουργήθηκαν ιδιαίτερα στρατόπεδα για όσους ήταν ἀνίκανοι πρὸς εργασία. Τά στρατόπεδα αυτά είχαν τρεις κατηγορίες κρατουμένων: παιδιά, γέροντες και ἀρρώστους. Διοργανώθηκαν μάλιστα τόσο καλά ὥστε τόν Σεπτέμβριο 1945 δέν ὑπῆρχε οϋτε ἕνας Γερμανός, οϋτε ἕνα άτομο γερμανικής καταγωγής ἐλεύθερο. 'Η ζωή στά στρατόπεδα αυτά ήταν ἴδια μ' ἐκείνη των στρατοπέδων εργασίας, ἀλλά ή διανομή τροφῆς είχε ρυθμισθεῖ κατά τέτοιον τρόπο ὥστε οι ἐγκλειστοι να ὀδηγοϋνται με μαθηματική ἀκρίβεια πρὸς τόν θάνατο από πείνα ή στην ἐπαιτεία που ἐτιμωρεῖτο με τήν ποινή του θανάτου. "Όταν οι ἀσθενεῖς ἔβλεπαν πὼς ἂν ἔμεναν κι ἄλλο σ' αυτά θά πέθαιναν σιγά - σιγά, ζητοϋσαν οι ἴδιοι να μεταφερθοϋν στά στρατόπεδα εργασίας. Σε λίγο καιρό δέν είχαν ἀπομείνει παρά γέροντες και παιδιά. Τά περισσότερα παιδιά, των οποίων οι γονεῖς είχαν ἐκτοπισθεῖ ή φυλακισθεῖ στά στρατόπεδα εργασίας, - ἀπό τόν Δεκέμβριο 1944 - συγκεντρώθηκαν σ' αυτά τά στρατόπεδα, ὅπου πέθαναν σχεδόν ὅλα από ἀπάνθρωπες στερήσεις: ήταν ἄλλωστε κανόνας ὅσοι ήταν ἀνίκανοι πρὸς εργασία - κι αϋτό ἴσχυε για ὅλα τά παιδιά χωρίς ἐξαίρεσι - να εῖναι καταδικασμένοι να πεθάνουν από πείνα πολύ σύντομα.

Τό 1945, ή ἐξόντωσις των Γερμανών της Γιουγκοσλαβίας πῆρε ακόμη πιο μεθοδική μορφή: οι ἐπαρχίες διαιρέθηκαν σε περιφέρειες, και κάθε περιφέρεια είχε τό δικό της στρατόπεδο

εργασίας και συγκεντρώσεως. Μετά από λίγον καιρό οι έγκλειστοι των στρατοπέδων εργασίας εξαντλούνταν τόσο πολύ, ώστε έπρεπε να μεταφερθούν στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως σαν άνικανοι προς εργασία και εκεί πέθαιναν από πείνα μέσα σε λίγες εβδομάδες. Χάριν αυτού του συστήματος πίστευαν πως πολύ γρήγορα θα έπετύχαναν την τελεία εκκαθάριση όλων εκείνων που ήταν γερμανικής καταγωγής και ζούσαν στην Γιουγκοσλαβία. Ή κατάστασις αυτή διήρκτησε έως τό καλοκαίρι του 1948, όταν τά στρατόπεδα καταργήθηκαν εξ αιτίας του θανάτου των περισσότερων έγκλειστων και της μεταστροφής της πολιτικής του Τίτο. Εκείνη την εποχή ο συνολικός αριθμός των κρατουμένων ήταν 42.000, ό,τι απέμεινε δηλαδή από τους 250.000 Γερμανούς που ζούσαν στην Γιουγκοσλαβία στά τέλη του 1944. Υπολογίζεται πάντως, ότι περίπου 40.000 κατάφεραν να διαφύγουν στην Γερμανία και την Αυστρία.

Μετά τό καλοκαίρι του 1948, ή κατάστασις στα στρατόπεδα άλλαξε και μπορούσε να συγκριθῇ με εκείνη των προσφύγων στην Αυστρία. Οί έγκλειστοι στα στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας είχαν τώρα τό δικαίωμα να βγαίνουν έξω σε μία άκτίνα 30 χμ. Είχαν επίσης το δικαίωμα να συνδικαλισθούν. Οί άρρωστοι και όσοι ήταν άνικανοι προς εργασία μπορούσαν να πάνε προσωρινά σε συγγενείς ή φίλους στα μέρη που τους βόλευαν. Μόνον όσοι δέν είχαν που να πάνε συγκεντρώθηκαν στό στρατόπεδο γερόντων του Κάρλσντορφ Ράνκοβιτς όπου ήρθαν και μερικοί καθολικοί ιερείς.

Τά μέτρα κατά των Γερμανών της Γιουγκοσλαβίας δέν βασίσθηκαν στην συμπεριφορά των Γερμανών κατά την διάρκεια της κατοχής. Στην πραγματικότητα, οι περισσότεροι από αυτούς δέν ήταν Έθνικοσοσιαλιστές, δέν έτρεφαν καμμιά ιδιαίτερη συμπάθεια για τον Έθνικοσοσιαλισμό και συχνά τον είχαν πολεμήσει. Επίσης, λίγες ήταν οι περιπτώσεις συνεργασίας των Γερμανών της Γιουγκοσλαβίας με τά στρατεύματα κατοχής. Αντίθετα, πολλές φορές οι Γερμανοί της Γιουγκοσλαβίας είχαν προσπαθήσει να μεσολαβήσουν για την άποφυγή αντιποίνων εις βάρος των σλαβικών πληθυσμών. Χρησιμοποιήθηκε πολλές φορές σαν πρόσχημα ή ύπαρξις ενός πολιτιστικού συνδέσμου των Γερμανών της Σουάβης

(Schwabesch Deutschen Kulturbundes), αλλά στην πραγματικότητα ο σύνδεσμος αυτός συγκέντρωνε μόνο μία μειοψηφία Γερμανών, ήταν καθαρά πολιτιστικός και ύπηρξε πάντοτε αντίθετος σε όποιαδήποτε πολιτική ανάμειξι μέσα στους κόλπους του. Ή ύπαρξις αυτού του συνδέσμου ήταν μόνον ή άφορμή, αν ληφθῇ ύπ' όψιν ότι σε πολλές περιπτώσεις οι αντίπαλοι αυτού του συνδέσμου είχαν την ίδια τύχη με τά μέλη του.

Στην πραγματικότητα, τά δημοσιεύματα των κομμουνιστικών έφημερίδων δείχνουν κυνικά την πραγματική αίτια της έξοντώσεως των Γερμανών. Στίς αρχές του 1945, ή «Magyarstvo» γράφει τά εξής. «Οί αρχές δέν μπορούν να καταλάβουν τά κροκοδείλια δάκρυα για τους Σουάβους, καθώς και τό ότι βοηθούνται να επιβιώσουν. Είναι άκατανόητο πως ή πλειοψηφία του πληθυσμού δέν βλέπει παρά την άυστηρότητα των μέσων που έλήφθησαν και δέν λογαριάζει τίς τεράστιες περιουσίες που γίνονται έτσι ιδιοκτησία του λαού και του κράτους· συγκινείται με λεπτομέρειες χωρίς σημασία και άδιαφορεί για την δύναμι και τά κεφάλαια των Σουάβων που πρέπει να περιέλθουν σε μās χωρίς όρους. Μόνον σε μίαν έπαρχία συγκεντρώσαμε μ' αυτό τον τρόπο 1.800.000 πλέθρα από τίς καλύτερες γαίες, 70% της βιομηχανικής ιδιοκτησίας, 80.000 σπίτια, 90% των επιχειρήσεων».

Αυτή ή έντονη επιθυμία λεηλασίας φαίνεται να ήταν ή πραγματική αίτια της μανίας των μέτρων κατά των Γερμανών. Ήταν άλλωστε ελάχιστα δημοφιλή μεταξύ των ίδιων των Γιουγκοσλαύων. Σε πολλά μέρη θεάθηκαν γυναίκες, αλλά και άνδρες, να κλαΐνε βλέποντας τους Γερμανούς να φεύγουν έξόριστοι ακόμα κι αν επρόκειτο για άγνωστους που έρχονταν από μακριά.

Έξ άλλου, χάρι στην συνενοχή του πληθυσμού και σε χρήματα που δόθηκαν λαθραία, 20.000 Γερμανοί μπόρεσαν να σωθούν περνώντας τά σύνορα. Επίσης 15-20.000 μπόρεσαν να κρυφθούν στην χώρα και να επιβιώσουν μαζί με 42.000 Γερμανούς που διέφυγαν τό καθεστώς των στρατοπέδων.

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΩΞΕΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ ΤΗΣ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΥΙΑΣ

Σφαγές αιχμαλώτων και πολιτών

Όσον αφορά τις σφαγές που πραγματοποιήθηκαν στην Γιουγκοσλαβία, τόσο των γυναικοπαίδων όσο και των στρατιωτών γερμανικής ή κροατικής καταγωγής, ένας από τους κύριους υπεύθυνους είναι ο σημερινός (1964) Υπουργός Εξωτερικών Κόκα Πόποβιτς, που ήταν τότε Διοικητής της λεγόμενης Β' Γιουγκοσλαβικής Στρατιάς. Οι σφαγές που έγιναν με διαταγή του στρατάρχη Τίτο είναι μέχρι τώρα ελάχιστα γνωστές στην Ευρώπη. Κι όμως, οι ομαδικές αυτές εκτελέσεις είναι ίσως οι πιο έντυπωσιακές της φρικτής χρονιάς 1945. Ξεπερνούν κατά πολύ ό,τι παρόμοιο έγινε γνωστό μέχρι σήμερα, συμπεριλαμβανομένης της σφαγής του Κατύν στην Πολωνία. Μία περιγραφή υπάρχει σ' ένα βιβλίο που εξέδόθη στην Αμερική από τον οίκο Carlton - press, Νέα Υόρκη 1952, και φέρει τον τίτλο «In Titos death». (Στό θάνατο του Τίτο). Τά στοιχεία μάζεψε ο Τζ. Χετσίμοβιτς, με την βοήθεια Γιουγκοσλαύων μεταναστών στις Η.Π.Α. Άλλα στοιχεία υπάρχουν σε μία μήνυσι που κατέθεσε ο δικηγόρος Σέττλερ, από τό Ρέκλιγκχάουσεν, στο όμοσπονδιακό δικαστήριο της Καρλσρούης. Παραθέτομε αυτό τό κείμενο, που κατηγορεί ως κύριο υπεύθυνο τόν Πέκο Ντάπτσεβιτς, παλαιό στέλεχος των Διεθνών Ταξιαρχών στην Ισπανία, αρχηγό των Μαυροβουνίων παρτιζάνων της 4ης Μαυροβουνίου Προλεταριακής Μεραρχίας, αρχηγό της 1ης Στρατιάς των παρτιζάνων τό 1945 και σήμερα (1964) πρεσβευτή της Γιουγκοσλαβίας στην Ελλάδα:

«Αποδέκτης: Γενικός εισαγγελέας του Όμοσπονδιακού Δικαστηρίου της Καρλσρούης.

Μήνυσις και αίτησις ανακρίσεως άφορώσα τούς: Ντάπτσεβιτς,

Λόμπαρ, Πετρίτσεβιτς, Τζάκσιτς κλπ., γιουγκοσλαβικής εθνικότητας, λόγω των εγκλημάτων που διέπραξαν κατά παράβασιν του άρθρου 211 του Γερμανικού Ποινικού Κώδικα.

Έκθεσις των γεγονότων:

Τίς τελευταίες ημέρες του πολέμου, τόν Μάιο 1945, 70.000 έως 80.000 Γερμανοί στρατιώτες βρίσκονταν στό Κέρντεν (Αυστρία) σέ ένα στρατόπεδο αιχμαλώτων. Μαζί τους ήταν τό σύνολο των υπολειμμάτων του κροατικού στρατού, που άπετελείτο από 17 μονάδες (περίπου 280.000 άξιωματικοί και στρατιώτες), που είχαν παραδοθεί στους Άγγλους και στους Άμερικανούς. Τόν Μάιο 1945, αυτές οι 70.000 έως 80.000 Γερμανοί και οι 280.000 Κροάτες στρατιώτες παραδόθηκαν στους κομμουνιστές παρτιζάνους του Τίτο.

Τίς πρώτες μέρες που άκολούθησαν τήν μεταφορά, όπως μαρτυρούν ό τύπος κι ή είδησεογραφία της εποχής, οι κομμουνιστές εξετέλεσαν άμέσως 150.000 από αυτούς τούς αιχμαλώτους πολέμου. Οι υπόλοιποι, περίπου 200.000 Κροάτες και Γερμανοί, έξοντώθηκαν συστηματικά κατά τήν διάρκεια πολλών σφαγών καθώς και μιās πορείας, γνωστής στην ιστορία μέ τό όνομα «πορεία του θανάτου». Αυτόπτες μάρτυρες αναφέρουν ότι αυτοί οι αιχμάλωτοι πολέμου, στους οποίους υπήρχαν και πολίτες, βασανίσθηκαν μέ τόν πιο κτηνώδη τρόπο και τελικά εξετελέσθηκαν. Κατά τήν διάρκεια αυτής της πορείας είχαν δέσει όλους τούς κρατούμενους πισθάγκωνα μέ συρματοπλέγμα. Πότε - πότε ολόκληρες ομάδες κρατούμενων πέθαιναν, σκοτωμένοι από τίς ριπές πολυβόλων, τουφεκιές ή χειροβομβίδες των κομμουνιστών φρουρών.

Παρατηρήθηκε κατά τήν διάρκεια του τελευταίου πολέμου, ότι οι Κομμουνιστές είχαν θέσει σέ εφαρμογή μία μέθοδο προκαθορισμένη για τίς πορείες συστηματικής έξοντώσεως ολοκλήρου του πληθυσμού που ήθελαν νά εξαφανίσουν. Αυτά έχουν επιβεβαιωθεί όχι μόνο για τούς Ρώσους, αλλά και για τούς Σέρβους κομμουνιστές.

Πρέπει νά σημειωθεί ότι, όντες αιχμάλωτοι πολέμου αυτές οι 350.000 ή 360.000 Γερμανοί και Κροάτες τελοῦσαν υπό τήν προστασία της Συνθήκης της Χάγης, καθώς και εκείνης της Γενεύης. Είχαν τό δικαίωμα, όπως και κάθε άλλος στρατιώτης, νά τυχουν μιās σωστής συμπεριφοράς.

Παρ' όλα αυτά, κατά τους τρεις πρώτους μήνες του καθεστώτος της τρομοκρατίας που εγκαθιδρύθηκε στην Γιουγκοσλαβία από τους παρτιζάνους του Τίτο, οι στρατιώτες αυτοί εκτελέστηκαν χωρίς να κατηγορηθούν για τίποτα και χωρίς καμμία διαδικασία, με τις συστηματικές σφαγές στα προάστεια του Μπλάιμπουργκ και την «πορεία του θανάτου» από το Μάριμπορ στο Ούρσάκ. Η σφαγή των Κροατών και Γερμανών αιχμαλώτων στο Μπλάιμπουργκ είναι γνωστή στην ιστορία σαν «η τραγωδία του Μπλάιμπουργκ». Τα πτώματα αυτών των 350.000 ή 360.000 αιχμαλώτων ανακαλύφθηκαν στους εξής ομαδικούς τάφους: του Μάριμπορ με 40.000, του Κέβτσε 30.000, του Μπλάιμπουργκ, με 40.000, του Κράντς με 30.000, του Σαίντ - Βίντ (Τεσκότσελο) με 25.000, του Πότουντκ με 2.000, του Χράστνικ με 7.000, του Λάσκο με 3.000, του Ράιχελμπουργκ με 1.000, της Κοστενγιέβιτσα με 7.000, της Τσέρνα με 3.000, του Κάμνικ με 1000, του Ζάγκρεμπ με 80.000 περίπου, του Κράτσανι με 2.000, του Σόσιτσε με 3.000, του Πατράβσκι Κλόσταρ με 2.000, της Βιροβίτιτσα με 2.000, του Μπούτμιτ - Κάσιντον με 2000, του Κραβάρσκι με 5.000, του Μπιέλοβαρ με 8.000, του Νάσιτσε με 4.000, του Μπάσκι Γκιάρσι με 5000, του Βράχ με 2500 κλπ., κλπ., κλπ...

Οι ομαδικοί αυτοί τάφοι εκτείνονται αδιάλειπτα από τα αυστρογιουγκοσλαβικά έως τα ρουμανογιουγκοσλαβικά σύνορα...

Πρέπει επίσης να αναφερθώ ότι εκτός από τους 350.000 ή 360.000 Γερμανούς και Κροάτες στρατιώτες που αναφέραμε πιο πάνω, υπήρξαν επιπλέον άλλοι 500.000 Κροάτες πολίτες και 250.000 γερμανικής εθνικότητας, οι οποίοι εσφάγησαν επίσης από τους κομμουνιστές.

Έδω ή ιστορία βρίσκεται μπροστά σ' ένα υπέρ - Κατύν, τό όποιον, εξ αίτιας των ώμοτήτων και της τεράστιας εκτάσεώς του, είναι πράγματι μοναδικό. Είναι επίσης αδιανόητο να μην ενημερωθώ ό πολιτισμένος κόσμος γι' αυτές τις τρομερές σφαγές, τις όποιες πλήρωσαν με την ζωή τους χιλιάδες άθωοι. Είναι αδιανόητο τέτοιες πράξεις ανείπωτης βαρβαρότητας και κτηνωδίας να παραμένουν άτιμώρητες. Τα θύματα αυτά μπορούν άκόμη και σήμερα να αναγνωρισθουν άφου τις περισσότερες φορές θάφτηκαν με μία πινακίδα, ή με σημάδια αναγνωρίσεως στό στήθος.

Στίς ΗΠΑ, υπό την προεδρία του καθηγητού Τζών Περέτσελα

και του 'Ιωσήφ Χετσίμοβιτς, συνεστήθη 'Επιτροπή στό Κλήβελαντ του 'Οχάιο για να έρευνήση την τραγωδία του Μπλάιμπουργκ (Committee for investigations on Bleiburg Tragedy). 'Η έπιτροπή αυτή έχει ήδη κοινοποιήσει μία έκθεσι στόν ΟΗΕ για τις σφαγές στην Γιουγκοσλαβία μετά τον πόλεμο, με τον τίτλο «Report to United Nations delegations on postwar massacres in communist Yugoslavia». ('Εκθεσις προς τις αντιπροσωπεΐες των 'Ηνωμένων 'Εθνών για τις μεταπολεμικές σφαγές στην κομμουνιστική Γιουγκοσλαβία).

Στήν έκθεσι αυτή, κύριοι υπεύθυνοι αυτών των γεγονότων θεωρούνται τά άκόλουθα πρόσωπα: Ντάπτσεβιτς, Λόμπαρ, Πετρίτσεβιτς, Γιακτίτς, Ζίγκιτς, Χόλιεβατς (σήμερα δήμαρχος Ζάγκρεμπ), Λιούμπιτς, Νίτσεβιτς, Μπάκραμ, Κότσα Πόποβιτς ('Υπουργός 'Εξωτερικών της Γιουγκοσλαβίας), Κόρακ κλπ.

'Η κοινότητα των Κροατών του Ντύσσελντορφ κατέθεσε μία αίτησι στόν Διεθνή 'Ερυθρό Σταυρό της Γενεύης ζητώντας την ίδρυσι μιās έξεταστικής έπιτροπής γι' αυτά τά θέματα και ιδιαίτερα την έκταφή των πτωμάτων των πολιτών και των αιχμαλώτων πολέμου, Γερμανών και Κροατών. 'Εγώ ό ίδιος, σαν δικηγόρος, κατέθεσα μία ανάλογη αίτησι στόν Γερμανικό 'Ερυθρό Σταυρό, στη Βόννη, στην 'Υπηρεσία έκταφής ατόμων γερμανικής εθνικότητας, στό Κάσσελ και στόν Αυστριακό 'Ερυθρό Σταυρό στη Βιέννη.

Στήν έκθεσι των γεγονότων προς τον Γενικό Εισαγγελέα, ως προς τό θέμα της αιτήσεως για έρευνες κατά του κομμουνιστή γιουγκουσλαύου καθηγητή Βάιτς στό Βελιγράδι, ό όποιος, από δημοσιεύματα του τύπου, φέρεται υπεύθυνος για τον θάνατο πολλών χιλιάδων αιχμαλώτων πολέμου έχω ήδη τονίσει ότι υπάρχει ένα μόνο δίκαιο, που πρέπει να εφαρμόζεται σε όλους...

Στήν έρώτησι αν είναι δυνατόν να τύχουν εφαρμογής οι κανόνες που θεσμοθετήθηκαν με την Συνθήκη των Παρισίων του 1954 (ή όποία άφορα τις εξαιρέσεις που μπορούν να γίνουν στις ποινικές δίκες), ή άπάντησις για αυτά τά συγκεκριμένα γεγονότα πρέπει να είναι ένα κατηγορηματικό όχι. Τό άρθρο 3 της συνθήκης αυτής προβλέπει ότι πράξεις αντίθετες προς τό Ποινικό Δίκαιο, που διεπράχθησαν με σκοπό να προσφέρουν υπηρεσίες στους Συμμαχικούς Στρατούς, δέν αποτελούν αντικείμενο διώξεων. Είναι βέβαια προ-

φανές ότι οι περιγραφείς μαζικές εκτελέσεις δεν ανήκουν στην περιγραφή αυτής της συγκεκριμένης διατάξεως του άρθρου 3 της Συνθήκης των Παρισίων».

Υπογραφή. Σέττλερ
Δικηγόρος του Ρεκλινγκχάουσεν

Στόν δικηγόρο Σέττλερ οφείλονται και άλλα στοιχεία, τα οποία συμπληρώνουν την έρευνα για τα εγκλήματα του Μαΐου 1945, που έγιναν από τους κομμουνιστές Γιουγκοσλαύους παρτιζάνους. Αντικείμενο της δεύτερης αυτής μηνύσεως δεν είναι άλλος από τον Ντούσαν Κβέντρ, πρώην πρεσβευτή της Γιουγκοσλαβίας στην Βόννη. Νά τό κείμενο της εκθέσεως των γεγονότων, όπως τά παρουσίασε ο Σέττλερ.

Στά περίχωρα της Τεργέστης υπάρχουν 3.000 περίπου γκρεμοί και σπηλιές, που συχνά έχουν βάθος πολλές εκατοντάδες μέτρα. Σ' αυτούς τους γκρεμούς θάφτηκαν χιλιάδες Γερμανοί και Κροάτες στρατιώτες καθώς και πολίτες κατά την διάρκεια των τελευταίων ημερών του πολέμου και τον πρώτο καιρό της ανακωχής. Έτσι οι γκρεμοί αυτοί και οι σπηλιές έγιναν τεράστιοι ομαδικοί τάφοι.

Στην περιοχή αυτή, υπεύθυνοι γι' αυτές τις ομαδικές εκτελέσεις φέρεται να είναι ο Ντούσαν Κβέντρ, στρατηγός των κομμουνιστών Γιουγκοσλαύων παρτιζάνων, ο οποίος αργότερα, λόγω των υπηρεσιών του αυτών, διωρίσθηκε πρεσβευτής στην Βόννη έως τό 1957.

Ο Ουμπέρτο ντί Γκεόργκι, πρώην αρχηγός της δικαστικής αστυνομίας της Τεργέστης διηύθυνε με την βοήθεια πολλών έθελοντών μία μεγάλη έρευνα στους γκρεμούς που ήταν κοντά στην Τεργέστη και ανακάλυψε έτσι τό μέγεθος των ωμοτήτων που διέπραξαν οι κομμουνιστές. Ο πρώτος στόχος των έθελοντών, που διηύθυνε ο Γκεόργκι, ήταν ένας γκρεμός, κοντά στο χωριό Γκρόπαντα. Εκεί βρήκαν ένα μεγάλο αριθμό στοιβαγμένων πτωμάτων, που δεν ήταν εύκολο να αναγνωρισθούν.

Τό μέγεθος των εγκλημάτων που διέπραξαν οι Παρτιζάνοι του Τίτο στην Τεργέστη και στά περίχωρά της έγινε γνωστό μόνο στις αρχές του 1947, όταν ο Γκεόργκι πήρε τελικά την άδεια να ψάξει τις σπηλιές. Στην πρώτη σπηλιά που βρίσκεται μεταξύ των χωριών Ντουτόβλιε και Κρουτσέβιτσα βρέθηκαν απομεινάρια πτωμάτων

23 στρατιωτών. Στο απόμερο χωριουδάκι Γιελένγια - Γιάμα που βρίσκεται μεταξύ Κόμεν και Κρουτσέβιτσα βρέθηκαν άλλα 156 πτώματα μεταξύ των οποίων 96 ανήκαν σε πολίτες ενώ τά υπόλοιπα σε Γερμανούς στρατιώτες οι οποίοι αναγνωρίσθηκαν. Σε μία άλλη σπηλιά, στην περιοχή της Όπτσιν, ανέκάλυψαν τους σκελετούς 22 Γερμανών στρατιωτών που υπήρξαν αιχμάλωτοι των παρτιζάνων. Τά πτώματα έφεραν ίχνη βλημάτων στον αυχένα.

Στην περιοχή του χωριού Προτσέκο, οι συνεργάτες του Γκεόργκι βρήκαν σε μία χαράδρα 32 πτώματα δεμένα με συρματοπλέγμα. 25 από αυτά τά πτώματα αναγνωρίσθηκαν. Οι στρατιώτες αυτοί εκτελέσθηκαν από τους κομμουνιστές άμέσως μετά τον πόλεμο και τά πτώματά τους τά έκρυσαν τότε μέσα στην χαράδρα.

Ός τά μέσα του 1948, οι συνεργάτες του Γκεόργκι κατάφεραν να ανακαλύψουν ένα μεγάλο αριθμό ομαδικών τάφων. Ένα μέρος αυτών των νεκρών είναι αναμφισβήτητα Γερμανοί στρατιώτες.

Στην συνέχεια ο Ουμπέρτο ντί Γκεόργκι έλαβε ένορκες καταθέσεις, σύμφωνα με τις οποίες πολλά θύματα, που είχαν δολοφονήσει οι κομμουνιστές ήταν θαμμένα στο εγκαταλελειμένο άνθρακωρυχείο του Βασόβιτσα. Τό βάθος των πηγαδιών ήταν περίπου 240 μέτρα. Στά 190 μέτρα οι Ιταλοί βρήκαν κάθε είδους απομεινάρια του πολέμου και κυρίως καμένα αυτοκίνητα και πολεμοφόδια που είχαν πεταχθεί εκεί μέσα. Κάτω από αυτό τό στρώμα, βρήκαν τά πρώτα πτώματα. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις των Ιταλών 1.500 περίπου πτώματα ήταν πεταμένα σ' εκείνο τό σημείο. Η έξερεύνησις των πηγαδιών του ορυχείου του Βασόβιτσα διακόπηκε τότε και συνεχίσθηκε από άγγλικές μονάδες, με διοικητή τον στρατηγό Ουίντερτον.

Εκείνη την εποχή, επικεφαλής των παρτιζάνων του Τίτο στην ζώνη Β της Τεργέστης ήταν ο στρατηγός Βιρεσάλι Χόλιεβατς, ο οποίος αργότερα έγινε δήμαρχος του Ζάγκρεμπ. Σύμφωνα με τά στοιχεία που διαθέτομε και τις ένορκες καταθέσεις που βρήκαμε ο Ντούσαν Κβέντρ υπήρξε ο συνεργάτης του Χόλιεβατς σ' αυτές τις ομαδικές εκτελέσεις.

Υπογραφή: Σέττλερ
Δικηγόρος Ρέκλινγκχάουζεν

Από την έφημερίδα «National Zeitung» του Μονάχου, στο φύλλο της 10 Απριλίου 1965.

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΜΑΔΙΚΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΣΤΟ ΜΠΑΝΑΤΟ

«Στις 18 'Απριλίου 1945, ήρθαν να μᾶς συλλάβουν στο χωριό μας, τό Πάρντανς, μαζί με ὅλο σχεδόν τόν πληθυσμό, ιδιαίτερα τούς γέρους καί τά παιδιά καί μᾶς ὠδήγησαν στο Στέφανσφελντ. Εἴμασταν περίπου 450 ἄτομα. Ἀργότερα, τόν Σεπτέμβριο 1945, ἕνα μέρος ἀπό ἐμᾶς (100 γυναῖκες καί 26 ἄνδρες) μεταφέρθηκε στο στρατόπεδο τοῦ Μόλιντορφ. Τόν Αὐγούστο 1946, ἀπό αὐτά τά 126 ἄτομα δέν ζοῦσαν παρά ἐννέα γυναῖκες καί ἕνας ἄνδρας. Ὅσο εἴμασταν στο Στέφανσφελντ, ἡ ἀδελφή μου κατώρθωσε νά βγῇ ἀπό τό στρατόπεδο γιά λίγες ὥρες γιά νά βρῇ λίγη τροφή στο γειτονικό χωριό γιά τά παιδιά της πού πέθαιναν ἀπό τήν πείνα. Βγῆκε με ἄλλες τέσσερις γυναῖκες καί τρία παιδιά γιά νά πᾶνε στο χωριό Τόβα. Ὁ διοικητής τοῦ στρατοπέδου τό ἔμαθε, καί ἔστησε μία ἐνέδρα γιά νά τίς συλλάβῃ. Ὅταν γύρισαν στο στρατόπεδο, 48 ὥρες ἀργότερα, τίς ὑποδέχθηκαν με πυρά· ἡ ἀδελφή μου ἔπεσε ἀμέσως στο ἔδαφος τραυματισμένη. Μὲ βρισιές ἕνας παρτιζάνος πῆγε κοντά της καί τήν πυροβόλησε με ἐκρηκτικό βλήμα στήν κοιλιά τό ὁποῖο τῆς ἔσκισε τό ὑπογάστριο με ἀποτέλεσμα νά βγοῦν τά ἐντόσθιά της ἔξω. Τήν ἄφησαν τότε ὅπως ἦταν, ἐπιτόπου, ὅπου χαροπάλευε ἕως τίς 4 π.μ. Ἐνῶ πέθαινε ὑποφέροντας, ἕνας νεαρός παρτιζάνος, ἡλικίας μόλις 14 ἐτῶν, κατευθύνθηκε πρός τό μέρος της καί τήν κτύπησε στο κεφάλι με μία πέτρα. Ὁ σύζυγος τῆς ἀδελφῆς μου, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταφερθεῖ λίγες μέρες πρίν στο Τσέρνγιε με ἄλλους 100 κατοίκους τοῦ Στέφανσφελντ, ἐξετελέσθη με 68 ἀπό αὐτούς. Στο Τσέρνγιε σέ ἄλλη περίπτωσι ἐκτελέσθηκαν ἐπίσης 85 κάτοικοι τοῦ Πάρντανς· ἀνάμεσά τους ἦταν ἡ δεύτερη ἀδελφή μου. Ἡ κόρη μου, πού εἶχε ἀρρωστήσει στο Στέφανσφελντ, μεταφέρθηκε στο στρατόπεδο τοῦ Ρούντολφσγναντ, μαζί με τόν

ἄνδρα της. Καί οἱ δύο πέθαναν ἀπό πείνα. Ἡ δεύτερη κόρη μου ἔμεινε στο Στέφανσφελντ, ὅπου ἐκτελέσθηκε ὁ σύζυγός της. Ἕνας γιός ἐνός ἀπό τά ἀδέρφια μου σκοτώθηκε ἀπό τούς συνοριακοὺς φρουροὺς ἐνῶ προσπαθοῦσε νά περάσῃ στήν Ρουμανία καί ὁ γιός ἐνός ἄλλου ἀδελφοῦ μου σκοτώθηκε συγχρόνως στήν ἴδια ἀπόπειρα. Ἀπό ὁλόκληρη τήν οἰκογένεια τῆς ἀδελφῆς μου δέν ζοῦν σήμερα παρά μόνο τά μικρά παιδιά πού μπορέσαμε ἀργότερα νά στείλωμε στήν Αὐστρία».

Στις 20 Ὀκτωβρίου 1944, στο χωριό Σάναντ, στά βόρεια τοῦ Μπανάτου, ὅλοι οἱ ἄνδρες συνελήφθησαν ἀπό τούς παρτιζάνους, βασανίσθηκαν καί τήν ἐπομένη ἐκτελέσθηκαν. Μετά τούς ἄνδρες, ἦλθε ἡ σειρά τῶν γυναικῶν. Μία πρώτη ὁμάδα ἐκτελέσθηκε ἀμέσως μετά τόν φόνο τῶν συζύγων τους. Οἱ ὑπόλοιπες γυναῖκες καί τά παιδιά μεταφέρθηκαν τόν Δεκέμβριο 1944 στο στρατόπεδο τῆς Κικίντα. Στις 17 Δεκεμβρίου, 64 γυναῖκες τοῦ στρατοπέδου ἐκτελέσθηκαν, μεταξύ τῶν ὁποίων 32 ἀπό τό Σάναντ. Σήμερα μόνο πέντε γυναῖκες ἀπό τό Σάναντ ζοῦν ἀκόμη. Τόν Μάρτιο 1945, οἱ νέες ἀρχές τοῦ Σάναντ ἀνακάλυψαν ὅτι εἶχαν ξεχάσει τέσσερις Γερμανίδες πού ζοῦσαν κρυμμένες σ' ἕνα σπίτι τοῦ χωριοῦ. Ἐπρόκειτο γιά τήν κυρία Κρέμερ πού ζοῦσε ἐκεῖ με τίς δύο της κόρες καί μία ἄλλη ἡλικιωμένη γυναῖκα. Τίς συνέλαβαν καί τίς τέσσερις καί τίς μετέφεραν στήν κωμόπολι τοῦ Νόι - Κάνισα γιά νά τίς τουφεκίσουν. Οἱ παρτιζάνοι πρότειναν σέ μία ἀπό τίς δύο κόρες τῆς κυρίας Κρέμερ νά τήν σώσουν· ἐκείνη δεχόταν μόνο ἂν τό ἴδιο συνέβαινε καί με τίς ὑπόλοιπες. Τελικά τίς ἐξετέλεσαν ὅλες.

Ἡ κωμόπολις Κινάντα εἶχε περίπου 20.000 κατοίκους. Ἀπό αὐτούς τό ἕνα τρίτο ἦταν Γερμανοί· στά γύρω χωριά -Σαίντ - Οὐμπέρ, Σαρζεβίλ καί Σολτούρ - κατοικοῦσαν Ἀλσατοί καί Λωρραῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἦταν ἐγκατεστημένοι ἐκεῖ ἀπό τήν ἐποχή τῆς Μαρίας Θηρεσίας. Ἀρχικά, οἱ παρτιζάνοι συνέλαβαν ὅλο τόν πληθυσμό, ἄνδρες καί γυναικόπαιδα καί τούς μετέφεραν σέ ἕνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως, ἀφοῦ προηγουμένως τούς εἶχαν πάρει τά προσωπικά τους εἶδη καί ὅ,τι ἄλλο ὑπῆρχε στά σπίτια τους, στά ὁποῖα ἐγκαταστάθηκαν οἱ ἴδιοι. Μετά ἄρχισαν νά ἐκτελοῦν ὁμαδικά τούς Γερμανοὺς μέσα στο στρατόπεδο. Ὅποτε τούς ἐρχόταν ἡ ὀρεξίς, οἱ παρτιζάνοι διάλεγαν καμμιὰ ἑκατοστή καί τούς μετέφεραν ἔξω

από τό στρατόπεδο. Τίς περισσότερες φορές τούς βασάνιζαν, έπειτα τούς σκοτώναν μέ μαχαιριές στόν λαιμό ὥπως τά γουρούνια, ἢ τούς τουφέκιζαν κατά ομάδες. Στό χωριό Νάκοβο, κοντά στήν Κινάντα, τόν Αὐγουστο 1944, συνελήφθησαν 68 Γερμανοί. Τούς βασάνισαν ἐπί τρεῖς ἡμέρες καί μετά τούς μετέφεραν ἔξω ἀπό τό χωριό. Στό κοιμητήριο, ἔξω ἀπό τόν περίβολό του τούς ἀνάγκασαν νά σκάψουν ἕνα μεγάλο τάφο. Τούς ὑποχρέωσαν νά γδυθοῦν γιά νά τούς πάρουν τά ὑπάρχοντά τους. Κατόπιν τούς ἔδεσαν καί μέ κτυπήματα τούς ἔφεραν στόν τάφο. Ἐκεῖ, τήν αὐγή, σφάχθηκαν ὅλοι ἀπό τούς παρτιζάνους μέ τόν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο πού σφάζουν τά γουρούνια. Μετά τούς ἔρριξαν ὅλους μέσα στόν τάφο πού προηγουμένως εἶχαν σκάψει. Μόνο ἕνας μπόρεσε νά ξεφύγῃ, ἀφοῦ κατάφερε νά λύσῃ τά δεσμά του τήν τελευταία στιγμή· τό ἔσκασε ὁλόγυμνος καί εἶχε τήν τύχη νά διαβῇ τά σύνορα πρός τήν Ρουμανία.

Οἱ ἄνδρες τῶν Σαίντ - Οὐμπέρ, Σαρλεβίλ καί Σολτούρ μεταφέρθηκαν πρῶτα στό στρατόπεδο τῆς Κικίντα καί ὑποβλήθηκαν σέ καταναγκαστικά ἔργα. Τίς πρῶτες ἡμέρες, ὅταν ἐπέστρεφαν τό βράδυ στό στρατόπεδο, οἱ παρτιζάνοι διάλεγαν στήν τύχη μερικούς ἀπό αὐτούς καί τήν ἴδια νύχτα τούς τουφέκιζαν, ἢ τούς βασάνιζαν καί τούς ἄφηναν ἐκεῖ νά πεθάνουν. Οἱ πρῶτοι πού ἐκτελέσθηκαν ἦταν ὅλοι νέοι στήν ἡλικία κάτοικοι τῆς ὑπαίθρου, πού μεταφέρθηκαν πίσω ἀπό τό στρατόπεδο, ὅπου τούς γύμνωναν καί τούς βασάνιζαν μέ κτυπήματα ροπάλων καί ὑποκοπάνων, πρίν τελικά τούς σκοτώσουν.

Τήν ἐπομένη, 4 Νοεμβρίου, μία δεύτερη ομάδα 40 ἀνδρῶν ἀποσπάσθηκε ἀπό τό στρατόπεδο καί ἐξοντώθηκε μέ τόν ἴδιο τρόπο. Στίς 5 Νοεμβρίου συγκέντρωσαν ὅλους τούς κρατούμενους τοῦ στρατοπέδου στήν αὐλή καί τούς διέταξαν νά καθήσουν καταγῆς. Ἐβγαλαν ἔξω ἀπό τούς συγκεντρωμένους περίπου 120 ἄνδρες, μεταξύ τῶν ὁποίων καί τόν ἱερέα τοῦ Σαίντ - Οὐμπέρ πού ὀνομαζόταν Ἀδάμ. Οἱ παρτιζάνοι τόν κτύπησαν λυσσαλέα μέ ὅλων τῶν εἰδῶν τά κτυπήματα καί τόν κλωτσοῦσαν φωνάζοντας ὅτι ἡ νέα Γιουγκοσλαβία δέν εἶχε ἀνάγκη ἀπό ἱερεῖς καί ὅτι ὅλοι ἔπρεπε νά ἐκτελεσθοῦν. Ὑπέφερε ὅλους τούς βασανισμούς μέ τήν καρτερία ἑνός μάρτυρα. Τελικά, οἱ 120 ἄνδρες πού εἶχαν ξεχωρίσει, μαζί μέ μερικούς ἄλλους καί τόν ἱερέα Ἀδάμ, ὠδηγήθηκαν στούς λόφους,

ὅπου τούς διέταξαν νά γδυθοῦν. Τούς ἔδεσαν μεταξύ τους μέ σχοινιά καί τούς ἀνάγκασαν νά συρθοῦν ὁλόγυμνοι πάνω σέ συρματοπλέγματα, κτυπώντας τους συνέχεια μέ ὑποκόπανους καί ραβδιά στήν πλάτη. Τελικά τούς συγκέντρωσαν πίσω ἀπό τό στρατόπεδο καί τούς σκοτώσαν ὅλους μέ αὐτόματα. Ἐνας ἀπό αὐτούς, πού δέν εἶχε σκοτωθεῖ ἀπό τίς σφαῖρες, κατάφερε νά κρυφθῇ ἀνάμεσα στά πτώματα καί νά τό σκάσῃ τήν νύχτα. Ἐπέστρεψε στό χωριό του, ἀλλά ἀνακαλύφθηκε δέκα μέρες ἀργότερα καί ἐκτελέσθηκε.

Μία ἐβδομάδα ἀργότερα, στό στρατόπεδο τῆς Κικίντα ἔγινε μία ἐκτέλεσις ἰδιαίτερα ἀπάνθρωπη. Ἦταν ἡ ἐκτέλεσις τραυματιῶν, ἀναπήρων πολέμου, ἡλικιωμένων καί ἀτόμων πού δέν μπορούσαν νά ἐργασθοῦν. Τούς εἶχαν ὅλους μαζί σ' ἕνα εἰδικό κελλί τοῦ στρατοπέδου. Ἐκείνη τήν ἡμέρα τούς ἔδεσαν, τούς κτύπησαν καί ἔπειτα τούς μετέφεραν πίσω ἀπό τό στρατόπεδο. Ἐκεῖ τούς ὑποχρέωσαν νά σκάψουν ἕνα μεγάλο λάκκο καί ἔπειτα τούς διέταξαν νά γδυθοῦν καί νά παραδώσουν τά ροῦχα καί τά παπούτσια τους. Τούς ἄφησαν ὁλόγυμνους μέσα στό κρύο πολλές ὥρες, ἐνῶ μερικοί τραυματίες πολέμου παρακαλοῦσαν τούς παρτιζάνους νά πάψουν γά βασανίζουν πιά τούς γέρους καί νά τούς ἐκτελέσουν ἀμέσως. Ἀφοῦ τούς ἄφησαν νά περιμένουν ἀκόμα λίγο, οἱ παρτιζάνοι τούς διέταξαν νά ξαπλώσουν στό λάκκο. Ὑστερα τούς τακτοποίησαν τόν ἕνα δίπλα στόν ἄλλο, ἀλλά καί τόν ἕνα πάνω στόν ἄλλο ἐπειδή ὁ λάκκος ἦταν μικρός. Ἀμέσως μετά ἄρχισαν νά πυροβολοῦν στήν τύχη. Τελικά σκέπασαν τόν λάκκο, ἀδιαφορώντας γιά τό ἂν τά θύματά τους ἦταν ζωντανά ἢ νεκρά. Τήν ἐπόμενη ἡμέρα συνέχισαν τήν ἐπιχείρησι, μέ ἄλλους 100 Γερμανούς ἀπό τά χωριά Μπαρσάιντ καί Κινάντα πού ἐκτελέσθηκαν μέ τόν ἴδιο τρόπο. Οἱ γυναῖκες, καί ἰδίως οἱ ἡλικιωμένες, ἐκτελέσθηκαν τόν Δεκέμβριο 1944. Αὐτές οἱ ἐκκαθαρίσεις συνεχίσθηκαν γιά πολλές ἐβδομάδες καί ἀκόμη καί ὅταν ἔπαψαν - ἐλλείπει θυμάτων - παρέμειναν ἕνας θεσμός γιά ὅλους ἐκείνους πού ἦταν ἄρρωστοι ἢ ἀνίκανοι νά ἐργασθοῦν. Ὑπολογίζεται ὅτι ὑπάρχουν 1.000 περίπου θαμμένοι στήν τύχη στούς ἀγρούς γύρω ἀπό τό γαλακτοκομεῖο τῆς Κινάντα, τό ὁποῖο χρησίμευε γιά στρατόπεδο. Πολλούς μήνες ἀργότερα, ἔβρισκαν συχνά ὅστᾱ στό ἔδαφος. Πότε - πότε γουρούνια ἢ σκύλοι ξέθαβαν κομμάτια ἀπό πτώματα.

Από τό χωριό Χόιφελντ, τής ίδιας περιοχής, δέν ξμειναν ζωντανοί παρά μόνο τρεις άνδρες. Στο Ρούσκοντορφ - όπου ζούσαν 120 γερμανικές οικογένειες, όλοι άγρότες - ό πληθυσμός έξοντώθηκε μέ τόν ίδιο άκριβώς τρόπο. Οί κάτοικοι αυτού του χωριού βασανίσθηκαν ιδιαίτερα πολύ. Στίς άρχές Νοεμβρίου 1944, μερικοί από αυτούς συνελήφθησαν από τούς παρτιζάνους, οί όποιοι τούς άκρωτηρίασαν μέ μαχαίρια και ύστερα μέ τσεκούρια τούς έκοψαν χέρια και πόδια, ένώ ήταν άκόμη ζωντανοί. Οί γυναίκες και οί κοπέλλες του χωριού βασανίσθηκαν και βιάσθηκαν μπροστά στους συζύγους και τούς γονείς τους. Σέ πέντε από αυτές έκοψαν τά δάκτυλα κι ύστερα τά χέρια και τά πόδια μέ μπαλντάδες και σ' αυτήν τήν κατάσταση βιάσθηκαν και κακοποιήθηκαν, έως τήν στιγμή του θανάτου τους.

Στό χωριό Μόλιντορφ, όπου κατοικούσαν 1.000 περίπου Γερμανοί, σκότωσαν μικρά άγόρια ηλικίας 12 έως 14 έτών. Στο χωριό Τσέρνγιε, στά βορειοανατολικά του Μπανάτου ζούσαν 3.000 περίπου Γερμανοί ένώ 10.000 ζούσαν στους γύρω συνοικισμούς. Από τίς 3 'Οκτωβρίου, οί περισσότεροι Γερμανοί συνελήφθησαν και φυλακίσθηκαν όλοι μαζί: «Ένα βράδυ, οί παρτιζάνοι ήρθαν και πήραν μία νέα κοπέλλα, άρκετά όμορφη. Στην άρχή υπέφερε κάθε είδους έξευτελισμούς: έπειτα τήν έγδυσαν και προσπάθησαν νά τήν βιάσουν. Αυτή άντιστάθηκε κι εκείνοι άγρίεψαν. Τήν γύμνωσαν τότε τελείως και τής έκαψαν όλο τό σώμα μέ ένα καυτό σίδερο. "Υστερα, σ' αυτήν τήν κατάσταση, τήν ώδήγησαν πίσω στό κελλί της. "Επί δύο ήμέρες ή άτυχη γυναίκα υπέφερε μπροστά στα μάτια των συγκρατούμένων της. Μετά πέθανε. Στίς 8 'Οκτωβρίου, μία όμάδα μεθυσμένων παρτιζάνων μπήκαν στά κελλιά. Μαζί τους ήταν κι ένας μεθυσμένος άξιωματικός πού κρατούσε ένα αυτόματο περίστροφο. Οί κρατούμενοι σηκώθηκαν όρθιοι κι έβαλαν τά χέρια τους στόν τοίχο του στενού κελλιού. "Ο μεθυσμένος άξιωματικός άρχισε τότε νά πυροβολή άδιάκριτα έναντίον τους χωρίς καμιά δικαιολογία. "Αμέσως μερικοί Γερμανοί έπесαν αίμόφυρτοι. Πολλοί από αυτούς, πχ. οί καλλιεργητές Α. Κάμπφ και Τζ. Μάγιερ από τό Τσέρνγιε, ό ένας μέ τρυπημένο πνεύμονα κι ό άλλος τραυματισμένος στά γόνατα, έζησαν λίγες άκόμη ήμέρες, χωρίς φάρμακα και χωρίς ιατρική περίθαλψη. Τέσσερις ήμέρες άργότερα, στίς 12 'Οκτωβρίου,

οί παρτιζάνοι ήρθαν και πήραν τούς δύο τραυματίες και τούς έξετέλεσαν. "Όλο αυτό τό χρονικό διάστημα, οί βασανισμοί κι οί έκτελέσεις των κρατουμένων συνεχίζονταν χωρίς διακοπή.

Στίς 22 'Οκτωβρίου, ήμέρα Κυριακή, όλοι οί Γερμανοί του Τσέρνγιε πού δέν είχαν φυλακισθεί ύποχρεώθηκαν νά σκάψουν ένα μεγάλο όμαδικό τάφο στην πλατεία τής άγοράς. "Ο τάφος αυτός είχε μήκος 25 μέτρα, πλάτος 26 και βάθος 3 μέτρα. Στίς 24 'Οκτωβρίου, ήμέρα Τρίτη, οί νέες τοπικές άρχές γνωστοποίησαν στόν πληθυσμό, σέ όλο τό Τσέρνγιε και τά γύρω χωριά, ότι έπρεπε νά συγκεντρωθούν όλοι οί Γερμανοί. "Ο σλαβικός πληθυσμός και οί Τσιγγάνοι είχαν προσκληθεί στην πλατεία, για νά παρακολουθήσουν τήν τελετή τής σφαγής των Γερμανών και πράγματι, τήν ίδια ήμέρα, στίς 2 μ.μ., 174 Γερμανοί, μεταξύ των όποίων 50 γυναίκες μέ δεμένα τά χέρια, βγήκαν από τά κελλιά όπου είχαν παραμείνει πολλές έβδομάδες και δεμένοι ό ένας μέ τόν άλλον υπό τά κτυπήματα και τίς βρισιές, ώδηγήθηκαν στό μέρος όπου ήταν ό τάφος. Τούς είχαν τόσο πολύ κτυπήσει ώστε πολλοί από αυτούς καθ' όδόν έχασαν τίς αισθήσεις τους. "Εκεί τούς έγδυσαν και όλόγυμνους μπροστά στό πλήθος Σέρβων και Τσιγγάνων, τούς έξετέλεσαν. Τά ρούχα τους στοιβάχθηκαν σέ καμιόνια και μέ κλήρο μοιράσθηκαν στους Σέρβους και στους Τσιγγάνους. Τήν έπομένη τής σφαγής, κυκλοφορούσαν όλοι μέ τά ρούχα των Γερμανών, πού μόλις είχαν σκοτώσει...

Μόλις τελείωσε ή όμαδική αυτή σφαγή, οί νέες άρχές γνωστοποίησαν στίς περιοχές όπου έμεναν άκόμη Γερμανοί, ότι τό βράδυ όλοι όσοι ήταν άκόμη ζωντανοί θά έκτελούνταν. "Οπλισμένοι Τσιγγάνοι πήγαν από σπίτι σέ σπίτι και είπαν στίς γυναίκες και τά νέα κορίτσια ότι οί άρχές τούς είχαν δώσει τό δικαίωμα νά τίς άρπάξουν για νά τίς βιάσουν, νά τίς κακοποιήσουν και νά τίς σκοτώσουν. Οί βιασμοί και οί θάνατοι, πού μέ τόσο επίσημο τρόπο είχαν αναγγείλει οί Τσιγγάνοι, έδωσαν στους Γερμανούς νά καταλάβουν τί τούς περίμενε: τό βράδυ τής 24 'Οκτωβρίου, στό χωριό Τσέρνγιε, περίπου 75 γυναίκες και νέες κοπέλλες αυτοκτόνησαν. "Ολόκληρες οικογένειες επέλεξαν έθελοντικά τό θάνατο. Οί γυναίκες πετούσαν τά παιδιά τους μέσα σέ πηγάδια και μετά έπεφταν και εκείνες. "Άλλες, βρήκαν τό θάρρος νά κρεμάσουν τά παιδιά τους

καί νά κρεμασθοῦν κι αὐτές ὕστερα. Ὁ ἡλικιωμένος δήμαρχος Πήτερ Στάιν, αὐτοκτόνησε μαζί μέ τήν γυναῖκα του. Ὁ Τζόαν Τζόλντναικ πέθανε μέ τόν ἴδιο τρόπο. Ἡ γυναῖκα κι ἡ ἀνηψιά του βιάσθηκαν ἀπό τοὺς Τσιγγάνους μπροστά στά μάτια τῶν δύο παιδιῶν τους. Ἡ γυναῖκα τοῦ Γκάσπαρ Ρότερμπαχ πού ὀνομαζόταν Εὐα, ἡ γυναῖκα τοῦ γιου του πού ὀνομαζόταν Μαρία καί οἱ κόρες τους πού ἦταν 20 καί 22 ἐτῶν, βιάσθηκαν μέ τόν ἴδιο τρόπο ἀπό τοὺς Τσιγγάνους. Ἀργότερα καί οἱ ἔξι αὐτοκτόνησαν· κρεμάσθηκαν ὅλοι μαζί στήν στέγη τοῦ σπιτιοῦ τους...

Ὅλα αὐτά δέν εἶναι παρά μερικά μόνο παραδείγματα. Δείχνουν ἀπλῶς καί μόνο τίς τρομερές ὠμότητες πού ἐπέβαλε στά χωριά τό καθεστῶς τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῶν κομμουνιστῶν παρτιζάνων καί τῶν Τσιγγάνων.

Στό Γκροσμπετσκερέκ, τήν κυριώτερη πόλι τοῦ Μπανάτου, ζοῦσαν 35.000 ἄνθρωποι ἀπό τοὺς ὁποίους τό ἕνα τρίτο ἦταν Γερμανοί. Στίς 2 Ὀκτωβρίου, οἱ παρτιζάνοι μπῆκαν στίς συνοικίες τῶν Γερμανῶν. Πήγαιναν στά σπίτια καί ρωτοῦσαν ἀπλᾶ «εἶσαι Γερμανός;». Ἄν ἄκουγαν «ναί», ἔλεγαν μόνο «θάνατος». Αὐτή ἦταν ἡ μόνη τους ἔρευνα. Σέ ἕνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως, ἕνα γερμανόπουλο, ὁ Βάλτερ Μίνγκες, γερμανικῆς ὑπηκοότητος καί ὄχι γιουγκοσλαβικῆς, βασανίσθηκε καί θανατώθηκε μπροστά σέ ὅλους τοὺς κρατούμενους καί εἰδικώτερα στίς γυναῖκες πού ἦταν περίπου 400 καί πού ὑποχρεώθηκαν νά δοῦν, ὅπως στό τσίρκο, πῶς σκοτώνουν ἕνα γερμανόπουλο. Στήν ἀρχή οἱ ἐκκαθαρίσεις ἀφοροῦσαν τίς ἀνώτερες τάξεις τοῦ πληθυσμοῦ: διανοομένους, ἐπιχειρηματίες, ἐμπόρους, ἀνθρώπους μέ κάποια περιουσία. Ἀμέσως μετά σκότωσαν ὅσους δέν μποροῦσαν νά ἐργασθοῦν. Καί στίς δύο περιπτώσεις χρησιμοποίησαν τίς ἴδιες μεθόδους. Στά στρατόπεδα ἔλεγαν στοὺς διανοομένους καί στοὺς ἀνικάνους γιά ἐργασία νά παρουσιασθοῦν δῆθεν γιά νά τοὺς ἀναθέσουν ἐλαφρότερες ἐργασίες. Ὄταν παρουσιάζονταν, τοὺς ξεχώριζαν καί τοὺς ἐκτελοῦσαν τήν ἐπομένη ἢ λίγες ἡμέρες ἀργότερα. Συχνά οἱ ὁμαδικές σφαγές ἦταν ἡμέρες γιορτῆς, ὅπου ὁ πληθυσμός ἦταν καλεσμένος στό θέαμα· συνέβη μάλιστα πολλές φορές Γερμανοί κρατούμενοι νά μεταφερθοῦν σέ γειτονικά χωριά, γιά νά ἔχουν τήν εὐκαιρία οἱ κάτοικοί τους νά παρακολουθήσουν καί αὐτοί τέτοιου εἴδους γιορτές. Στά στρατόπεδα

συγκεντρώσεως, ἔγραψαν στά μητρώα ὅτι οἱ δολοφονημένοι εἶχαν πεθάνει ἀπό τύφο... Ἕνας κρατούμενος ἀπό τό Γκροσμπετσκερέκ πού κατάφερε νά διαφύγῃ, γράφει: «Μπόρεσα νά διαπιστώσω ὅτι τόν χειμῶνα 1944 - 45, περίπου 4.000 ἄτομα ἐξαφανίσθηκαν μυστικά καί στά μητρώα ἀναφέρονται σάν θανόντες ἀπό τύφο. Ἐγώ ὁ ἴδιος εἶδα τίς ἐγγραφές... Ἕνας γέρος δάσκαλος, ἡλικίας 65 ἐτῶν, ὀνόματι Κόλερ δάρθηκε μέσα σέ μιά νύχτα τρεῖς φορές χωρίς καμμία ἔστω πρόφασι. Ὁ γέρος δέν ἔβγαλε ἄχνα καί τό πρωί ἦταν νεκρός. Μέτρησα 285 τραύματα στό κορμί του. Μία μέθοδος πού ἄρρεσε ιδιαίτερα στίς γυναῖκες παρτιζάνους ἦταν νά ξεριζώνουν τή γλώσσα τῶν κρατουμένων. Ἐκοψαν ὅλες τίς τρίχες τῶν γυναικῶν, ἀκόμα κι ἐκεῖνες τῶν γεννητικῶν ὀργάνων».

Στό χωριό Ἑρνστχαουζεν, 38 Γερμανοί - 34 ἄνδρες καί 4 γυναῖκες - σχεδόν ὅλοι ἡλικιωμένοι καί ἄρρωστοι, τοὺς ὁποίους εἶχαν μεταφέρει στό στρατόπεδο τοῦ Μπετσκερέκ, πέθαναν μέ τόν ἐξῆς τρόπο: τοὺς ἔκλεισαν στό δωμάτιο ἐνός ξενοδοχείου, ὅπου δέν εἶχαν ἐπικοινωνία μέ κανένα. Μόνο μία κοπέλα πού εἶχε σχέσεις μέ τόν διοικητή τοῦ χωριοῦ κατάφερε νά βγάλῃ τόν πατέρα της. Τό βράδυ τῆς 29 Δεκεμβρίου, οἱ παρτιζάνοι προμηθεύτηκαν τσεκούρια καί ἄλλα ἐργαλεῖα καί τά ἐγκατέστησαν σέ ἕνα μεγάλο τραπέζι στήν κεντρική αἴθουσα τοῦ ξενοδοχείου· ἐκεῖνο τό βράδυ ἐγίνε μιά γιορτή ὅπου εἶχαν προσκληθῇ παρτιζάνοι καί Γιουγκοσλαῶι στρατιωτικοί. Ἦπιαν πολύ, χόρεψαν καί διασκέδασαν σέ ὅλα σχεδόν τά δωμάτια τοῦ ξενοδοχείου. Ὄταν ἔφτιαξε ἡ διάθεσί τους, πῆγαν νά βροῦν τοὺς Γερμανούς καί τοὺς ὠδήγησαν στήν κεντρική αἴθουσα ἡ ὁποία εἶχε προετοιμασθεῖ κατάλληλα καί ὅπου, πάνω σ' ἕνα μεγάλο τραπέζι, ἦταν ἀπλωμένα μεγάλα μαχαίρια, τσεκούρια καί ἄλλα ἐργαλεῖα. Πῆραν ἕνα - ἕνα ὅλους τοὺς Γερμανούς, ἄνδρες καί γυναῖκες καί ἄρχισαν νά τοὺς μεταχειρίζονται σάν κρέατα κρεοπωλείου, λές καί εἶχαν στά χέρια τους γουρούνια· κι αὐτά ἐνῶ ὅλοι ἦταν παρόντες. Πρῶτα ἄρχισαν νά τοὺς κοροϊδεύουν καί νά τοὺς σαρκάζουν. Σέ πολλοὺς ἀπό αὐτούς, γιά παράδειγμα, πρόσφεραν ἕνα τελευταῖο ποτήρι κρασί καί τήν στιγμή πού τό θῆμα ἔφερνε τό ποτήρι στά χεῖλη, τοῦ τρυποῦσαν τόν λαιμό, μ' ἕνα μεγάλο μαχαίρι. Γιά νά διασκεδάσουν, ἔκοβαν κομμάτια κρέας πάνω στά σώματα τῶν ἀνδρῶν καί τῶν γυναικῶν ἢ τοὺς ἔκοβαν τό

χέρι και μερικά δάχτυλα πρίν τούς κόψουν τό κεφάλι. Τήν επομένη, τά πτώματα τών Γερμανών βρέθηκαν κατακρεουργημένα. Κάποιος που δέν είχε πεθάνει από τά τραύματά του, σκοτώθηκε λίγο αργότερα μέ μία τσεκουριά στό κεφάλι. Όλο αυτό τό διάστημα ή μουσική δέν είχε σταματήσει νά παίζει. Ή γιορτή αὐτή κράτησε ἔως τό πρωί καί στοίχισε τήν ζωή 38 ἀνθρώπων. Τούς ἔθαψαν τήν επομένη, ἀλλά αὐτό ἔγινε τόσο κακότεχνα, ὥστε οἱ περαστικοί ἔβρισκαν στούς δρόμους ἕνα χέρι ἤ ἕνα μάτι, ἕνα αὐτί, ἕνα πόδι ἤ κάτι ἄλλο. Όταν τό ἀντιλήφθηκαν, μάζεψαν ὅλα αὐτά τά ἀπομεινάρια στήν αὐλή τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Β. Τίλλ, ὅπου καί τά ἔκαψαν. Όσο γιά τούς παρτιζάνους καί τούς καλεσμένους τούς, χρησιμοποίησαν ζεστό νερό γιά νά ξεπλυθοῦν. Ἐπειτα ἔφαγαν ἕνα καλό πρωινό καί τελικά πῆγαν σπίτι τους.

(Μαρτυρία τῆς Κας Ἀπολλόνια Σούτς, ἀπό τό Πάρντανς).

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

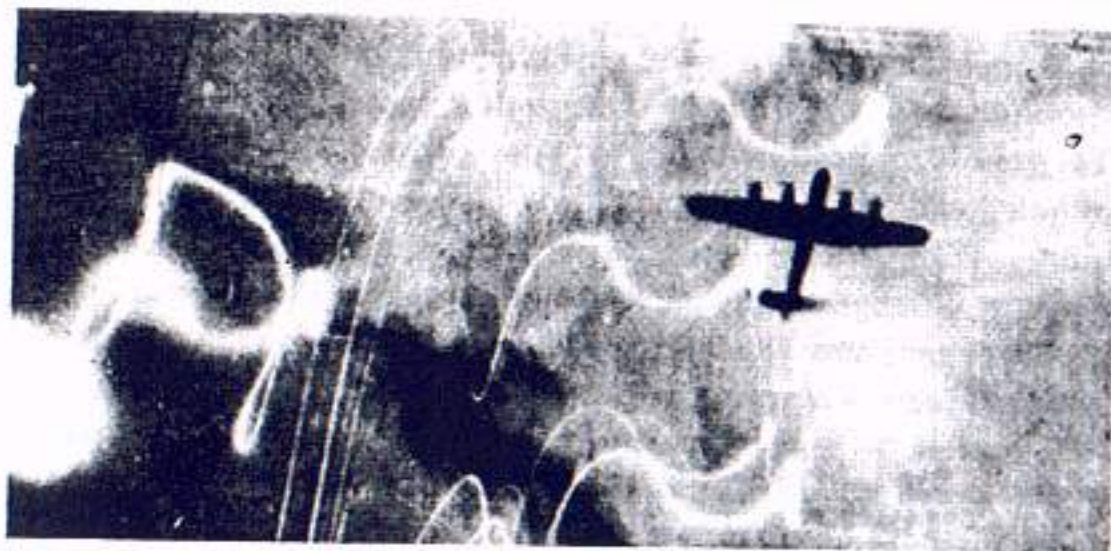
1. Οἱ βομβαρδισμοί «τρόμου» κατά τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ

Οἱ βομβαρδισμοί τοῦ Ἀμβούργου καί τῆς Δρέσδης

ὑπό R. A.

Τό 1943, τό Ἀμβούργο εἶχε 1.760.000 κατοίκους. Ήταν ἡ δεύτερη πόλις τῆς Γερμανίας, τό μεγαλύτερο λιμάνι τῆς Εὐρώπης καί μοναδικό βιομηχανικό κέντρο. Ή πόλις εἶχε κεφαλαιώδη σημασία γιά τήν γερμανική οἰκονομία. Ἐπρεπε ἐπομένως νά προστατευθῇ ἀπό τίς ἀεροπορικές ἐπιδρομές. Πάρθηκαν λοιπόν ὅλα τά ἀναγκαῖα μέτρα, τίποτα δέν ἔμεινε στήν τύχη. Κινητοποιήθηκε τόσο τό διαθέσιμο ὑλικό ὅσο καί τό ἀνθρώπινο δυναμικό. 61.279 ἀπό τά 79.907 κτίρια τά ὁποῖα εἶχαν ὑπόγεια, ἐνισχύθηκαν γιά νά προστατεύωνται ἀπό τίς ἐκρήξεις. Κτίσθηκαν καταφύγια, ὑπόγειοι διάδρομοι συνδέσεως καί καταπακτές ὅπου ἀποθηκεύθηκαν τρόφιμα, ἐνῶ ὅλες οἱ σοφίτες ἀδειασαν ἀπό τά εὐφλεκτα ὑλικά. Τοῖχοι ἀπό μπετόν χώριζαν ἀντιπυρικές ζῶνες. Τέλος, ἐξασφαλίσθηκε ἡ προμήθεια μεγάλων ποσοτήτων νεροῦ γιά τό ἐνδεχόμενο μιᾶς μεγάλης πυρκαϊᾶς (δεξαμενές, πηγάδια, κλπ.). Ἀκόμη καί ὑπόγεια μετατράπηκαν σέ ἀποθήκες νεροῦ. Ἐγκαταστάθηκαν περισσότερες ἀπό 700 ἀποθήκες ἄμμου. Οἱ κύριοι στόχοι καμουφλαρίσθηκαν, ἡ ναυτική βάση ὑποβρυχίων μποροῦσε νά ἐξαφανισθῇ μέσα σέ σύννεφα καπνῶν. Όσον ἀφορᾷ τήν ἀεράμυνα, ἀστυνομικοί καί πολῖτες πέρασαν ἀπό εἰδική ἐκπαίδευσιν καί ἀποτελοῦσαν ἕνα ἐπίλεκτο σῶμα. Στίς προηγούμενες ἀεροπορικές

Στους βομβαρδισμούς του 'Αμβούργου η θερμοκρασία έπλησίασε τους 750 βαθμούς (!). Δεξιά: άπανθρακωμένα πτώματα παιδιών, σέ έρειπωμένο δρόμο της πόλεως. Κάτω: Στο κατάφωτο από τις έκρηξεις ούρανό του 'Αμβούργου, διαγράφεται ή σιλουέττα ενός βομβαρδιστικού «Λανκάστερ»

έπιδρομές είχαν καταφέρει νά αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά τό 93% τών έκρήξεων βομβών. «Είναι αδύνατον νά ληφθούν πιό αποτελεσματικά μέτρα» είχε δηλώσει ό άρχηγός της άστυνομίας.

Κάθε ήμέρα, βομβαρδιστικά πετούσαν πάνω από τίς γερμανικές άκτές. Γύρω στίς 15 'Ιουλίου 1943, οί έπιδρομές σταμάτησαν. Κατά τήν διάρκεια τών 10 ήμερών της άνάπαυλας όμως ή έντασις δέν σταμάτησε νά αύξάνη. Κάτι έτοιμαζόταν. Πράγματι, οί Βρετανοί προσπαθοῦσαν νά αϊφνιδιάσουν. Είχαν μόλις υίοθετήσει τήν τεχνική «Wondow», πού συνίστατο στό πέταμα μεταλλικών αντικειμένων τά όποια μέρδευαν τά γερμανικά ραντάρ. 'Η έπιχείρησις «Γόμορρα» είχε άρχίσει. Στό 'Αμβούργο περίμεναν. Οί κάτοικοι είχαν καταφέρει νά όργανωθούν γιά νά προστατεύσουν τό λιμάνι, τά έργοστάσια, τό παρελθόν καί τό μέλλον, ό,τι τούς συνέδεε μέ τήν ζωή, άκόμη καί τήν ίδια τους τήν ζωή. 'Αλλά αυτά τά μέτρα έκαναν άκόμη πιό έκδικητικούς τούς Συμμάχους. 'Απεφάσισαν νά τά καταστρέψουν όλα. 'Από τ' άεροπλάνο, ό άνθρωπος φαίνεται τόσο μικρός, ώστε δέν άξίζει τίποτα. 'Ο χρόνος, ή άπόστασις, μās άναισθητοποιούν καί πολλές φορές οί προσπάθειές μας νά φαντασθούμε τό δράμα δέν είναι παρά άσκήσεις φαντασίας πού μās συγκινούν τόσο, όσο περισσότερο είναι έπιτυχημένες. Μπορούμε άραγε νά προσεγγίσωμε τήν εικόνα του ανθρώπου πού άγωνίζεται μέσα στά έρείπια καί τρέχει, τρελλός από φόβο, ανάμεσα σέ άνδρες, γυναίκες καί παιδιά, άπελπισμένους, παραμορφωμένους, έτοιμους νά πεθάνουν; Ένα πρόσωπο γεμάτο τρόμο, μέ ό,τι άνθρωπino του έχει άπομείνει, κάποιον κατηγορεί ..

Στίς 24 'Ιουλίου 1943, ό πρώτος συναγερμός έγινε τό μεσημέρι. 'Η έπιδρομή άναμένεται σέ μισή ώρα. Δέκα λεπτά άργότερα, ή προειδοποίησις έπαναλαμβάνεται. Έπειτα άρχίζουν οί σειρήνες νά ούρλιάζουν. Οί άνθρωποι κατευθύνονται στά καταφύγια. Δέν έμφανίζεται τίποτα. 'Ο συναγερμός σταματά. Έρχεται ή νύχτα. Στίς 21.15 ό συναγερμός ξανακτυπά, οί άνθρωποι τρέχουν στά καταφύγια αλλά πάλι επιστρέφουν σπίτι τους. 'Η νύχτα είναι φωτεινή, ύπάρχουν άστρα στόν ούρανό, ύπάρχει άγωνία.

Τά μεσάνυχτα όλα ξαναρχίζουν. Οί σειρήνες ούρλιάζουν μέχρι θανάτου καί καλύπτουν τίς κραυγές τρόμου τών ανθρώπων, ενώ οί πρώτες βόμβες σκάνε πάνω στούς στόχους τους.

«Υπάρχουν 1.000 βομβαρδιστικά πάνω από τό 'Αμβούργο. 1.000 βομβαρδιστικά! Είναι πάνω από την πόλι!» Μιά απελπισμένη φωνή αναγγέλλει την τρομερή καταστροφή. 740 βομβαρδιστικά ρίχνουν 2396 τόννους βομβών, επί διόμισυ ώρες...

Τά ραντάρ έχουν τρελλαθεί, ή αεράμυνα είναι ανίσχυρη: οί δβίδες πέφτουν στην πόλι. Σέ λίγο διακόπτονται οί διάφορες παροχές ρεύματος, νεροῦ, οί τηλεφωνικές επικοινωνίες. Τό αρχηγείο τῆς 'Αστυνομίας καί τό κέντρο ἐλέγχου αεραμύνης ἐξαφανίζονται μέσα στίς φλόγες. Τεράστιες πυρκαϊές θά μαίνονται γιά ἡμέρες· ολόκληρες ἐβδομάδες θά καίγονται τά καύσιμα στά ὑπόγεια.

Στά γραφεῖα τῆς 'Αστυνομίας ἀμέσως ἐπεβάσσεως ἀναδιοργανώνουν τήν ἀντιαεροπορική ἄμυνα καί ἀγγελιοφόροι ὑποκαθιστοῦν τίς τηλεφωνικές γραμμές. 'Αλλά, ἐρείπια καί πυρκαϊές ἐμποδίζουν τίς ἀρχές νά ἀντιληφθοῦν τό μέγεθος τῆς καταστροφῆς. Μόνο 12 ὥρες ἀργότερα κατάφεραν νά ἔχουν μία πρώτη εἰκόνα. "Ἐπρεπε πρῶτα νά ἐλευθερωθοῦν οί δρόμοι, νά μαζευθοῦν οί πέτρες, νά σβήση μέ κάθε θυσία ἡ φωτιά. 'Ο ἀπολογισμός ἦταν 1500 νεκροί· ἀπίστευτο, τόσα πτώματα σκορπισμένα παντοῦ.

Σέ λίγο οί πυροσβέστες εἶχαν ἐξαντληθεῖ. Οἱ παροχές εἶχαν διακοπεῖ. Κάτω ἀπό τά ἐρείπια ἡ φωτιά τρεμόσβηνε, ἐνῶ βραδυφλεγείς ἐμπρηστικές βόμβες ἔσκαγαν, ἀναζωπυρώνοντας τίς πυρκαγιές. Χιλιάδες ἄνθρωποι ἐγκατέλειψαν τήν πόλι, πηγαίνοντας ὅπου νᾶναι.

Στίς 25 'Ιουλίου, 68 ἱπτάμενα φρούρια B 17 ξανάρθαν, ἀλλά αὐτή τήν φορά οἱ στόχοι ἦταν εἰδικοί. «ὁ βομβαρδισμός ἦταν θαυματικός», γράφει ἡ ἔκθεσις τῆς ἀγγλικῆς ἀεροπορίας. «Οἱ λιμενικές ἐγκαταστάσεις ἔπαθαν πολλές ζημιές, ἐνῶ πολλά πλοῖα βυθίσθηκαν». Τά κατοικημένα προάστια γλύτωσαν, ἐνῶ ἡ αεράμυνα ἐξουδετέρωσε ἕνα ολόκληρο σμήνος βομβαρδιστικῶν τῶν ΗΠΑ. "Ἐπειτα, οἱ ἐπανειλημένοι συναγερμοί ἀλάφιαζαν τόν πληθυσμό καί διατηροῦσαν ἀμείωτη τήν ἔντασι.

«'Η συνέχισις τῆς πρώτης ἐπιδρομῆς καί κατά τήν διάρκεια τῆς ἡμέρας, καθώς κι ἐκεῖνες πού ἔγιναν ἕως τό πρωῒνό τῆς 27 Αὐγούστου ἀπεκάλυψαν τίς προθέσεις τοῦ ἐχθροῦ», γράφει ὁ στρατηγός τῶν SS Κέρλ, διευθυντής τῆς 'Αστυνομίας. «"Όταν ἐσήμανε ὁ πέμπτος συναγερμός, κατά τήν διάρκεια τῆς νύχτας τῆς

Δεξιά: 'Αμερικανικό χιούμορ ἡ δόσις πραγματικότητος, 'Αμερικανός ἀεροπόρος πού ἔλαβε μέρος στίς βομβαρδισμούς τῆς Γερμανίας γράφει πίσω στό ἐπανωφόρι τοῦ «'Ανώνυμος 'Εταιρεία δολοφονιῶν» Κάτω: Δεκάδες ἀπανθρακωμένα πτώματα στήν Δρέσδη περιμένουν πάνω σέ μιᾶ ἀμαξοστοιχία τήν μεταφορά τους σέ ὁμαδικούς τάφους ἐκτός πόλεως

27 πρὸς 28 'Ιουλίου 1943, δέν ἐκπλαγήκαμε, ἀλλά ἡ ἐπιδρομή ξεπέρασε ἀκόμη καί τίς πιό ἀπαισιόδοξες προβλέψεις».

Πολλοί ἄνθρωποι, κουρασμένοι, ἀλαφιασμένοι ἢ ἀπλῶς τρομοκρατημένοι, ἐγκαταστάθηκαν στά καταφύγια γιά νά περάσουν τήν νύχτα. 'Υπῆρξε ἡ τρομερώτερη νύχτα ὅλου τοῦ πολέμου.

Εἴκοσι λεπτά πρὶν τά μεσάνυχτα οἱ ἐμπρηστικές καί οἱ βραδείας

αναφλέσσας βόμβες πέφτουν στά κτίρια καί τὰ διαλύουν. Σέ λιγότερο από 15 λεπτά, ρίχνονται 2.382 τόννοι βομβών καί μεταβάλλουν τό Αμβούργο σέ θάλασσα φωτιάς. Μιά δεύτερη ομάδα βομβαρδιστικών ἐπιτίθεται κατά τῶν λαϊκῶν συνοικιῶν τοῦ Ἰλστερ, ὅπου ἔχουν καταφύγει πρόσφυγες, τό 1/4 τοῦ πληθυσμοῦ. Ὅλες πέφτουν στήν πιό πυκνοκατοικημένη περιοχή τοῦ Ἰλστερ. Οἱ βόμβες ἀπελευθερώνουν τό ἐμπρηστικό ὑλικό τους πού ρέει καίγοντας ὀρόφους, τοίχους κι ὁλόκληρα κτίρια, ἐνῶ τὰ βομβαρδιστικά ἀποθαρρύνουν τοὺς πυροσβέστες.

Σέ μισή ὥρα 2 κτίρια στά 3 καίγονται πάνω σέ μία ἐπιφάνεια 15 χλμ² καί πλέον. Τό ὥστικό κύμα ἐκτοξεύει τό ἐμπρηστικό ὑγρό καί ἄλλα κτίρια καίγονται. Χιλιάδες μικροφωτιές ἐνώνονται σ' ἓναν κύκλο διαμέτρου δύο χιλιομέτρων.

Ἡ θερμοκρασία πλησιάζει τοὺς 750 βαθμούς. Στά κενά πού δημιουργεῖ ξεχύνεται ὁ ἀέρας φουντώνοντας τίς φλόγες. Ἀέρια ἐκτοξεύονται σέ ὕψος 12 000 μέτρων πάνω ἀπό τήν πόλι. Τό ρεύμα ἀέρος μετατρέπεται σέ μαινόμενη θύελλα· 40 λεπτά ἀργότερα θά ἔχη ταχύτητα 150 ἕως 200 χιλιομέτρων τήν ὥρα. Εἶναι ἓνας σίφουνας φωτιάς, εἶναι ἡ κόλασις.

«Δύο ὥρες μετά τόν βομβαρδισμό, ἡ εἰκόνα προβάλλει σέ ὅλο της τό μέγεθος. Εἶναι πέρα ἀπό κάθε φαντασία... Οἱ φλόγες φθάνουν σέ ὕψος 5 χλμ., δημιουργώντας ἓνα πύρινο σῶμα πού σαρώνει τὰ πάντα στό πέρασμά του», διηγεῖται ὁ Μ. Καϊντίν στό «Ἡ νύχτα πού κάηκε τ' Ἰλστερ». Μεταφέρει ἐπίσης τήν ἀναφορά ἐνός πιλότου «Μερικά ἀπό τὰ Lancaster πέρασαν πάνω ἀπό τήν φωτιά, σέ ὕψος 5 χλμ. Οἱ πιλότοι τοὺς ἐνοίωσαν σάν καρδύτσουφλα στήν θάλασσα· μερικοί ἀπό αὐτοὺς ἔχασαν τόν ἔλεγχο ἢ ἔφυγαν ἀπό τὰ καθίσματά τους».

Τό Ἰλστερ ἀργοπέθαινε μόνο του, ἀποκομμένο ἀπό παντοῦ, μέ τοὺς κατοίκους του νά ἀντιμετωπίζουν τό πεπρωμένο.

Ἀνάμεσα στίς ἐκρήξεις τῶν βομβῶν, μερικοί τρέχουν νά γλυτώσουν· οἱ φλόγες, σπρωγμένες ἀπό τόν ἀέρα, τοὺς φθάνουν. «Εἶδα νά πέφτη κάποιος», λέγει ὁ καθηγητής Γκρέφ. «Προσπάθησε νά σηκωθῇ ἀλλά τόν σκέπασαν οἱ φλόγες· κάηκε σέ πέντε λεπτά, χωρίς νά μετακινηθῇ καθόλου». Χιλιάδες πτώματα γέμισαν τοὺς δρόμους, παραμορφωμένα, χωρίς νά εἶναι δυνατόν νά ἀναγνωρισθοῦν.

Μέσα στά ἰσοπεδωμένα ἐρείπια τῆς Δρέσδης, τὰ καμμένα ἀπό φώσφορο πτώματα εἶναι ἀραδιασμένα περιμένοντας τήν μεταφορά τους

Ἄλλοι τρέχουν στά καταφύγια ἀλλά ἡ ζέστη εἶναι ἀφόρητη, πρέπει νά πέσουν στό ἔδαφος γιά νά ἀναπνεύσουν. Ἀργότερα, ὅταν κατάφεραν νά ἀνοίξουν αὐτά τὰ «μπούνκερς», βρῆκαν λιμνίτσες μετάλλου πού ἦταν κάποτε κύπελλα, κατσαρόλες ἢ τασάκια. Τὰ πτώματα ἦταν καμμένα καί ζαρωμένα· ὀρισμένα μέλη ἔλειπαν ἔχοντας καεῖ μέ τὰ ροῦχα.

Πάρα πολλά θύματα πέθαναν ἔτσι, μέσα σ' αὐτή τήν κόλασι τῆς φωτιάς, κάτω ἀπό τὰ ἐρείπια, ἢ ἀπό ἀσφυξία. Τὰ καταφύγια ἦταν γεμάτα ὡς καί 95%.

«Στήν διάρκεια τῆς σειρᾶς ἐπιθέσεων τόν Ἰούλιο καί τόν Αὐγουστο 1943, 58 ἕως 60% τῆς πόλεως καταστράφηκε. Σέ μία ἐπιφάνεια 75 χλμ², τὰ 30 κάηκαν ὁλοσχερῶς καί καταστράφησαν 300.000 κατοικίες. Οἱ Γερμανοί ὑπολογίζουν τοὺς νεκροὺς σέ 60

Έως 100.000, πολλοί πέθαναν στά καταφύγια από τό διοξειδίο του άνθρακος», λέει ή έκθεσις τής άμερικανικής έπιτροπής για τό Αμβούργο. Ύπαινίχθηκαν τήν βόμβα φωσφόρου 30 λιβρών: «τό ψυχολογικό αποτέλεσμα αυτών των βομβών, ήταν πολύ μεγαλύτερο από τίς καταστροφές πού προκάλεσαν. Έγκαύματα έπαθαν και όσοι ήρθαν σέ έπαφή μέ βόμβες πού δέν έξερράγησαν». Οί επίσης γερμανικές εκθέσεις κατεστράφησαν...

«Οί Βρεττανοί χρησιμοποίησαν τόν φωσφόρο», σημειώνει ό Μ. Καϊντίν, «διότι γνώριζαν τό καταστροφικό του αποτέλεσμα στό ήθικό των βομβαρδισμένων πληθυσμών. Ό άγώνας έναντίον μιās έμπρηστικής βόμβας είναι διαφορετικός από εκείνον έναντίον μιās μηχανής πού ανατροφοδοτείται συνεχώς. Ό φωσφόρος κολλάει επίμονα όπου άγγίζει: μέταλλο - ξύλο, τσιμέντο, ρούχα, ανθρώπινη σάρκα. Συνεχίζει νά καίγεται όσο βρίσκεται σέ έπαφή μέ τό όξυγόνο».

Τό μηχανήμα αυτό άναβε μόλις άγγιζε τήν γή και πότιζε τούς ανθρώπους πού προσπαθοῦσαν νά διαφύγουν. «Ήν ό φωσφόρος έπεφτε στά μαλλιά κάποιου», λέει ό Μ. Καϊντίν, «αυτός ήταν καταδικασμένος. Ήταν αδύνατο νά κοποῦν τά μαλλιά, τά χημικά συστατικά έκαιαν όλο τό κεφάλι. Τό θῦμα τότε πέθαινε από τούς πόνους». Όσοι έπεφταν έτσι, έγκατελείποντο στήν τύχη τους, έκτός αν βουτούσαν στόν Άλστερ, αλλά οί φλόγες άναβαν ξανά μόλις έβγαζαν τό κεφάλι για νά αναπνεύσουν. Μερικοί δέν είχαν φωσφόρο παρά μόνο στά χέρια ή στά πόδια, τό κεφάλι ήταν άνεπαφο. Αυτοί πού μόρεσαν νά βουτήξουν στό νερό, παρέμεναν εκεί, τρελλοί από τούς πόνους, πυορροώντας, μάλλον νεκροί παρά ζωντανοί. Έσπρωχναν βίαια όσους προσπαθοῦσαν νά τούς σώσουν, ξέροντας τί τούς περίμενε αν έβγαιναν από τήν λίμνη.

Στό τέλος τής νύχτας, πλοιάρια έπλευσαν ανάμεσα στά κεφάλια. Μερικοί πυροβολισμοί και όλα τελείωσαν. Έκει κοντά ή «ζώνη του θανάτου» έκλεισε: οί δρόμοι πού ώδηγοῦσαν στήν έρημη πόλι κλείσθηκαν μέ συρματοπλεγμα. Στό έσωτερικό, άπειρα πτώματα συγκεντρωμένα. Τό Αμβούργο ψυχορραγοῦσε.

«Ή ιστορία δέν μπορεί παρά νά κλίνη τό κεφάλι ένώπιον αυτών των άθώνων θυμάτων, πού έπесαν βορά στίς φονικές όρέξεις ενός σαδιστή έχθρου», δήλωσε ό άρχηγός τής Άστυνομίας του Αμβούργου.

Τό έρώτημα αν ό βομβαρδισμός του άμαχου πληθυσμού του Αμβούργου είναι **έγκλημα πολέμου**, μπορεί νά συζητηθή τεχνικώς. Τό γεγονός ότι ή πόλις ήταν ένα σημαντικό βιομηχανικό κέντρο, συγκοινωνιακός κόμβος και τό μεγαλύτερο λιμάνι τής χώρας, τήν καθιστοῦσε άναμφισβήτητα στρατιωτικό στόχο. Αλλά πρέπει νά είπωθή ότι ό βομβαρδισμός δέν έγινε για νά καταστραφούν οί στρατιωτικές ή βιομηχανικές εγκαταστάσεις του Αμβούργου, αλλά ότι κατευθύνθηκε εῦσυνείδητα και έσκεμμένα έναντίον του πληθυσμού, μέ σκοπό νά τόν έξοντώση. Μ' αυτή τήν έννοια, είναι αντίθετος στους νόμους του πολέμου πού επιδιώκουν νά έξαιρέσουν τούς άμαχους πληθυσμούς από τά πλήγματα πού πλήττουν άναγκαστικώς τούς έμπολέμους. Δέν υπάρχει άμφιβολία ότι αν μία χώρα πού ήττήθηκε, είχε διαπράξει τέτοιου είδους βομβαρδισμούς, σύμφωνα μέ τήν νομολογία τής Νυρεμβέργης, θά διώκονταν οί υπεύθυνοι των διαταγών. Τό γεγονός ότι οί Σύμμαχοι έξαφάνισαν κάθε επίσημο γερμανικό στοιχείο πού άφοροῦσε τό Αμβούργο, άποδεικνύει ότι δέν επιθυμοῦσαν ή ιστορία νά καταγράψει αυτά τά άναμφισβήτητα ντοκουμέντα για τό μέγεθος των καταστροφών και των ανθρωπίνων άπωλειών. Πάντως, οί συνέπειες, όπως τυχαίνει νά τίς γνωρίζωμε, αξίζουν νά εκτεθοῦν σαν ένα χρήσιμο σημείο αναφοράς

«Ή Δρέσδη είναι πανέμορφη, θά ήθελα πολύ νά τήν χαρῶ πίο πολύ», γράφει ένας Άγγλος αίχμάλωτος γι' αυτήν τήν πόλι. Σκεπτόταν νά ξαναπάη όταν θά τελείωνε ό πόλεμος.

Ό πόλεμος είναι άγριος. Αυτοί πού τόν διεξάγουν τό γνωρίζουν, οί άλλοι τό μαθαίνουν. Τό 1940, στό Ρότερνταμ, πού βομβαρδίσθηκε από τούς Γερμανούς, όταν σκοτώθηκαν χίλιοι άμαχοι, οί ύπηρεσίες προπαγάνδας θεώρησαν καλό νά ανεβάσουν τόν αριθμό αυτόν σέ 30.000, για νά συντηρήσουν τήν ιδέα μιās «διαβολικής επιθέσεως». Στήν Δρέσδη, υπήρξαν πράγματι 135.000 νεκροί, αλλά πέντε χρόνια άργότερα. Έπρεπε νά πεισθοῦν οί άνθρωποι για τήν φρίκη του πολέμου διότι «αν έξαφανισθή μία μέρα - μās λέει ό Σέρ Σάντμπαῦ - θά είναι διότι θά έχη γίνει τόσο καταστροφικός ώστε νά μήν μπορή νά χρησιμοποιηθή έπωφελῶς πλέον».

Μερικοί άποροῦν όμως για τήν σιωπή πού καλύπτει τήν τραγωδία τής Δρέσδης. Πόσο καλό προηγούμενο στήν ύπηρεσία τής

Ειρήνης! Οί ίδιοι οί σύμμαχοί μας, ίκανοί για τίς χειρότερες σφαγές! Πολλοί άνθρωποι σίγουρα θά διερωτώνται για πολλά.

Στις 22 Σεπτεμβρίου 1940, οί σειρήνες αντήχησαν στην Δρέσδη· σιδηροδρομικές γραμμές ἐπλήγησαν καθώς και ένα τραίνο ἐμπορευμάτων. Αυτό ήταν ὅλο. Τήν νύχτα τῆς 10 πρὸς 11 Νοεμβρίου 1940, ἡ RAF βομβάρδισε τήν Δρέσδη γιά πρώτη φορά. Ἐπλήγησαν οί κύριες σιδηροδρομικές συνδέσεις καθώς κι οί ἐγκαταστάσεις νεροῦ, ἀερίου καί ἡλεκτρικοῦ. Ἡ πόλις δέν ἔπαθε τίποτα. Στις 7 Ὀκτωβρίου 1944, 30 βρεττανικά βομβαρδιστικά ἔρριξαν ἀδιάφορα μερικές βόμβες στην βιομηχανική περιοχή τῆς Δρέσδης, δευτερεύοντα στόχο μετά τό διυλιστήριο πετρελαίου τῆς Ρούχλαντ. Τά πληρώματα ἀπόρησαν μέ τήν παθητική συμπεριφορά τῆς πόλεως. Ὑπῆρξαν 376 θύματα, μεταξύ τῶν ὁποίων ἕνας Βρεττανός ἀξιωματικός πού ἐτάφη μέ ὅλες τίς στρατιωτικές τιμές ἀπό μία ἀγγλο-γερμανική τιμητική φρουρά, ὅπως ἔγραψε ὁ φρούραρχος τοῦ στρατοπέδου αἰχμαλώτων στό συλλυπητήριο γράμμα στούς γονεῖς του.

Τό ἱπποτικό πνεῦμα κυριαρχοῦσε ἀκόμη σ' αὐτήν τήν πόλι, πού ἔπαιρνε μέρος στόν πόλεμο χωρίς νά παύη νά πιστεύη στό πεπρωμένο της. Χαμογελοῦσε ὅταν τῆς ἔδειχναν τά δόντια.

Τί θά μπορούσε νά φοβηθῇ, Δέν εἶχε μέγαρα βιομηχανικά συγκροτήματα, ὅπως ἐκεῖνα τοῦ Ἀμβούργου γιά παράδειγμα. Λίγο πρὸς τά βόρεια, ἕνα ἐργοστάσιο κατεσκεύαζε ἐξαρτήματα ἀντιαεροπορικών πυραύλων γιά τό ναυτικό. Σέ ἀπόστασι 14 χλμ. ἀπό τό κέντρο, 5.000 ἐργάτες δούλευαν σέ ἕνα ἐργοστάσιο παραγωγῆς ραντάρ καί ἡλεκτρονικῶν ὀργάνων. Ὁκτώ χλμ. πρὸς τά βόρεια ὑπῆρχε ἄλλοτε ἕνα ὀπλοστάσιο ἀλλά τό 1916 ἕνα τραῖνο μέ πυρομαχικά πού ἐξερράγη τό κατέστρεψε ἐντελῶς· στην θέσι ὑπῆρχαν τώρα ἐργοστάσια κονσερβῶν. Ἡ Δρέσδη ὥφειλε τά πλούτη της στούς καλλιτεχνικούς θησαυρούς της. Στά θεάτρά της (στήν Ὀπερα εἶχαν παιχθεῖ πρεμιέρες τοῦ Βάγκνερ καί τοῦ Στράους), στά μουσεῖα καί στά πανεπιστήμιά της. Τό 1943, ἐξ αἰτίας τῆς ἐλλείψεως στρατιωτικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἡ πόλις ἔγινε τό καταφύγιο διοικητικῶν καί ἐμπορικῶν ὑπηρεσιῶν. Τό ράδιο - Μπρέσλαου ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ τήν παραμονή τῆς μοιραίας ἡμέρας. Τά πολιτικά νοσοκομεῖα καθώς καί στρατιωτικές νοσηλευτικές μονάδες συ-

γκεντρώνονταν ἐκεῖ. Στά μέσα Ἰανουαρίου 1945, δέν ὑπῆρχαν στήν Δρέσδη παρά τά στηρίγματα τοῦ μπετόν πού ἔδειχναν τήν ἄλλοτε θέσι τῶν ἀντιαεροπορικών, τά ὁποῖα μεταφέρθηκαν καί διεσπάρησαν σέ ὅλη τήν λοιπή ἐπικράτεια, ἰδιαίτέρως στό μέτωπο τοῦ Ὀντερ. Στήν Δρέσδη, ἡ ἄμυνα ἦταν σχεδόν ἄγνωστη. Κι αὐτές οί διευθετήσεις στό «καλύτερο ἀντιαεροπορικό καταφύγιο τοῦ Ράιχ», ἐπιβεβαίωναν τήν σιωπηρή συμφωνία μεταξύ Ἀγγλίας καί Γερμανίας, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ Δρέσδη θά ἐξαιρῆτο ἀντό ἴδιο συνέβαινε μέ τήν Ὁξφόρδη, ὅπως σημείωνε τό 1947 ὁ προϊστάμενος τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν τοῦ ἀγγλικοῦ Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν.

Ὅταν ἐκδηλώθηκε ἡ σοβιετική εἰσβολή στό Ἀνατολικό μέτωπο, οί πρόσφυγες κατέκλυσαν τήν εὐλογημένη πόλι παρά τίς προσπάθειες τῶν ἀρχῶν, πού δέν μπορούσαν νά δεχθοῦν τόσον κόσμο. Οἱ ἐπιχειρήσεις διασώσεως τέθηκαν ἐπὶ ποδός. Στις 26 Ἰανουαρίου ὀργανώθηκαν ἐπίσημα σιδηροδρομικές ἀποστολές γιά τήν μεταφορά προσφύγων στην Δρέσδη. Ἐκεῖ, οἱ πρόσφυγες εὑρισκαν λίγο κουράγιο, πολλές ἐλπίδες, νέες κοπέλες καί μαθητές ἐτοιμοὺς νά βοηθήσουν. Ἀπό 630 000 οἱ κάτοικοι ἔγιναν 1.200.000. Ἡ πόλις ἔσφυζε ἀπό κόσμο καί πρόσφερε τήν γοητεία της παντοῦ. Στις 13 Φεβρουαρίου ἦταν τό τέλος τοῦ Καρναβαλιού. Κανείς δέν κοιμᾶται. Τά παιδιά εἶναι μεταμφιεσμένα, οἱ δρόμοι γεμάτοι ἀνθρώπους νά γυρνοῦν ἀπό τά θεάματα. Ὁλος ὁ κόσμος συμμετέχει σ' αὐτό τό ὄνειρο καί θέλει νά ξεφύγῃ ἀπό τήν στυγνή πραγματικότητα, 150 χλμ. πιο πέρα ἀπό τό ρωσικό μέτωπο.

«Ἡ συνδιάσκεψις τῆς Κριμαίας ἔπρεπε νά ἀρχίσῃ μέ μία τεράστια ἐπίθεσι τῶν σοβιετικῶν δυνάμεων, καί σέ σύγκρισι μέ τοὺς στρατάρχες Κόνιεβ καί Ζούκωφ, στην Ἀνατ. Πρωσσία καί στην Σιλεσία ἀντίστοιχα, οἱ ἐπιχειρήσεις τῶν δυτικῶν συμμάχων στην Ἰταλία καί ἡ πρόσφατη μάχη τῶν Ἀρδεννῶν φαίνονταν στην πραγματικότητα πολὺ ἀσήμαντες» παρατηρεῖ ὁ Ντ. Τρβινγκ στο βιβλίο του γιά τήν καταστροφή τῆς Δρέσδης.

Ἐπρεπε λοιπόν νά φανοῦν ἐνισχυμένοι στην Γιάλτα. Ἡ μικτή ἐπιτροπή πληροφοριῶν πρότεινε «ὅτι θά μπορούσε νά εἶναι πολιτικῶς συμφέρον νά ἀποδειχθῇ στοὺς Ρώσους ἡ ἐπιθυμία μας νά βοηθήσωμε τήν ἐπίθεσί τους».

Οι ενεργειακοί στόχοι έθεωρούντο πάντα άμεσου προτεραιότητας και ή έκθεσις της CMR, της 25 'Ιανουαρίου 1945, επέμενε σ' αυτό τό σημείο. 'Αλλά, ένώ ό πτέραρχος Σέρ Ρίτσαρντ Πήρς δήλωνε ότι τό άδύνατο σημείο του έχθρου ήταν τό ήθικό και τό σύστημα μεταφορών του, ό σέρ 'Αντονι 'Ηντεν τόν 'Απρίλιο του 1942 σέ ένα γράμμα του πρós τόν 'Υπουργό 'Εξωτερικών έγραφε ότι «οί ψυχολογικοί αντίκτυποι τών βομβαρδισμών είχαν ελάχιστη σχέση με τήν στρατηγική και οικονομική σημασία του στόχου· προσδιορίζονται», έγραφε, «άπό τήν σημασία της προξενθείσης καταστροφής».

Τόν Αύγουστο 1944, ό Σέρ Τσάρλς Πόρταλ υπέβαλε στους άρχηγούς τών συμμάχων τό σχέδιο επιθέσεως τό όποιο θά κατέληγε στον βομβαρδισμό της Δρέσδης: όλόκληρη ή επίθεσις έπρεπε νά συγκεντρωθ ή σέ μία μόνο σημαντική πόλι, εκτός του Βερολίνου· τό αποτέλεσμα θά ήταν έντυπωσιακότερο άν μέχρι σήμερα αυτή ή πόλις είχε ελάχιστα πληγεί.

Λίγο άργότερα έγραφε. «μπορεί νά γίνη επιθυμητό νά χρησιμοποιήσωμε τό σύνολο της ισχύος τών στρατηγικών βομβαρδισμών γιά νά πλήξωμε άμεσα τό γερμανικό ήθικό».

Τό μόνο πού άπέμενε ήταν νά βρεθ ή αυτή ή πόλις πού νά έξυπηρετ ή αυτούς τους προγραμματισμένους σκοπούς, αγιάζοντας τά μέσα...

Κατά τήν διάρκεια τών βομβαρδισμών του Ρούρ, τό 1943, ό εργατικός βουλευτής Μ. Ρ. Στόουκς ρώτησε άν οί Βρεττανοί πιλότοι «βομβάρδιζαν περισσότερο τήν περιφέρεια, αντί νά συγκεντρώνουν τή προσοχή τους σέ στόχους καθαρά στρατιωτικούς». 'Ο ύπουργός άεροπορίας Σέρ Σινκλαίρ, άπάντησε ότι «οί στόχοι ήταν πάντοτε στρατιωτικοί. Καλύτερα όμως θά ήταν νά δοθ ή λιγότερη σημασία στην κριτική» προσέθεσε.

Τελικά, έγινε άποδεκτή ή ιδέα ότι ή Δρέσδη ήταν βιομηχανική πόλις και κυρίως τήν σημείωσαν στον χάρτη σαν σημαντικό κέντρο επικοινωνιών και κλειδί του επικοινωνιακού συστήματος της Γερμανίας.

Διατάχθηκε μία «σοβαρή καταστροφή». Οί 6.000 πιλότοι πού άνέλαβαν νά τήν πραγματοποιήσουν, άρνήθηκαν νά μεταφέρουν και νά πετάξουν πάνω από τίς πόλεις κομμάτια μπετόν ή μπουκα-

λιών· μ' αυτόν τόν τρόπο διαδήλωσαν τήν άποδοκιμασία τους.

Τά βομβαρδιστικά διέσχισαν άτιμώρητα τήν Γερμανία. Τήν τελευταία στιγμή μόνο ό πληθυσμός της Λειψίας είδοποιήθηκε και κλείσθηκε στά καταφύγια. 1.400 άεροπλάνα ρίχνουν μέσα σέ 14 ώρες στην πόλι χιλιάδες βόμβες. 2978 τόννους σύν 771 τόννους τών άμερικανικών ιπτάμενων φρουρίων. Καταστρέφονται 75.358 σπίτια και 11.500 έχουν σοβαρές ζημιές. Στό κέντρο της πόλεως από τίς 28.410 κατοικίες καταστρέφονται οί 24.866. 'Από τά 19 νοσοκομεία τά 3 διαλύονται ένώ τά υπόλοιπα παθαίνουν ζημιές. Μέσα σέ μία μόνο νύχτα ή πόλις έρημώνεται σέ άκτίνα 6 χλμ², έναντι μόνο 2 του Λονδίνου και μάλιστα σέ δλη τήν διάρκεια του πολέμου. Σέ κάθε κάτοικο, συμπεριλαμβανομένων τών νεκρών, αναλογούν 56 κυβικά μέτρα έρειπίων δηλαδή τό φορτίο 11 φορτηγών.

Μόνο ένα εργοστάσιο όπτικών κτυπήθηκε. Οί στρατιώτες έμειναν άνέπαφοι. 'Από τά 3 γκαράζ τραίνων μόνο ένα έχει λίγες ζημιές· στά υπόστεγα 400 βαγόνια είναι έντάξει. Στίς γραμμές 24 τραίνα περιμένουν νά φύγουν.

Καταλαβαίνει κανείς τήν αντίδρασι τών 'Αμερικανών πού θέλησαν νά «μπαλώσουν» τήν ιστορία, εϋνοϊκά γιά τήν RAF. «'Αν ό αριθμός τών νεκρών ήταν υπέρμετρα μεγάλος και οί ζημιές τών κατοικιών πολύ σημαντικές, είναι προφανές ότι οί βιομηχανικές και μεταφορικές εγκαταστάσεις, επλήγησαν εξ ίσου»...

Οί σύμμαχες κυβερνήσεις ύπεστήριξαν ότι ήθελαν νά διακόψουν τήν επικοινωνία μέσω Δρέσδης. 'Αλλά ένας άρθρογράφος της «Süddeutsche Zeitung» του Μονάχου έγραφε.

«Κανένας στρατηγός δέν μπορεί σοβαρά νά ύποστηρίξη ότι τά γερμανικά στρατεύματα θά προωθούντο, μέσω Δρέσδης, πρós τό 'Ανατολικό Μέτωπο. 'Απεναντίας, μένομε κατάπληκτοι γιά τήν μεγάλη ακρίβεια με τήν όποία επλήγησαν οί κατοικημένες περιοχές, ένώ οί σημαντικές εγκαταστάσεις έμειναν άνέπαφες».

'Ο στρατηγός Χάμπε πού διηύθυνε τήν βοήθεια στην Δρέσδη παρατήρησε τότε. «ή σημασία της Δρέσδης σαν σιδηροδρομικού κέντρου ήταν κεφαλαιώδης και δέν μειώθηκε γιά περισσότερο από 3 ήμέρες από τίς 3 αυτές άεροπορικές επιδρομές». Πράγματι, σέ

τρείς μέρες και τρείς νύχτες ο στρατηγός Χάμπε και οι βοηθοί του κατάφεραν να ανοίξουν μία δεύτερη σιδηροδρομική γραμμή για την ομαλή κυκλοφορία.

Σέ τί χρησίμευσε λοιπόν όλη αυτή ή αίματοχυσία σέ μία τόσο εύάλωτη πόλι, δέν χρειάζεται νά τό ποῦμε. Ἡ συμμαχική αεροπορία είχε αποφασίσει νά υποσκάψη τό ήθικό τοῦ πληθυσμοῦ. Ὅλη ή στρατηγική της αποσκοποῦσε στήν ολοκληρωτική καταστροφή τῆς πόλεως. Ἡ προσεκτική δοσολογία βομβῶν, 75% ἐμπρηστικές καί φωσφόρου καί 25% ἐκρηκτικές βόμβες, τό ὑπολογισμένο σέ 3 ὥρες διάλειμμα - ἀνάμεσα στίς συνεχεῖς ἐπιθέσεις - πού ἔπρεπε νά παγιδεύσει καί ὅσους εἶχαν σπεύσει νά βοηθήσουν, οἱ βραδυφλεγείς βόμβες πού προκαλοῦσαν τόν πληθυσμό νά βγῇ ἀπό τά καταφύγια, τό σχέδιο ἐπιθέσεως σχήματος V πού ἀφάνιζε τά πάντα. 135.000 πολῖτες ἔχασαν τήν ζωή τους ἀπό τήν ἀσφυξία καί ἀπό τίς πυρκαϊές, πού προκλήθηκαν ήθελήμένα ἀπό τήν τεράστια διαφορά θερμοκρασίας, τῆς τάξεως τῶν 800 ἕως 1.000 βαθμῶν.

Μέσα στήν σύγχυσι, ὅσοι ἐπεβίωσαν προσπαθοῦν νά διαφύγουν. Τά ἀμερικανικά καταδιωκτικά Mustang ἐφορμοῦν καί πολυβολοῦν, ἤ τινάζουν μέ ὀβίδες κάθε ἵχνος κινήσεως. Γιά νά βεβαιωθοῦν ὅτι κανεῖς δέν θά γλυτώσει, μερικοί σχηματισμοί βομβαρδιστικῶν τῆς RAF ἔλαβαν τήν διαταγή νά κατευθυνθοῦν πρὸς τό Σέμνιτς, σέ ἀπόστασι 30 μιλίων ἀπό τήν Δρέσδη γιά νά πλήξουν τοὺς πρόσφυγες πού εἶχαν καταφύγει ἐκεῖ. «Οἱ λόγοι πού σᾶς ὠδήγησαν ἐκεῖνο τό βράδυ ἐκεῖ, ἦταν νά ἀποτελειώσετε ὅσους πρόσφυγες εἶχαν ἐνδεχομένως διαφύγει ἀπό τήν Δρέσδη». Ἡ συνήθεια εἶχε πιά παρθεῖ καί κανεῖς δέν ἐξεπλήσσετο. Ὅταν ἓνας Βρεττανός πτέραρχος μίλησε ἀφελῶς γιά «βομβαρδισμούς τρόμου», ὁ ὁρος καθιερώθηκε πλέον ἐπισήμως.

«Γιά πρώτη φορά στήν ἱστορία», γράφει ὁ Ντ. Ἴνβινγκ, «μία αεροπορική ἐπιδρομή προκάλεσε τέτοιες καταστροφές σ' ἓναν στόχο, ὥστε δέν ὑπῆρχαν ἀρκετοὶ ἐπιζῶντες γιά νά θάψουν τοὺς νεκρούς». Μέσα στίς κάπνες καί τήν δυσοσμία, μερικοὶ γύπες, πού εἶχαν φύγει ἀπό τόν ζωολογικό κήπο, ἦταν τά μόνα ὄντα πού ἀπελάμβαναν τό θέαμα.

Στήν Ἀγγλία ἀντάλασσαν συγχαρητήρια γιά τό ἀποτέλεσμα ὁποιαδήποτε λύσις ὠδηγοῦσε στόν τερματισμό τοῦ πολέμου, ἦταν

Ὅταν ἄρχισε ή εἰσβολή τῶν συμμάχων στήν Εὐρώπη, οἱ Γερμανοὶ προσπάθησαν νά ἐκμεταλλευθοῦν στό ἑπακρο τά συναισθήματα πού εἶχαν δημιουργηθεῖ ἀπό τίς ἀφάνταστες καταστροφές πού εἶχαν προξενήσει οἱ βομβαρδισμοὶ τῶν ἀμάχων. Στήν χαρακτηριστική ἀφίσσα πού εἶχε κυκλοφορήσει ἐκείνη τήν περίοδο βλέπομε πού ἐπαρουσιάζοντο οἱ «ἀπελευθερωτές».

ήθικως αποδεκτή. Έν τῷ μεταξύ ὁμως, ὁ Μ. Στόουκς ξεσκεπάζε τὴν ὑποκρισία καὶ στιγματίζε τοὺς βομβαρδισμοὺς, πού θά ἔμεναν σάν «μία κηλίδα στό λάβαρό μας». Ἐπιπλέον, «γιατί οἱ Ἕλληνοι ἦταν οἱ μόνοι, πού δέν γνώριζαν τί γινόταν ἐν ὀνόματί τους». Ἀλλά ἡ πολιτική τοῦ τρόμου ἡ ὁποία διαμορφώθηκε ἀπό τοὺς ἀρχηγούς τῶν μεγάλων κρατῶν, ἦταν ἡ ἐνδεικνυόμενη γιά νά ριχθοῦν οἱ τυχόν εὐθύνες στίς πλάτες τους καί τελικά ὁ Ἕλληνας, σύμβουλος τοῦ πρωθυπουργοῦ, θυμίσε στόν Σέρ Χάρρις ὅτι «θά μπορούσε νά εἶχε κατευθύνει ἀπό τὴν ἀρχή τίς ἐπιθέσεις σέ στρατιωτικούς στόχους». Ὅμως ὁ ἀνώτατος διοικητής δέν εἶχε τὴν ἐξουσία νά παίρνη τέτοιες ἀποφάσεις. Ὁ Σέρ Χάρρις τοῦ ἀπάντησε: «ἡ στρατηγική τῶν βομβαρδισμῶν, πού κατηγορεῖται ἀπό τόν κύριο Ἕλληνα, ἀποφασίσθηκε ἀπό τὴν κυβέρνησι, τῆς ὁποίας ὁ κύριος Ἕλληνας ἦταν μέλος, καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου».

Καί ὁ πρωθυπουργός ἐξοργίσθηκε. Ἐγραφε λοιπόν:

«Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἔφθασε ἡ ὥρα νά συζητηθοῦν οἱ βομβαρδισμοὶ τῶν γερμανικῶν πόλεων, πού στηρίχθηκαν στήν ἀπλή πρόθεσι νά ἐξαπλωθῇ ὁ τρόμος, ἂν καί διατυπώνονται ἄλλες προφάσεις». Ἀλλά ἐκείνη τὴν ἐποχή, παρατηρεῖ ὁ σέρ Σόντμπυ, «ὁ πρωθυπουργός ἀρχίζε νά ἀντιμετωπίζη τίς συνέπειες τοῦ πολέμου». Τά ὑπονοούμενα δυσσαρέστησαν τοὺς στρατιωτικούς. Ὁ πρωθυπουργός ἔγραφε σ' ἓνα σημείωμα τὴν 1 Ἀπριλίου: «Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔφθασε ἡ ὥρα νά ἐπανεξετάσωμε τό ζήτημα τοῦ λεγόμενου "βομβαρδισμοῦ ζώνης" τῶν γερμανικῶν πόλεων, ἀπό τὴν ἀποψὶ τῶν δικῶν μας, προσωπικῶν συμφερόντων. Ἄν καταλαβάναμε τὴν χώρα ὅλως διόλου ἐρημωμένη, θά ὑπῆρχε μεγάλη ἔλλειψις καταλυμάτων γιά μᾶς καί τοὺς συμμάχους μας καί δέν θά μπορούσαμε νά προμηθευθοῦμε ὑλικά οἰκοδομῶν στήν Γερμανία, ἀφοῦ θά ἔπρεπε πρῶτα νά συνδράμωμε τίς ἀνάγκες τῶν ἰδίων τῶν Γερμανῶν».

Ἀργότερα, στά ἀπομνημονεύματά του, ὁ πρωθυπουργός ἀναφέρει τὴν τραγωδία τῆς Δρέσδης ὡς ἑξῆς:

«Τόν ἐπόμενο μῆνα, κατευθύνουμε μία σημαντική ἐπίθεσι κατὰ τῆς Δρέσδης, κέντρο ἐπικοινωνιῶν τοῦ Ἀνατολικοῦ Μετώπου».

Ὁ βομβαρδισμός τῆς Δρέσδης, θέτει νομικά τό ἴδιο ἐρώτημα, μέ ἐκεῖνο τοῦ Ἀμβούργου, μέ δυσμενέστερες ὁμως προϋποθέσεις.

Ἡ Δρέσδη ἦταν ἓνα πρῶην κέντρο παραγωγῆς καί ἦταν ἀδύνατον

Στό Βερολίνο ἡ κανονική ζωή ἄργησε πολύ νά βρῇ τόν ρυθμό της. Ἀκόμα καί τόν Μάρτιο τοῦ 1948 ἡ κυριώτερη ἀπασχόλησις τῶν κατοίκων ἦταν ὁ καθαρισμός ἀπό τὰ ἐρείπια πού εἶχαν προξενήσει οἱ βομβαρδισμοί.

νά θεωρηθῇ στόχος, ἐκτός τοῦ σιδηροδρομικοῦ τῆς δικτύου ἸΑλλά αὐτό δέν καταστράφηκε, ἐνῶ ἡ ἐπιλογή τῶν ἐκρηκτικῶν καί οἱ προσπάθειες γιά ὀλοκληρωτική καταστροφή ἀπέδειξαν, ὅτι στόχος ἦταν ἡ ἐξόντωση τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ, κατά τό ἥμισυ προσφύγων. Οἱ δηλώσεις τῶν Βρεττανῶν ἰθυονόντων ἀποδεικνύουν ἄλλωστε, ὅτι εἶχαν ἐπίγνωση τῆς εὐθύνης τους καί διερωτῶντο γιά τόν ἀπάνθρωπο χαρακτήρα τῶν ἐπιδρομῶν τρόμου, γιά τίς ὁποῖες τίθεται ζήτημα εὐθύνης, μέ τήν ἔννοια τοῦ ἐγκλήματος κατά τῆς ἀνθρωπότητος.

ἽΟ βομβαρδισμός ἀνοχύρωτων πόλεων

ἸΑκολουθοῦν ὀρισμένα ντοκουμέντα πού ἀφοροῦν τοὺς βομβαρδισμούς τοῦ Κάσελ, τοῦ Ντάρμστατ καί τοῦ Πφόρτσχαϊμ.

Στίς 22 ἸΟκτωβρίου 1943 ἐγινε ἀεροπορική ἐπιδρομή στό Κάσελ. Σέ λίγες μόνο ὥρες, ὁ ἀριθμός τῶν θυμάτων ἐφθασε τίς 8 000 περίπου. Οἱ νεκροί στοιβάχθηκαν σέ 45 φορτηγά καί τάφηκαν ὅλοι μαζί σέ ἕναν κοινό τάφο. ἸΗ ἐκθεσις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς τοπικῆς ἀστυνομίας γράφει «70% τῶν νεκρῶν πέθαναν ἀπό ἀσφυξία, 15% ἀπό τραύματα καί 15% ἀπανθρακώθηκαν».

Τήν νύχτα τῆς 11 πρὸς 12 Σεπτεμβρίου 1944, βομβαρδίσθηκε τό Ντάρμστατ. ἸΟ ἀριθμός τῶν νεκρῶν κυμαινόταν μεταξύ 12.000 καί 15 000. ἸΗ πόλις αὐτή δέν παρουσίαζε κανένα στρατιωτικό ἐνδιαφέρον, οὔτε ἦταν κέντρο βιομηχανικῆς παραγωγῆς. Σύμφωνα μέ βρεττανικές ἐκθέσεις, στόχος τῶν βομβαρδισμῶν ἦταν κάτι ἐργοστάσια παραγωγῆς φακῶν ἀκριβείας γιά τό ναυτικό καί τήν ἀεροπορία.

ἸΗ κωμόπολις Πφόρτσχαϊμ κατεστράφη τό βράδυ τῆς 23 Φεβρουαρίου, κατά τήν διάρκεια μιᾶς ἐπιδρομῆς 22 λεπτῶν, πού προξένησε 17.000 θύματα. Τό μέγεθος τῶν καταστροφῶν φαίνεται ἀπό τά ἀκόλουθα συμπεράσματα. ἸΗ συνοικία τῆς λαϊκῆς ἀγορᾶς, ἡ ὁποία κατά τήν ἀπογραφή τοῦ 1939 εἶχε 4112 κατοίκους, δέν εἶχε τώρα οὔτε ἕναν, σύμφωνα μέ τήν ἀπογραφή τοῦ 1945. ἸΗ συνοικία τῆς Παλαιᾶς Πόλεως, ἡ ὁποία τό 1939 εἶχε 3859 κατοίκους, δέν εἶχε πλέον παρά 2 κατοίκους τό 1945. ἸΗ συνοικία τῆς πλατείας Λεοπόλδου πού εἶχε 4.400 κατοίκους τό 1939, δέν εἶχε παρά 13 τό

1945. Τέλος ἡ συνοικία τοῦ Σεντάν, πού τό 1939 εἶχε 4220 κατοίκους, εἶχε μόνο 582 τό 1945.

Ντοκουμέντα γιά τοὺς βομβαρδισμούς τρόμου κατά τῶν ἀμάχων πληθυσμῶν τῆς Γερμανίας

Ι. Ἀνθρώπινες ἀπώλειες (ἀναφορά στήν ἀπογραφή τοῦ 1939)

Πολίτες νεκροί ἀπό ἀεροπορικές ἐπιδρομές	410.000
Πολίτες νεκροί κατά τήν διάρκεια μαχῶν	20.000

Οἱ ἐκτιμήσεις πού ἐγιναν μετά τόν πόλεμο ἀπό τόν Δρα Χάνς Σπέρλιγκ, ὑπολόγιζαν τοὺς τραυματίες ἀπό 600.000 ἔως 800.000. ἸΟ πρῶτος ἐπίσημος ἀπολογισμός πού ἐγινε μετά τόν πόλεμο, κάνει λόγο γιά 525.000 νεκρούς (συνολικός ἀριθμός τῶν θυμάτων τῶν βομβαρδισμῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων 450.000 πολίτες). Εἶναι πολύ δύσκολο νά ἐκτιμηθοῦν οἱ πραγματικοί ἀριθμοί, διότι ἡ ἐθνικοσοσιαλιστική κυβέρνηση εἶχε ἀποκρύψει τόν πραγματικό ἀριθμό τῶν θυμάτων.

ΙΙ. Ἀνθρώπινες ἀπώλειες (ἀναφορά στήν ἀπογραφή τοῦ Δεκεμβρίου 1941)

Πολίτες νεκροί ἀπό ἀεροπορικές ἐπιδρομές	570.000
Ξένοι καί αἰχμάλωτοι πολέμου	39.000
Ἀστυνομικοί καί στρατιῶτες	26.000
Ἀριθμός τραυματιῶν	879.000

Εἶναι γνωστό ὅτι οἱ ἀπώλειες τῶν Γερμανῶν σέ νεκρούς στρατιῶτες ὑπολογίζονται ἐπισήμως σέ 3.760.000.

ἸΟ πραγματικός ἀριθμός τῶν νεκρῶν καί ἀγνοουμένων εἶναι ἴσως πολύ μεγαλύτερος ἀπό αὐτήν τήν ἐπίσημη ἐκδοχή.

Dokumente deutscher Kriegsschaden, Bonn, 1958
(Ντοκουμέντα γιά τίς Γερμανικές ἀπώλειες, Βόννη, 1958).

Υλικές καταστροφές από βομβαρδισμούς στην Όμοσπονδιακή Γερμανία

Μόνο για την Όμοσπονδιακή Γερμανία, ο αριθμός των καταστραφέντων κτιρίων υπολογίζεται σε 433.000 και εκείνων που υπέστησαν μερική καταστροφή σε 207.000. Επιπλέον, στο Βερολίνο 586.000 κτίρια κατεστράφησαν ολοσχερώς.

Ο κατάλογος των καταστροφών στις μεγάλες πόλεις καθορίζεται ως εξής:

Κολωνία	70%
Ντόρτμουντ	65,8%
Ντούισμπουργ	64,8%
Κάσσελ	63,9%
Κίελο	58,1%
Άμβουργο	53,5%
Λούντβιχσχαφεν	55%
Δρέσδη	60%
Μπόχουμ	51,9%
Μπράουνσβαϊκ	51,9%
Βρέμη	51,6%
Άννόβερο	51,6%
Γκελσεκίρχεν	51%
Ντύσσερντορφ	50,9%
Έσσεν	50,5%

Μερικές μικρές πόλεις επλήγησαν ακόμη περισσότερο. Άκολουθεί ο κατάλογος των καταστροφών για τις πόλεις με πληθυσμό μικρότερο των 50.000 κατοίκων:

Ντοϋρεν	99,2%
Πάντερμπορν	95,6%
Μπόχολτ	89%
Χανάου	88,6%
Γκίσσεν	76,5%
Μέρς	75,7%
Σίγκεν	75,3%
Βόρτσμπουργκ	74,1%

Έμντεν	73,9%
Πίρμασενς	70,1%
Νόρστεν	69,6%
Μπιούελ	62,6%
Πφόρτσαϊμ	62,1%
Ντάρμστατ	61,6%
Κόμπλεντς	61%
Χάμ	60,3%
Βίλχελμσβαεν	60,2%
Βόρμς	59%
Όσναμπρούκ	54,6%
Μπάντ Κρέζναχ	54,4%
Χάιλμπρον	54,3%
Μέιενς	54%
Ρέμσαϊντ	50,6%
Βίττεν	50,4%

II ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΩΣ

Τά στρατόπεδα συγκεντρώσεως της Τσεχοσλοβακίας

Ο Άγγλος βουλευτής Μ. Στόουκς, ό οποίος ήδη κατά την διάρκεια του πολέμου είχε έναντιωθεί στην άχαλίνωτη εξάπλωσι του μίσους, επισκέφθηκε τό στρατόπεδο πού είχε δημιουργηθεί στην τοποθεσία του έβραϊκού άθλητικού συλλόγου του Χάγκιμπορ, κοντά στην Πράγα, 16 μήνες μετά την έναρξι της εξέγερσεως. Η αφήγησίς του, πού δημοσιεύθηκε στην «Manchester Guardian», έδειξε στους όπαδούς του Μπένες στην Άγγλία καί την Άμερική, μέ τί ένοχές είχε φορτωθεί αυτός ό διακεκριμένος άνθρωπος, μαζί μέ την χώρα του.

«Οί παράγκες», γράφει ό Μ. Στόουκς, «ήταν ίδιες μ' εκείνες τών στρατοπέδων συγκεντρώσεως. Κουκέτες τριών όρόφων, χωρίς στοιχειώδεις άνέσεις, ένω οί συνθήκες ύγιεινής, πού έπικρατούσαν ήταν οί χειρότερες. Συνάντησα κάθε είδους άνθρωπους. Μερικοί ήταν εκεί μόνο λίγες ήμέρες, άλλοι όλόκληρους μήνες· κανείς άπ' όσους μίλησα δέν είχε την παραμικρή ιδέα για την αίτία της συλλήψεώς του.

Στήν Τσεχοσλοβακία υπήρχαν 51 τέτοια στρατόπεδα, όπου χιλιάδες άνθρωποι πέθαιναν κυριολεκτικά άπό την πείνα. Έδιναν στόν καθένα 200 γραμμάρια ψωμί τό βράδυ. Υπήρχε μόνο ένα μαγειρείο για 700 άτομα, μεγέθους τρία επί τρία μέτρα, μέσα σέ ένα υπόγειο. Ξαφνιάσθηκα πού ήταν τόσο μικρό, ώσπου κατάλαβα ότι δέν υπήρχε σχεδόν τίποτα νά μαγειρέψουν...

Δέν πρέπει νά μās έκπλήσση τό γεγονός ότι οί κρατούμενοι προσφέρονταν για όποιανδήποτε εργασία, διότι, έξω άπό τό στρατόπεδο, ό εργοδότης ήταν υποχρεωμένος νά τούς ταΐζη για νά μπορούν

Όλη ή ύφήλιος μαθαίνει για την ύπαρξι του στρατοπέδου Μπέλσεν στην Γερμανία. Ό Χαΐμ Χέρτζοκ - σημερινός πρόεδρος του Ίσραήλ - καταθέτει στεφάνι (Μάρτιος 1987). Για την άλλη πλευρά - αυτή τών ήττημένων - άπειροελάχιστοι θά μάθουν ότι υπήρξαν καί γι' αυτούς στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Καί έδω ύπερισχύει ή αλήθεια τών νικητών.

νά εργασθουν. Τό γεγονός αυτό εξηγεί γιατί τό στρατόπεδο αυτό ήταν σχεδόν πάντοτε έρημο κατά την διάρκεια της πρώτης επισκέψεώς μου. Δέν υπήρχαν παρά μόνο ηλικιωμένοι καί "έπικίνδυνα" άτομα, σέ ειδικό θάλαμο.

Είδα πώς επέλεγαν τούς εργάτες, πηγαίνοντας στό στρατόπεδο στις 5.30 τό πρωί... πρός μεγάλη έκπληξι του διοικητού του στρα-

τοπέδου. Στίς 6 ξφθαναν οί έργοδοτές, μέ αὐτοκίνητα καί καμιόνια, γιά νά διαλέξουν τούς σκλάβους τῆς ἡμέρας. Τούς ὠδηγοῦσαν στόν προθάλαμο μιᾶς παράγκας, ὅπου τούς παρουσίαζαν 400 κρατουμένους ἀπό τούς ὁποίους γινόταν καί ἡ τελική ἐπιλογή. Οἱ ἐργολάβοι ὑπέγραφαν καί χρεωστικό γιά ὅσους ἐργάτες ἔπρεπε νά παραδώσουν τό βράδυ...

Κατά τήν διάρκεια τῆς τελευταίας μου ἐπισκέψεως, παρατήρησα ὅτι δέν ὑπῆρχε κανένας ἔξω ἀπό τό εἰδικό ὑπόστεγο, ἄν καί ἡ ἡμέρα ἦταν πολύ ὁμορφη. Μπήκα μέσα κι εἶδα ὅτι ἦταν σχεδόν γεμάτο. Οἱ κρατούμενοι, ἐκτός ἀπό δώδεκα περίπου, ἦταν ζαρωμένοι στίς κουκέττες τους καί, ὅπως κατάλαβα, ἀργοπέθαιναν. Ἦταν τά "ἐπικίνδυνα ἄτομα". Ἔτρωγαν μόνο τό φαγητό τοῦ στρατοπέδου, ἀφοῦ δέν ἐπιτρεπόταν νά ἐργασθοῦν ἔξω ἀπό αὐτό. Ἐκτιμῶ ὅτι ἡ τροφή αὐτή περιεῖχε 750 περίπου θερμίδες ἡμερησίως, δηλαδή ἦταν χειρότερη ἀπό ἐκείνη τοῦ Μπέλσεν*.

Ἐποθέτω ὅτι ἴδιες ἦταν οἱ συνθήκες καί στά ὑπόλοιπα στρατόπεδα. Οἱ ὑπεύθυνοί τους μέ πληροφοροῦσαν γι' αὐτά, χωρίς ἔχνος ντροπῆς. Μ' ἐνδιέφερε νά μάθω ἐάν ὁ Κορς Μπένες ἦταν ἐν γνώσει ὅλων αὐτῶν. Δέν κατώρθωσα νά τόν συναντήσω, ἐπειδὴ ἔλειπε τότε ἀπό τήν Πράγα. Ὑπέβαλα ὅμως ἐκθέσεις στά Ὑπουργεῖα Ἐξωτερικῶν καί Ἐσωτερικῶν».

(Manchester Guardian, 1946)

* Σημείωσις Ἐλ. Σκέψεως: Τό Μπέλσεν ἦταν ἓνα ἀπό τά πιό φημισμένα «στρατόπεδα θανάτου» τῶν Γερμανῶν

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Ἡ μαρτυρία ἑνός ἱατροῦ:
Τό στρατόπεδο συγκεντρώσεως τοῦ Χοντόλανυ

Σημείωσις: Ἡ μαρτυρία πού ἀκολουθεῖ δόθηκε ἐνόρκως καί ἀνήκει σέ μία ἱατρό· εἶναι μία ἀπό τίς πιό ἀνησυχητικές πού ἔλαβα μέχρι σήμερα. Γνωρίζω τό ὄνομα καί τήν διεύθυνσι τῆς ἱατροῦ. Πρέπει ὅμως νά παραμείνουν μυστικά γιά λόγους ἀσφαλείας. Ἐνδέχεται ὅμως νά τά ἀποκαλύψω ὅταν χρειασθῇ ἐνώπιον ἀντιπροσώπων τοῦ ΟΗΕ, ἢ κοινοβουλίων.

Ἱερέας Ράιχενμπεργκ

(Πρόκειται γιά μία μαρτυρία, πού ἀναφέρεται στό στρατόπεδο συγκεντρώσεως τοῦ Χοντόλανυ. Ἡ ἱατρός ἦταν ἀπεσπασμένη σ' αὐτό τό στρατόπεδο πού περιελάμβανε ἄνδρες, γυναῖκες, νέα κορίτσια καί παιδιά. Σύμφωνα μέ τήν μαρτυρία αὐτή, ἡ καθημερινή τροφή περιεῖχε 500 ἕως 600 θερμίδες. Στήν διάρκεια λίγων μηνῶν οἱ νεκροί ἦταν 2000 περίπου, ἐπὶ συνόλου 17.000 κρατουμένων. Τό κείμενο πού ἀκολουθεῖ εἶναι ἀποσπάσματα ἀπό τήν ἀναφορά αὐτή).

«Ἐνας κρατικός λειτουργός, ὁ Δρ. C., πέθανε μέ τόν ἀκόλουθο τρόπο, ἀφοῦ πρώτα τόν κτύπησαν μέχρις αἵματος: τοποθέτησαν στόν πρωκτό του ἓνα μολυβδένιο σωλήνα καί ἐν συνεχείᾳ γέμισαν τά ἔντερα του μέ πεπιεσμένο κρύο νερό ἕως ὅτου πεθάνη...

Τόν μηχανικό H., δύο φορές τόν ἀπαγχόνισαν καί δύο φορές τόν ἔλυσαν· ἔπειτα τόν κτύπησαν μ' ἓνα πέτσινο μαστίγιο, τό ὁποῖον εἶχε στίς ἄκρες του σφαιρίδια μολύβδου. Τόν κτυποῦσαν

από τον μηρό έως τον Ἀχιλλεῖο τένοντα κατά τέτοιον τρόπο ὥστε σέ λίγο ὅλη ἡ περιοχή αὐτή εἶχε μεταβληθεῖ σ' ἓναν ἄμορφο σωρό σάρκας καί ὀστέων, πάνω ἀπό τόν ὁποῖο πετοῦσαν χιλιάδες μυῖνες· ἦταν ἄλλωστε καλοκαίρι. Ἡ ἔλλειψις τῶν λευκῶν αἰμοσφαιρίων καί ἡ δυσεντερία πού ἐπακολούθησε ἔθεσαν τέρμα σ' αὐτό τό μαρτύριο. Τίς τελευταῖες μέρες - πού προηγήθηκαν τοῦ θανάτου - πῆγα στό ἱατρεῖο ἔχοντας στά χέρια μου τόν ἀσθενή· δέν ζύγιζε περισσότερο ἀπό τριάντα κιλά.

Αὐτή ἡ μέθοδος, νά ἀφήνουν δηλαδή τούς ἀνθρώπους νά ἀργοπεθαίνουν, ἦταν πολύ διαδεδομένη. Ἐπί τρεῖς μῆνες οἱ θάλαμοι τῶν ἀσθενῶν ἦταν γεμάτοι ἀπό δυστυχεῖς πού εἶχαν τήν ἴδια τύχη. Λόγω τοῦ μεγέθους τῶν τραυμάτων καί τῆς ὀλοσχεροῦς καταστροφῆς τῶν μυῶν, κάθε εἶδους θεραπεία ἦταν ἀδύνατη. Ὅλοι κατέληγαν στόν θάνατο.

Μία ἀπό τίς πιό φρικιαστικές περιπτώσεις εἶναι μιᾶς νεαρῆς Γερμανίδας, 13 ἐτῶν, πού βιάσθηκε παρά φύσιν πολλές φορές· 30 ἑκατοστά ἐντέρου προεξείχαν ἀπό τόν πρωκτό της. Ὅμως ὁ ἱατρός - γυναικολόγος Β., κατάφερε νά τήν ἐγχειρήσῃ ἀργότερα καί σήμερα ἡ κοπέλλα ζεῖ... Σύμφωνα μέ τήν ἐκθεσί τοῦ ἱατροῦ Β., πού δέν ζεῖ πιά, ἔνοχος ἦταν ἓνας λοχαγός τοῦ τσεχικοῦ στρατοῦ.

Γιά ἐξύβρισι ἐνός φρουροῦ, ὁ μηχανικός Κ. ἀπό τήν Σιλεσία, καταδικάσθηκε, χωρίς κάποια προηγούμενη ἀνάκρισι, σέ θάνατο δι' ἀπαγχονισμό. Ἡ ἐκτέλεσις ἦταν διαταγή τοῦ ταγματάρχη ST τῆς ταξιαρχίας "Μοραβία", ὁ ὁποῖος ποτέ στό παρελθόν δέν εἶχε πατήσῃ τό πόδι του στό στρατόπεδο καί δέν εἶχε καμμία σχέσι μέ τήν διοίκησι τοῦ στρατοπέδου. Ἐνας τσέχος κρατούμενος πού ἦταν στό ἴδιο κελλί μέ τόν μηχανικό, ὑποχρεώθηκε νά ἐκτελέσῃ τόν ἀπαγχονισμό. Ὅλοι οἱ κρατούμενοι τοῦ στρατοπέδου, ἀκόμη καί τά παιδιά, ὑποχρεώθηκαν νά παρελάσουν μπροστά ἀπό τήν ἀγχόνη. Τό πτώμα ἔμεινε κρεμασμένο ἐπὶ πέντε ἡμέρες καί μπροστά ἀπό τό σῶμα τοῦ ἄτυχου μηχανικοῦ, δύο Γερμανοί ὑποχρεώθηκαν ἐναλλάξ νά κάθωνται γονατιστοί ἐπὶ δύο ὥρες, μέ τά χέρια ὑψωμένα γιά νά συγκρατοῦν τό πτώμα. Ὅταν κατά τύχη, ὁ ἓνας ἀπό αὐτούς ἄφηνε ἀπό κούρασι τό κεφάλι του νά γείρῃ στό στήθος του, τότε τόν κτυποῦσαν ἀλύπητα.

Σέ διάστημα δύο ἡμερῶν, 68 γέροντες ἀπό τό γηροκομεῖο τοῦ

Ὅλμιτς, πού εἶχαν συλληφθεῖ μετά τίς 8 Μαΐου, μεταφέρθηκαν στό στρατόπεδο μέ βαγόνια μεταφορᾶς ζώων καί ἐκτελέσθηκαν ὅλοι μαζί ἀπό ὁμάδες νεαρῶν φρουρῶν, 18 καί 19 ἐτῶν, διότι ὅπως ἔλεγαν ἦταν "γέροι καί ἄχρηστοι". Ἐχῶ ἀκόμη στ' αὐτιά μου τίς σπαρακτικές κραυγές τῶν 13 τελευταίων γυναικῶν (ἡ πιό ἡλικιωμένη ἦταν 90 ἐτῶν καί τυφλή), καθὼς τίς μετέφεραν διά τῆς βίας ἔξω ἀπό τά ὑπόστεγα πρὸς τόν τόπο τῆς ἐκτελέσεώς τους.

Μία ἡμέρα, μετέφεραν ὅλο τόν πληθυσμό τοῦ γερμανικοῦ χωριοῦ Μπέννις, συνολικά 85 ἄτομα. Γυναικόπαιδα καί βρέφη ὑποχρεώθηκαν νά ξαπλώσουν στό ἔδαφος καί νά μείνουν ἐκεῖ. Πολλά παιδιά πέθαναν ἀπό ἔλλειψι γάλακτος, διότι ὅπως σέ ὅλους, ἔτσι καί σ' αὐτά, μοίραζαν μόνο λίγο μαῦρο καφέ, ἀκόμα κι ἂν λίγες ἡμέρες ἀργότερα οἱ μητέρες τους δέν εἶχαν γάλα.

Ἐναν ἀπό τούς πιό κρύους μῆνες τοῦ χειμῶνα 1945 - 46, ἔτυχε ἐπτά ἄνδρες νά κλέψουν λίγες φοῦχτες κάρβουνο. Γι' αὐτόν τόν λόγο τούς ἐκλείσαν σέ ἓνα κελλί ὀλόγυμνους, ἐπὶ 4 ἡμέρες. Ἐπεί- στρεψαν ὅλοι μέ κρυοπαγήματα, τούς ἀκρωτηρίασαν, καί πέθαναν λίγο ἀργότερα ὅλοι τους...

Ὅσον ἀφορᾷ τά πτώματα ἐκείνων πού πέθαναν ἀπό ἀρρώστεια ἢ δολοφονημένοι, τούς πετοῦσαν ἐντελῶς γυμνούς στούς θάμνους, πίσω ἀπό τήν ἀπομόνωσι, στήν ἄκρη τοῦ στρατοπέδου· ἔπειτα τούς ἔβαζαν σέ ἀνώνυμους σάκκους καί τούς ἔθαβαν σέ ὁμαδικούς τάφους ἔξω ἀπό τό κοιμητήριον.

Δέν θέλω τίποτα νά πῶ γιά τίς δικές μου ἐμπειρίες. Δέν ὑπέφερα τίποτα περισσότερο ἀπό τούς ἄλλους συγκρατούμενους μου. Θέλω ὅμως νά ἐπισημάνω τό ἐξῆς: ἡ διεύθυνσις τοῦ στρατοπέδου θέλησε νά μέ ἀναγκάσῃ, λόγω τῆς ιδιότητός μου, νά ὑπογράψω τά πιστοποιητικά θανάτου τῶν κρατουμένων πού δολοφονήθηκαν, μέ τήν διάγνωσι καρδιακή ἀνεπάρκεια. Ἀρνήθηκα σέ ὅλες τίς περιπτώσεις. Για τήν συνείδησί μου καί μέ σεβασμό στόν ὄρκο τοῦ Ἱπποκράτους...»

Ἱατρός F.

Μαρτυρία του ιερέα Φράντς Μπρέννερ:

Τό στρατόπεδο συγκεντρώσεως του Σόνιμπεργκ

«Λόγω της θέσεώς μου στην γραμματεία του στρατοπέδου, είχα την δυνατότητα να δω τί περίπου συνέβαινε· ως ιερέας, παραβρέθηκα σε πολλές σκηνές και πολλές φορές προσέφερα τις υπηρεσίες μου· επίσης μπορώ να πω με βεβαιότητα ότι είναι δύσκολο να φαντασθώ κάτι που να μην συνέβη σ' αυτήν την κόλασι.

Μέσα στα κελιά τους, οι κρατούμενοι ήταν αναγκασμένοι να κοιμούνται στο πάτωμα, με σκέπασμα μόνο το παλτό τους, όποτε βέβαια κατάφερναν να κοιμηθούν· διότι τις περισσότερες φορές, κατά την διάρκεια της νύχτας, ένας από τους βαθμοφόρους υπαξιωματικούς, ο Κίρτετς, κατέφθανε μεθυσμένος με μερικούς πολιτοφύλακες, όπλισμένους με μπαστούνια, ρόπαλα και άλλα εργαλεία και κτυπούσαν τους φυλακισμένους με τέτοια δύναμι και μίσος, που τά ούρλιαχτά τους έφθαναν μέχρις εμάς και μάς εμπόδιζαν να κοιμηθούμε.

Νά μία σκηνή που συνέβαινε συχνά μέσα στα υπόγεια: οι δυστυχείς κρατούμενοι έπρεπε να βάζουν το κεφάλι τους στο άνοιγμα της πόρτας για να πάρουν την τροφή τους· τότε τους κτυπούσαν στον αυχένα επανειλημμένως, τόσο πολύ, που έπεφταν αναίσθητοι. Τότε τους συνέφερναν μ' έναν κουβά νερό και μετά τους ξανακτυπούσαν. Τό επόμενο πρωί, τά πρόσωπα αυτών των κρατουμένων δεν είχαν τίποτε τό ανθρώπινο· αυτό μπορώ να τό βεβαιώσω, διότι ήμουν παρών, σάν διερμηνέας, στίς ανακρίσεις τους.

Μετά από τέτοιου είδους κακοποιήσεις και βασανιστήρια, πολλοί από τους κρατουμένους έχασαν τά λογικά τους. Τότε τους μετέφεραν εκτός στρατοπέδου, με την ένδειξι “μεταφορά σε φρενοκομείο”. “Αν έφθασαν ποτέ πραγματικά εκεί, είναι κάτι που δεν μπορώ να βεβαιώσω.

“Όταν επρόκειτο να γίνη κάποια επιθεώρησης, απομάκρυναν έσπευσμένα όλους τους κρατουμένους που είχαν υποστεί βασανιστήρια, καθάριζαν τά αίματα και όλα έπρεπε να δείχνουν φυσιολογικά.

“Όσον αφορά την διατροφή, έδιναν στους κρατουμένους την

ποσότητα εκείνη που έγγυατο την φθορά της υγείας τους και την αδυναμία τους να ζήσουν μ' εκείνο τό συσσίτιο. Κάθε ημέρα, λαβαίναμε λίγο ψωμί τό πρωί, τό βράδυ ένα μικρό κύπελλο καφέ και τό μεσημέρι μία πατατόσουπα, που πολλές φορές ήταν τόσο διάφανη, ώστε βλέπαμε μέσα. Μ' αυτήν την διατροφή έπρεπε να δουλεύουμε πολύ σκληρά· πολλοί έπεφταν από την πείνα και τούς σήκωναν άμέσως με κτυπήματα.

Είχα επίσης την ευκαιρία να εργασθώ στην αποθήκη τροφίμων και είδα ότι οι μερίδες του προσωπικού ήταν 200 φορές μεγαλύτερες από εκείνες των κρατουμένων. Για παράδειγμα, οι 36 χωροφύλακες που άποτελούσαν την φρουρά, έλάμβαναν κάθε μήνα 350 έως 380 κιλά κρέας, 3.000 μικρά άσπρα ψωμάκια έπιπλέον του συνηθισμένου ψωμιού και πολλά άλλα τρόφιμα.

Κατά την διάρκεια του πολέμου μόρεσα, σάν ιερέας, να κρίνω άμερόληπτα την ζωή όλου του κόσμου· μπορώ λοιπόν να πω δημοσία, ότι οι συνθήκες διαβιώσεως των Τσέχων ήταν εξίσου καλές μ' εκείνες των Γερμανών, αν όχι καλύτερες. Αυτό όμως δεν φάνηκε να έμπόδισε αυτήν την αίματηρή και άπαίσια εκδίκηση μετά τόν πόλεμο.

Οί άνθρωποι, που εκείνη την τόσο δραματική, για μάς τούς Γερμανούς και Σουδήτες έποχή, επέδειξαν αυτήν την “άτρόμητη και γενναία” συμπεριφορά, ήταν εκείνοι που, την έποχή του 3ου Ράιχ δεν είχαν πει σχεδόν ούτε λέξι κατά της έθνικοσοσιαλιστικής διακυβερνήσεως. Άλλά στους ιερατικούς κύκλους έμεις οι Γερμανοί ιερείς ήμασταν εκείνοι που από καθέδρας είχαμε καταγγείλει ό,τι ήταν άδικο για τούς Τσέχους. Κι ως μην τολμήση κανείς να μάς πη σήμερα ότι πρόκειται για την κι εγώ δεν ξέρω ποιά ψευδή προπαγάνδα, διότι θά τόν ξαποστείλωμε με τόν χειρότερο τρόπο. Πώς θά μπορούσαμε να άνεχθούμε, χωρίς να λέμε ούτε λέξι, ανθρώπους να βασανίζονται και να έξοντώνονται χωρίς λόγο, έως την όριστική έξαφάνισί τους; πώς θά μπορούσαμε να βλέπουμε ανθρώπους να πεθαίνουν από πείνα, ενώ από την άλλη πλευρά ζούσαν με ευτυχία και χλιδή κι όχι μόνο τώρα μετά τόν πόλεμο, αλλά και καθ' όλη την διάρκειά του; “Αν ήταν δυνατό να δη ό κόσμος πώς οι σύντροφοί μας στα στρατόπεδα μάζευαν τά τσόφλια από τις πατάτες, ή τά αποφάγια από τά σκουπίδια και τις άκαθαρσίες, με τις όποιες προ-

σπαθούσαν νά καταλαγιάσουν την πείνα τους, θά καταλάβαιναν πώς ού Τσέχοι ήρωες εκδικήθηκαν τούς Γερμανούς στρατιώτες πού επέστρεφαν σπίτι τους μέ ρωσικές άδειες διελεύσ στα χέρια τους. Δέν έχομε άραγε τό δικαίωμα νά εξαγριωθοῦμε, όταν γνωρίζουμε ὅτι αὐτοί οἱ άνανδροι πέρασαν ὅλο τόν πόλεμο μέσα στά σπίτια τους, ἐνῶ τώρα προσπαθοῦν νά παραστήσουν τούς ήρωες; καί ὅταν μάλιστα βλέπουμε αὐτούς, πού ἐπὶ χρόνια συνάντησαν πολλές φορές τόν θάνατο, τούς πάγους, τήν πείνα καί ἑκατοντάδες νύχτες χωρίς ὕπνο καί πού επέστρεφαν στά σπίτια τους, ἐπιθυμώντας μόνο νά βροῦν τήν μητέρα, τήν γυναῖκα καί τά παιδιά τους, νά ὑποβάλωνται στήν αὐθαιρεσία ὅλων αὐτῶν τῶν Τσέχων πού ἔγιναν ξαφνικά ήρωες!»

Μαρτυρία ἑνός ιερέα:

Τό στρατόπεδο συγκεντρώσεως τοῦ Μπρούν

«Στό στρατόπεδο συγκεντρώσεως τοῦ Μπρούν, ὅπου ἤμουνα, ὑπῆρχε ἕνα μπλόκ Α, ἕνα μπλόκ Β, καί ἐπιπλέον ἕνα εἰδικό μποῦνκερ.

Εἶχα τήν τύχη νά βρίσκωμαι στό μπλόκ Α.

Στό μπλόκ Β, ἔβαζαν τούς Ἐθνικοσοσιαλιστές καί τούς S.A.. Εἶναι ἀδύνατον νά περιγραφοῦν μέ λίγες λέξεις οἱ ὁμότητες καί τά ἀποτρόπαια ἐγκλήματα πού διεπράχθησαν στό μπλόκ Β. Ποιός θά μπορούσε νά μᾶς δώση μία ἰδέα, ἀπό ὅσους κατάφεραν νά διαφύγουν ἀπό αὐτήν τήν κόλασι; τά βογγητά καί οἱ κραυγές ἐκείνων πού μαρτυροῦσαν ἀντηχοῦν καί σήμερα ἀκόμη στ' αὐτιά μας. Οἱ κτηνώδεις φυσιολογίες τῶν φρουρῶν τους βρίσκονται ἀκόμη καί σήμερα στά μάτια μας καί τά μαρτύρια αὐτῶν τῶν θυμάτων θά παραμείνουν πάντοτε στήν μνήμη μας.

Γιά ὅ,τι ἔγινε στό μποῦνκερ, τό μόνο πού μπορῶ νά πῶ εἶναι ὅτι ὅσοι ἐπέζησαν, πέθαναν ὅλοι, χωρίς ἐξαίρεσι, σέ λίγο καιρό.

Ὅμως μία ἐρώτησις τίθεται πάντοτε, ἄθελά μας: πῶς εἶναι δυνατόν στήν "φρικτή" ἐποχή τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ οἱ κρατούμενοι τῶν ναζιστικῶν στρατοπέδων νά μπόρεσαν νά ἐπιβιώσουν, ἐνῶ στά τσεχικά στρατόπεδα οἱ περισσότεροι κρατούμενοι νά πεθαίνουν τίς πρώτες ἐβδομάδες, ἀπό τά βασανιστήρια καί τίς στερήσεις;

Ἐλπίζομε ὅτι κάποτε θά δοθῇ μία ἀπάντησις σ' αὐτήν τήν ἐρώτησι κι ὅτι αὐτή ἡ ἀπάντησις θά εἶναι ἐπαρκής, δίκαιη καί ἀνάλογη τῶν γεγονότων. Καί ἐρωτῶ: γιατί ὅλες αὐτές τίς ἡμέρες δέν ἦρθαν ξένοι δημοσιογράφοι νά φωτογραφήσουν τά πτώματα, πού ἀνῆκαν ἀποκλειστικά σέ Γερμανούς καί νά δείξουν στήν κοινή γνώμη, πού γνώριζε μόνο γιά τά γερμανικά στρατόπεδα, τί γινόταν καί ἄλλοῦ;»

(Ἀπό τόν ιερέα J.H.).

Μαρτυρία ἑνός ἱατροῦ:

Τό πολωνικό στρατόπεδο συγκεντρώσεως Λάμστορφ

Τό χωριό Λάμστορφ βρίσκεται στά βόρεια τοῦ Φρήντλαντ, στήν Ἄνω Σιλεσία. Ἐκεῖ, κατά τήν διάρκεια τοῦ πολέμου, εἶχε κτισθεῖ ἕνας χώρος ὑποδοχῆς γιά ξένους ἐργάτες. Ἡ πολιτοφυλακή μετέτρεψε αὐτόν τόν χώρο σέ στρατόπεδο ἐξοντώσεως τῶν Γερμανῶν. Τό προσωπικό του ἀποτελεῖτο ἀπό τόν σαδιστή διοικητή Γκιμπόρσκι, ἡλικίας 23 ἐτῶν καί ἀπό 50 καθάρματα. Κανένα ἐπίσημο ἔγγραφο δέν ἀναφέρει αὐτό τό στρατόπεδο. Ἡ πολωνική κυβέρνησις ἀρνήθηκε ὁποιαδήποτε συνδρομή γιά τίς συνθήκες διαβιώσεως τῶν κρατουμένων, ἀλλά ἀνέχθηκε τίς πράξεις τοῦ Γκιμπόρσκι καί τῶν συνενόχων του...

Στήν εἴσοδο, 30 πολιτοφύλακες, ὅπλισμένοι μέ ρόπαλα καί μαστίγια ἐπιτίθενται στόν δόκτορα Ἑσσερ καί τούς συντρόφους του. Ὁ σιδηροδρομικός ὑπάλληλος F., δέχεται ἕνα κτύπημα ξιφολόγχης, ἔπειτα ὑποχρεώνεται νά σηκώνεται καί νά ξαπλώνη στό ἔδαφος μέ προστάγματα ἕως ὅτου γεμίσει αἷματα.

«Εἶναι τό ἴδιο, ὅπως καί στά γερμανικά στρατόπεδα συγκεντρώσεως ἀπό τά ὁποῖα θέλατε νά μᾶς ἐλευθερώσετε» φωνάζει ἕνα ἀπό τά θύματα.

«Τό ἴδιο;» ἀπαντᾷ μέ μῖσος ὁ Γκιμπόρσκι. «Θά γνωρίσετε ἐδῶ ἕνα στρατόπεδο, ὅπου μπροστά του τά γερμανικά δέν εἶναι τίποτα! Τά SS σας δέν εἶναι παρά παιδάκια χορωδίας μπροστά στοὺς ἄνδρες μου».

Τούς ἐπόμενους μήνες, ὁ δόκτωρ Ἑσσερ θά δῇ ὅτι δέν πρόκειται γιά κενές ἀπειλές. Τό Λάμστορφ εἶναι πράγματι μία κόλασις, πού

μπροστά του ώχριοῦν τά γερμανικά στρατόπεδα.

Ο Έσσερ διορίζεται ιατρός τοῦ στρατοπέδου. Διαθέτει ἓνα ἱατρεῖο χωρίς ἐργαλεῖα, χωρίς φάρμακα καί χωρίς ἐπιδέσμους. Τό ἱατρεῖο διαθέτει 8 ξύλινα κρεβάτια καί ἀχυρένια στρώματα. Ένας φοιτητής καί μία καλόγρια φροντίζουν τούς ἀρρώστους. Ἐπισήμως, ἀπαγορεύεται ὁποιαδήποτε βοήθεια πρὸς τούς τραυματισμένους...

Ο ἀριθμός τους ὅμως ὑπερβαίνει κατά πολύ ἐκείνον τῶν ἀρρώστων, ἂν καί οἱ ἐπιδημίες μαίνονται στό στρατόπεδο. Στίς 5 τό πρωί γίνεται προσκλητήριο γιά «σωματική ἀγωγή», στήν ὁποία συμμετέχουν καί γέροι, πάνω ἀπό 80 ἐτῶν.

Τά προστάγματα γίνονται στά πολωνικά. Ὅποιον δέν τά κατανοεῖ καί δέν τά ἐκτελεῖ, τόν δέρνουν μέ ρόπαλα καί τόν κλωτσοῦν μέ τίς μπότες τους. Πολλοί ἐπιζῶντες μαρτυροῦν ὅτι, κατά τούς πρώτους τέσσερις μῆνες ἔμειναν - μετά ἀπ' αὐτήν τήν σωματική ἀγωγή - ἐπὶ τόπου, καθημερινά, νεκροί ἔξι ἕως ὀκτώ κρατούμενοι πού στήν συνέχεια ἀποτεφρώνονταν.

Σέ ἐξωτερικές ἐργασίες, κατά τίς ὁποῖες οἱ κρατούμενοι ἦταν δεμένοι ἀνά δέκα πέντε, σέ κάρρα, ἄροτρα ἢ βωλοκόπους, οἱ φρουροί ἐξασκοῦνταν στήν σκοποβολή μέ ζωντανούς στόχους. Μιά φορά, ἓνας γέρος πυροβολήθηκε μέσα στό στρατόπεδο ἀπό ἓναν Πολωνό 15 ἐτῶν, πού ἤθελε νά ἀποδείξει ὅτι σκοπεύει καλά...

Μερικές φορές, οἱ φρουροί ὑποχρέωναν μερικούς κρατουμένους νά σκαρφαλώνουν στά δένδρα, ἐνῶ συγχρόνως ἀνάγκαζαν ἄλλους νά τά πριονίζουν. Γελοῦσαν λοιπόν βλέποντας αὐτούς τούς δυστυχεῖς νά πέφτουν καί νά σπᾶνε τά κόκκαλά τους...

Μιά ἡμέρα, ἓνας φρουρός θέρισε μέ τό πολυβόλο του τήν πρόσοψι τῶν γυναικείων ἀποχωρητηρίων. Πολλές γυναῖκες τραυματίσθηκαν στήν κοιλιά καί στό στήθος καί μεταφέρθηκαν στό ἱατρεῖο, ὅπου ὅμως ἀπαγορεύθηκε ἡ νοσηλεία τους...

Οἱ διανοούμενοι κατεδιώχθησαν ἰδιαίτερα· σχεδόν ὅλοι κατέληγαν στούς ὁμαδικούς τάφους. Ὁ καθηγητής Κρ... ἀπό τό Νόισταντ, δολοφονήθηκε πέντε λεπτά μετά τήν ἄφιξί του στό στρατόπεδο, διότι φοροῦσε «γυαλιά διανοομένου»...

Οἱ γυναῖκες δέν εἶχαν καλύτερη μεταχείρησι. Μέ τό παραμικρό τίς μαστίγωναν, γεμίζοντάς τες αἵματα. Ἀπό τά 800 περίπου παιδιά πού πέρασαν ἀπό τό Λάμσντορφ στά δύο χρόνια τῆς λειτουργίας

του, περισσότερα ἀπό 600 χάθηκαν. Τά ὀρφανὰ εἶχαν χειρότερη τύχη, διότι δέν ὑπῆρχε κάποιος νά τούς δώσῃ λίγο περισσότερη τροφή...

Οἱ κρατούμενοι τῆς «κολάσεως τοῦ Λάμσντορφ» εἶχαν γιά καθημερινή τροφή τρεῖς ἢ τέσσερις πατάτες καί σέ ἐξαιρετικές περιπτώσεις μία ἢ δύο φέτες ψωμί.

Τά παιδιά - ζωντανοί σκελετοί - ζητιάνευαν ἀπό παράθυρο σέ παράθυρο, ἔχοντας συνήθως στόν λαιμό τό κομπολόι προσευχῶν τῶν νεκρῶν ἢ δολοφονημένων γονέων τους. Οἱ περισσότεροι κρατούμενοι ὑπέφεραν καί πέθαιναν ἀπό οἰδήματα.

Ένας ἱερέας βρισκόταν ἀνάμεσά τους, ἀλλά ποτέ δέν τοῦ ἐπέτρεψαν νά προσφέρῃ τίς ὑπηρεσίες του. Ὁ πολωνός ἱερέας τοῦ Λάμσντορφ ἀρνήθηκε πάντα τήν βοήθειά του· τέτοιο ἦταν τό μῖσος πού καλλιεργοῦσαν συστηματικά.

* * *

Συνολικά 7.000 Γερμανοί, ἀπό τά χωριά Νόιλαϊπε, Μπίλιτςφέλντε, Ἐλγκουθ - Χάμμερ, Στάϊναου, Λίπεν, Γιάτσντορφ, Γκρόντιτς, Κλέουσνιτς, Γιάκομπσντορφ, Μάνγκερσντορφ, Γκόλντμουρ, Χίλμπερντορφ, Ἄρнсντορφ καί Λάμσντορφ, πέρασαν ἀπό αὐτό τό στρατόπεδο. Οἱ Πολωνοί ἰσχυρίζονται ὅτι 3292 ἀπό αὐτούς πέθαναν. Ἀλλά ὁ δόκτωρ. Έσσερ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ μόνος πού εἶχε τήν δυνατότητα γιά μία συνολική ἐκτίμησι, ὑπολογίζει ὅτι δέν ἐπέζησαν περισσότεροι ἀπό 400. Ἐπομένως ἐξοντώθηκε ὁ πληθυσμός 14 χωριῶν, ἄνδρες, γυναῖκες καί παιδιά... Ὁ κόσμος ἀγνοεῖ ἀκόμα...

(Μαρτυρία τοῦ δόκτορα Έσσερ, στρατιωτικοῦ ἱατροῦ γιά τό στρατόπεδο τοῦ Λάμσντορφ).

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ ΒΙΑΣΜΟΙ, ΛΕΗΛΑΣΙΕΣ, ΦΟΝΟΙ

Βιασμοί γυναικῶν στήν κατεχόμενη Γερμανία

“Οστιν Τζ. “Αππ

“Όταν ή Ρωσία θέλησε νά καταλάβη τίς περσικές πετρελαιοπηγές, άκούσαμε μερικούς νά φωνάζουν γιά πρώτη φορά: «“Άς φανοῦμε δυναμικοί κι ἄς ἀντισταθοῦμε στούς Ρώσους». Καί ὁμως αὐτοί εἶναι ἐκεῖνοι πού ἐπέτρεψαν στούς Ρώσους νά ἀτιμάσουν ἕνα ἑκατομμύριο χριστιανές γυναῖκες. “Όταν πρόκειται γιά τά πετρέλαια τῆς Ἀσίας, εἶναι ἔτοιμοι νά προσφύγουν στά ὅπλα· ἐδῶ ὁμως πρόκειται γιά κάτι ὁλωσδιόλου διαφορετικό...

Οἱ βιασμοί γυναικῶν εἶναι ἡ πιό βάρβαρη ἐνέργεια πού μποροῦν νά διαπράξουν στρατεύματα κατοχῆς· εἶναι λυπηρό, ἀλλά πρέπει νά τονίσουμε ὅτι αὐτές οἱ βαρβαρότητες διεπράχθησαν ἀποκλειστικά καί μόνο ἀπό τούς συμμάχους· ποτέ δέν ἔγιναν ἀπό Γερμανούς.

Οἱ «συνεργάτες» μας στήν συνθηκολόγησι τῆς Γερμανίας, οἱ Ρῶσοι σύμμαχοί μας, μπῆκαν στό Δάντσιχ στίς 24 Μαρτίου 1945· μία καθηγήτρια, ἡλικίας 50 ἐτῶν, κάτοικος τοῦ Δάντσιχ, μοῦ διηγήθηκε ὅτι τήν ἐπομένη τῆς ἀφίξεως τῶν Ρώσων, ἡ ἡλικίας 15 ἐτῶν ἀνηψιά της βιάσθηκε ἐπτά φορές καί μία ἄλλη νέα κοπέλλα, ἡλικίας 22 ἐτῶν, βιάσθηκε δέκα πέντε φορές. “Ένας Ρῶσος ἀξιωματικός συνέστησε στίς γυναῖκες νά καταφύγουν στόν καθεδρικό ναό· ὅταν πῆγαν ἐκεῖ, οἱ «ἐν ὅπλοις ἀδελφοί» μας κατευθύνθηκαν πρὸς τήν ἐκκλησία καί, ὑπό τούς ἤχους τοῦ ἁρμονίου καί τῶν

καμπανών, διέπραξαν όργια χωρίς προηγούμενο, πού διήρκεσαν όλη τήν νύχτα· αὐτήν τήν συγκεκριμένη νύχτα ύπῆρξαν γυναῖκες πού βιάσθηκαν ἔως καί 30 φορές (ἀποσπάσματα ἀπό τό «American Order», τῆς 6 Δεκεμβρίου 1945, σελ. 1).

Αὐτοί εἶναι οἱ ἄνθρωποι, τούς οποίους καλέσαμε νά παρακαθήσουν στό πλάι μας, γιά νά κρίνουν τήν ἐνοχή τῶν Γερμανῶν στήν Νυρεμβέργη...

Ὁ δόκτωρ Ο., καθολικός ἱερέας ἀπό τό Δάντσιχ, μοῦ εἶπε: «Βίασαν ἀκόμη καί μικρά κορίτσια, ἡλικίας 8 ἐτῶν καί σκότωσαν μικρά ἀγόρια πού προσπαθοῦσαν νά προστατεύσουν τίς μητέρες τους...».

Μόνο στήν Βιέννη, οἱ Ρῶσοι βίασαν, ὁμαδικῶς καί πολλές φορές, πολλές ἑκατοντάδες χιλιάδες γυναῖκες, μεταξύ τῶν οποίων μικρά κορίτσια κάτω τῶν δέκα ἐτῶν καί ἡλικιωμένες γυναῖκες. Αὐτά εἶπε ὁ Ἀγγλος ἀρχιεπίσκοπος Μπ. Γκρίφιν, σήμερα καρδινάλιος, μετά ἀπό ἓνα ἡμιεπίσημο ταξίδι πού πραγματοποίησε στήν Εὐρώπη, γιά νά μελετήσῃ τήν κατάστασι.

Ἀκόμη καί τίς καλόγριες, νέες ἢ ἡλικιωμένες δέν τίς σεβάσθηκαν.

Τήν ἡμέρα κατά τήν ὁποία, χάρι στήν δική μας συμμετοχή σ' αὐτήν τήν «σταυροφορία», κατελήφθη ἡ μικρή πόλις Νάισε τῆς Σιλεσίας, βιάσθηκαν 182 καθολικές καλόγριες· στήν ἐπισκοπή τοῦ Κάρτοβιτς μέτρησαν 66 ἔγκυες καλόγριες. Σέ ἓνα μοναστήρι ἡ ἡγουμένη καί ἡ βοηθός της, πού προσπαθοῦσαν νά προστατεύσουν τίς νέες καλόγριες, δολοφονήθηκαν.

Ὁ ἱερέας, πού μᾶς ἔκανε αὐτές τίς δηλώσεις, μᾶς δήλωσε ὅτι γνώριζε πολλά χωριά ὅπου ἐπὶ πολλές ἑβδομάδες οἱ Ρῶσοι ἐβίαζαν ὄχι μόνο τίς γυναῖκες ἀλλά καί παιδιά 10 ἐτῶν καί ἡλικιωμένους (βλ. τό «American Order» τῆς 1ης Νοεμβρίου 1945).

Πῆραμε τούς ἄνδρες γιά νά τούς χρησιμοποιήσωμε σέ ἐργασίες σάν σκλάβους, κλέψαμε ἀπό τούς Γερμανούς τό ἓνα τέταρτο τοῦ ἐδάφους τους καί κυρίως ἀγροτικές περιοχές, τούς πήραμε τά περισσότερα ἀγροτικά τους μηχανήματα καθῶς καί τά ἐργοστάσιά τους, ὁλόκληρο τόν στόλο τους, καί τώρα τούς συστήνομε νά ἀσχοληθοῦν μόνο μέ τήν γεωργία.

Ἐμεῖς εἴμαστε ὑπεύθυνοι γιά τό γεγονός ὅτι στήν Γερμανία

περισσότερα παιδιά, ἀπό ὁποιαδήποτε ἄλλη ἐποχή στήν γερμανική ἱστορία, πέθαναν ἀπό πείνα· ἐμεῖς εἴμαστε ὑπεύθυνοι γιά τίς ὁμότητες καί τά ἐγκλήματα, τῶν οποίων θύματα ὑπῆρξαν χιλιάδες γυναῖκες καί νέα κορίτσια, Γερμανίδες, Αὐστριακές, Οὐγγαρέζες, ἡλικίας ἀπό 8 ἔως 80 ἐτῶν.

Σύμφωνα μέ τόν Ἑ Μπέβιν, Ὑπουργό Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας, οἱ σύμμαχοι πραγματοποίησαν τήν ἐκτόπισι ἑνός πληθυσμοῦ 15 ἑκατομμυρίων Γερμανῶν πού εἶχαν ἐκδιωχθεῖ ἀπό τίς ἐστίες τους· ὁ ἴδιος μάλιστα εἶπε στό ἀγγλικό κοινοβούλιο «στήν πραγματικότητα ὑπῆρξε ἓνα ἀποκορύφωμα ἀνθρώπινης τρέλλας, ἦταν ἓνα θέαμα πέρα γιά πέρα φρικτό» (Times 5 Νοεμβρίου 1945, σελ. 30). Ἀλλά ὁ Μπέβιν δέν εἶχε τό δικαίωμα νά ἀποκαλέσῃ αὐτά τά γεγονότα τρέλλα τῶν ἀνθρώπων... εἶναι ἓνα ἐγκλημα καί ὄχι μία τρέλλα.

Ἡ Ἀγιότης του, ὁ Πάπας Πῖος 12ος, σέ μία ἐπιστολή του πρὸς τόν καρδινάλιο Φολχάμπερ, διαμαρτυρήθηκε γιά τίς ἀτιμίες καί τά βάσανα, στά ὁποῖα ὑπεβλήθησαν οἱ Γερμανίδες. (Πόλις τοῦ Βατικανοῦ, 10 Ἰανουαρίου 1946).

Στίς 25 Ἀπριλίου 1946, ὁ ραδιοφωνικός σταθμός τοῦ Βατικανοῦ μετέδωσε, ὅτι στή ρωσική ζώνη κατοχῆς τῆς Γερμανίας πολλές γυναῖκες καί νέα κορίτσια πού ἔμειναν ἔγκυες, διαμαρτυρήθηκαν γιά τίς βάρβαρες ὁμότητες πού ἔγιναν, καθῶς καί γιά τήν φυσική καί πνευματική κατάστασι τῆς υἱείας τους, πού εἶχε πληγεῖ ἀνεπανόρθωτα.

Μποροῦμε νά φαντασθοῦμε τί θά ἔγραφε ὁ δημοκρατικός μας τύπος καί τί θά ἔλεγε τό ραδιόφωνο ἂν τέτοια πράγματα εἶχαν συμβεῖ π.χ. στίς Γαλλίδες κατά τήν διάρκεια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς· δυστυχῶς ὅμως γι' αὐτούς, ὁ Πάπας ποτέ δέν εἶπε κάτι παρόμοιο, διότι αὐτά τά «ζῶα» οἱ Γερμανοί ἔκαναν πολύ λιγότερα ἀπ' ὅσα οἱ ἐκπρόσωποι τῆς χρυσῆς νεολαίας μας· ἐπίσης, οἱ ἀνταποκριτές τοῦ τύπου καί τοῦ ραδιοφώνου προτιμοῦν νά δίνουν πολλές λεπτομέρειες γιά τά γερμανικά στρατόπεδα συγκεντρώσεως, ὅπου ὅμως καμμία γυναῖκα δέν βιάσθηκε καί νά σιωποῦν γιά τίς δικές μας ὁμότητες καί γι' αὐτό τό τεράστιο στρατόπεδο πού ὀνομάζεται Γερμανία, Αὐστρία καί Οὐγγαρία, ἐν ὀνόματι τοῦ

«σχεδίου Μόργκενταου».

Πρέπει να θυμηθούμε ότι μία από τις κύριες κατηγορίες κατά του Ιάπωνος στρατηγού Γιαμασίτα, για την οποία καταδικάστηκε σε θάνατο δι' απαγχονισμού, ήταν τό γεγονός ότι οι μονάδες που διοικούσε είχαν βιάσει 25 «καλλονές» από την Μανίλλα, και μάλιστα σε μία στιγμή που οι Αμερικανοί είχαν διακόψει τις επικοινωνίες μεταξύ του στρατηγού Γιαμασίτα και των ανδρών του.

Στην Στουτγάρδη, πρωτεύουσα της Βυρτεμβέργης, τα στρατεύματα του στρατηγού Αιζενχάουερ, ο οποίος και είχε πλήρη επικοινωνία με όλες τις δυνάμεις του, βίασαν σε μία εβδομάδα και σε μία μόνο πόλη, περισσότερες γυναίκες από όσες είχαν βιάσει όλα τα γερμανικά στρατεύματα, στα τέσσερα χρόνια του πολέμου, σε όλη την έδαφική επικράτεια της Γαλλίας· αυτά είναι γεγονότα, έστω και εάν φαίνονται απίστευτα στους Αμερικανούς.

Μία μοίρα χειρότερη από τό θάνατο είχε επιφυλαχθεί στις γυναίκες της Ευρώπης, λόγω της αμερικανικής νίκης. Ποτέ στην χριστιανική Ευρώπη οι βιασμοί γυναικών δεν είχαν πάρει τέτοιες διαστάσεις. Όταν τό 1683 οι Τούρκοι - ήδη στά πρόθυρα της Βιέννης - προσπάθησαν να επιφυλάξουν παρόμοια τύχη στις Ευρωπαίες, όλη ή Χριστιανική Ευρώπη ξεσηκώθηκε από αγανάκτησι και κατώρθωσε να εμποδίσει την πραγματοποιήσει τέτοιου είδους όμοιότητων.

Στην Αμερική λοιπόν επεφύλαξε ή τύχη, όχι μόνο να βομβαρδίσει την Ρώμη και τό Μόντε Κασσίνο, αλλά και να καταστρέψει εκκλησίες που οι επιδρομές των Βανδάλων είχαν αφήσει ανέπαφες, να κονιορτοποιήσει μία ολόκληρη πόλη γεμάτη γυναίκες και παιδιά για να δοκιμάσει τά αποτελέσματα ενός νέου όπλου, αλλά και ακόμη να ασκήσει μία πολιτική, που υποχρέωσε έναν ολόκληρο χριστιανικό λαό να συνθηκολογήσει χωρίς όρους, με αποτέλεσμα να έκτεθη σε λεηλασίες και προπηλακισμούς που όμοιους δεν είχε γνωρίσει ή ιστορία...

(Ο συγγραφέας των παραπάνω είναι αμερικανός καθηγητής του πανεπιστημίου του Σκράντον της Πενσυλβανίας. Τά εξέδωσε τό 1946 και έκαμε 7 εκδόσεις ως τό 1947).

Οί Ρώσοι στην Ανατολική Πρωσία

... Ο λοχαγός τούς διάβασε επίσης αποσπάσματα από μία σελίδα του Ήλια Έρενμπουργκ, του διάσημου σοβιετικού προπαγανδιστού. Ο αξιωματικός είχε μαζί του μία ολόκληρη σειρά από κείμενα του Έρενμπουργκ και κάθε ήμέρα διάβαζε από ένα στους άνδρες του.

«Σκοτώστε, άνδρες του Κόκκινου Σταυρού, σκοτώστε! Δεν υπάρχει τίποτα τό άθώο στους φασίστες, ούτε στους ζωντανούς ούτε σ' αυτούς που δεν έχουν ακόμη γεννηθεί. Σκοτώστε!»

Οί στρατιώτες κατευθύνθηκαν προς τά σπίτια...

Ο ύπαξιωματικός Κοσάρεβ μπήκε, με δέκα άνδρες, στό σπίτι του Άντον Ράις. Η πόρτα ήταν ανοικτή και είδαν τόν νεαρό Γερμανό αξιωματικό να κοιμάται εξαντλημένος. Του άδεισαν έναν γεμιστήρα στό κεφάλι και άρχισαν να ψάχνουν τό ισόγειο. Ο Κοσάρεβ σήκωσε τό κεφάλι του Γερμανού και του έκοψε τό λαρύγγι. Οί άνδρες του άδειαζαν τά ντουλάπια και πετούσαν τά πιατικά στους τοίχους. Έπειτα ο Κοσάρεβ έβαλε άχυρα στά σκαλοπάτια. Έβαλαν φωτιά για να κάψουν τούς Γερμανούς στρατιώτες, που ένδεχομένως να κρύβονταν ακόμη στό σπίτι.

Η γυναίκα του Ράις, ή κόρη του και τά τέσσερα παιδιά της κρύφθηκαν στην κρεβατοκάμαρα. Είχαν ξυπνήσει απότομα και από τό παράθυρο είχαν δει τούς Ρώσους στόν χιονισμένο δρόμο· άκουσαν ακόμη τούς πυροβολισμούς. Οί δύο Πολωνοί ύπηρέτες προσπάθησαν να διαφύγουν από ένα παράθυρο, αλλά ένας σκοπός τούς άντελήφθη, πυροβόλησε και ένας από τούς δύο έπεσε στό χιόνι.

Οί φλόγες ύψώθηκαν γρήγορα. Είχαν την συνήθεια να καίνε όλα τά σπίτια, όπου είχαν καταφύγει Γερμανοί στρατιώτες. Οί γυναίκες και τά παιδιά πήγαν στά παράθυρα, αλλά άπ' έξω οι στρατιώτες πυροβολούσαν τά τζάμια...

Επικεφαλής αυτών που εισέβαλαν στό σπίτι του Πήτερ Χάουπτ - ενός Γερμανού της Πολωνίας, του όποιου ή οικογένεια κατοικούσε στην χώρα έδω και έναν αιώνα - ήταν ο λοχαγός Χάρκωβ. Αυτός είχε την δική του μέθοδο. Έβγαλε από τά κρεβάτια τους όλους τούς ενοίκους του σπιτιού και τούς συγκέντρωσε σ' ένα δωμάτιο.

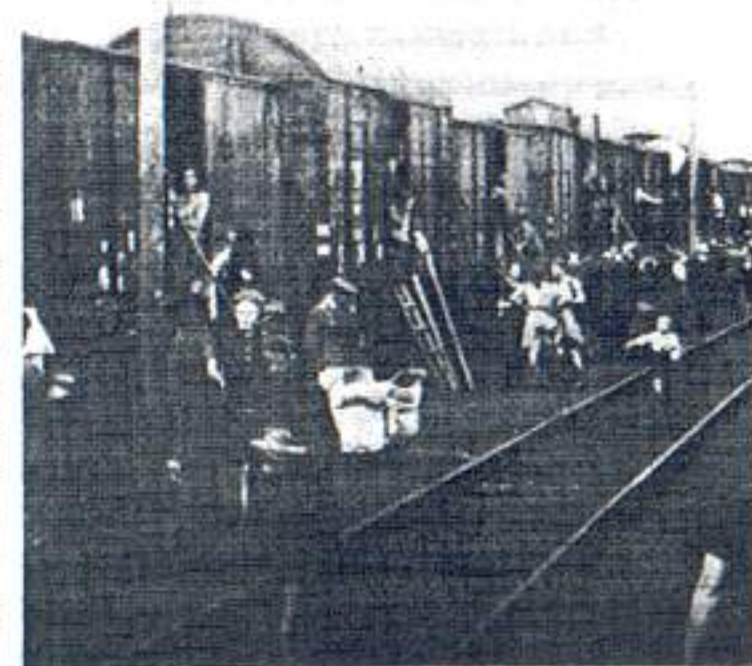

1945. χιλιάδες Γερμανοί, κάτοικοι περιοχών που έπρόκειτο να καταληφθούν από τους Ρώσους, φεύγουν μεταφέροντας τα λίγα υπάρχοντα που μπορούσαν να σώσουν (9.000.000 Γερμανοί έφυγαν μ' αυτόν τον τρόπο, πριν από την κατοχή. "Αλλά 9.000.000 έφυγαν με την βιαία εκτόπισί τους από την Σιλεσία, την Πομερανία και την Πρωσία που προσαρτήθηκαν στην Πολωνία)

"Επειτα έψαξε όλο τό σπίτι, ντουλάπια και έπιπλα και έσκισε τά στρώματα και τίς κουβέρτες για να δῇ μήπως υπήρχε τίποτα κρυμ-

"Έρχονται οί Ρῶσοι! 'Η προέλασις τῶν Σοβιετικῶν στρατευμάτων δημιουργεῖ φυγή τῶν πληθυσμῶν τῶν ἀνατολικῶν περιοχῶν πρὸς τὴν Δύσι Πάνω: 'Η φωτογραφία εἶναι ἀπὸ τό ἐπίσημο Σοβιετικό πρακτορεῖο Νοβόσι καὶ ἀποδεικνύει ὅτι πῶς ἡ φήμη εἶχε πραγματικά σχέσι μετὴν πραγματικότητος Δίπλα: τά τραίνα γεμᾶτα γυναικόπαιδα πᾶνε πρὸς δυσμὰς

μένο. Όλα τὰ ἀντικείμενα ἀπὸ χρυσό, ἀσήμι, ἢ ἄλλα μέταλλα, ἀπλῶθηκαν μπροστά του σ' ἓνα τραπέζι. Περιμένοντας συγκεντρωμένοι στό δωμάτιο, Γερμανοί καί Πολωνοί, ἀπὸ τὸν Π. Χάουπτ ἕως τὸν τετράχρονο γιό του, παρατάχθηκαν μέ τὰ χέρια ψηλά καί τό πρόσωπο στραμμένο πρὸς τὸν τοῖχο. Πότε - πότε ὁ λοχαγὸς τοὺς ἔβαζε στόν κρόταφο τὴν κἀννη ἑνὸς ὄπλου, ἢ πυροβολοῦσε στό ταβάνι. Ὁ ἴδιος ἔβγαλε ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους τὰ δαχτυλίδια τους καί πῆρε τὰ κοσμήματά τους. Καί ὅταν τὰ μάζεψε ὅλα, κράτησε ἐκεῖνα πού τοῦ ἄρεσαν γιὰ τὸν ἑαυτό του καί τὰ ὑπόλοιπα τὰ μοίρασε στοὺς ἄνδρες του...

Ἡ γιορτὴ ἄρχισε.

Μέ νεῦμα διέταξε τοὺς Γερμανοὺς καί τοὺς Πολωνοὺς νὰ γυρίσουν. Γνώριζε ὅτι σέ ὅλα τὰ χωριά ὑπῆρχαν Γερμανοί καί Πολωνοί κι ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀπελευθερώσει τοὺς Πολωνοὺς. Ἄφησε λοιπὸν ἐλεύθερο τὸν ἐναπομείναντα Πολωνὸ ὑπηρέτη, ἀφοῦ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ ὀρκισθῇ πολλές φορές ὅτι πράγματι ἦταν Πολωνός.

Ἐπειτα ἀνάγκασε τὸν Π. Χάουπτ καί τοὺς υἱοὺς του, ἡλικίας 16, 14 καί 4 ἐτῶν, νὰ γονατίσουν. Ἐπειτα ἔσκισε τίς μπλοῦζες τῆς γυναῖκας τοῦ Π. Χάουπτ καί τῶν κοριτσιῶν, ἡλικίας 18 καί 12 ἐτῶν. Τίς κοίταξε, τίς διέταξε νὰ ξαπλώσουν καί ἔβαλε τοὺς ἄνδρες του νὰ τοὺς κρατοῦν χέρια καί πόδια. Ἰκανοποίησε τίς ἐπιθυμίες του...

Ὅταν ἄκουσε τὴν πρώτη κραυγὴ καί τό κλάμα τοῦ δωδεκάχρονου κοριτσιοῦ, ὁ Π. Χάουπτ οὐρλιαζε ἐνῶ ἡ γυναῖκα του δάγκασε τὰ χέρια πού τὴν κράταγαν. Φώναξε βοήθεια, μιά βοήθεια πού κανεὶς δέν μποροῦσε νὰ προσφέρει. Προσφέρθηκε στή θέσι τοῦ παιδιοῦ τῆς. Ἀλλά ὁ λοχαγὸς δέν κατάλαβε καί δέν εἶχε τό χρόνο νὰ τὴν ἀκούσῃ· ἐξ ἄλλου αὐτό πού ἐκείνη προσέφερε, ἦταν ὑπερβέβαιος ὅτι θὰ τό εἶχε...

Ὅταν ὁ λοχαγὸς πλησίασε τὴν μεγάλη του κόρη, ὁ Π. Χάουπτ οὐρλιαζε ξανά. Σηκώθηκε, ἔπιασε τό λοχαγὸ ἀπὸ τὰ πόδια του καί τὸν τράβηξε πρὸς τό μέρος του. Ἡ κίνησίς του ἦταν τόσο γρήγορη, πού οἱ Μογγόλοι δέν πρόλαβαν νὰ πυροβολήσουν. Ὅταν συνήλθαν καί πυροβόλησαν ὅλα εἶχαν τελειώσει! Ὁ λοχαγὸς σηκώθηκε ἔξαγριωμένος κι ἔφερε τό χέρι του στό πλάι, νὰ πιάσῃ τό περιστροφὸ του. Δέν πυροβόλησε ἀλλά, συνεπαρμένος φαίνεται ἀπὸ μία ξαφνικὴ

σκέψι, τράβηξε τὸν Π. Χάουπτ ἀπὸ τὰ μαλλιά, τὸν σήκωσε καί εἶδε ὅτι εἶχε τραυματισθεῖ ἐλαφρά κι ὅτι ζοῦσε ἀκόμη. Μέ τὰ μάτια γεμάτα μῖσος, ἀπευθύνθηκε σέ δύο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες του. Αὐτοὶ ἔσкаσαν στά γέλια, ἄρπαξαν τὸν Π. Χάουπτ καί τὸν ἔσυραν στήν αὐλή. Ὁ λοχαγὸς ἦταν ὀρθιος στό μέσον τοῦ δωματίου· γύρω του οἱ γυναῖκες ξαπλωμένες στό πάτωμα, οἱ ἄνδρες του καί τὰ γονατισμένα ἀγόρια. Περίμενε. Ἄκουγε καί περίμενε. Ξαφνικά ἄκουσε τὰ οὐρλιαχτά. Κι ἡ φωνὴ αὐτὴ δέν εἶχε τίποτα τό ἀνθρώπινο. Ἦταν ἓνα οὐρλιαχτό γεμᾶτο ἀπάνθρωπο πόνο, ἀνυπόφορο καί τρελλό. Ἐνα οὐρλιαχτό πού συγκίνησε τὰ ἀνύπαρκτα αἰσθήματα μερικῶν Μογγόλων, παρά τὴ κατάστασι μέθης καί τὴν σεξουαλικὴ διέγερσι πού τοὺς κατεῖχε ἐκείνη τὴν ὥρα. Τό τετράχρονο παιδί ἄρχισε νὰ κλαίῃ, ἡ γυναῖκα νὰ οὐρλιάζῃ, χωρὶς νὰ ξέρῃ κἀν τί συμβαίνει. Δέν ἔβλεπε τί ἔκαναν στόν ἄνδρα τῆς. Δέν τὸν εἶδε νὰ ἀνασηκώνεται γιὰ τελευταία φορά καί, παρά τὰ τραύματά του, νὰ σέρνεται στό χιόνι, διπλωμένος στά δύο, μέ τὰ χέρια στήν κοιλιά, μιά λάμπι τρέλλας στά μάτια, πρὶν τελικὰ καταρρεύσῃ. Καί τότε τὰ οὐρλιαχτά σταμάτησαν.

Ὁ λοχαγὸς συνέχισε αὐτό πού ἤθελε νὰ κάνῃ. Ὅταν τελείωσε ἄφησε τὴ λεία του στοὺς ἀνυπόμονους ἄνδρες του.

Ἐνῶ συνέβαιναν αὐτά, ἓνας στρατιώτης εἶχε παραμείνει στό δωμάτιο τοῦ Π. Χάουπτ. Εἶχε πάει ἐκεῖ γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τὸν Χάουπτ, τὴν γυναῖκα καί τὰ παιδιά του. Καθόταν τώρα ἀνάμεσα στά σπασμένα ἐπιπλα, τὰ σκισμένα παπλώματα καί νανούριζε τὸν μικρότερο υἱό τοῦ Π. Χάουπτ, ἡλικίας μόλις ἑνὸς ἔτους. Καθόταν ἐκεῖ καί σκεπτόταν τὰ δικά του παιδιά πού εἶχε πολλά χρόνια νὰ δῇ, διότι στό στρατό του ἄδειες δέν ὑπῆρχαν. Τό παιδί δέν ἔκλαιγε πιά. Ὅταν ἄκουσε τὰ οὐρλιαχτά ὁ στρατιώτης κατάλαβε ὅτι ἔχανε τό ἔπαθλο τῆς νίκης. Σηκώθηκε γιὰ νὰ πάῃ κάτω. Ἀλλά προηγουμένως ἔβαλε τό βρέφος στό κρεβάτι του καί τό σκέπασε προσεκτικά.

Κανένας Γερμανὸς αὐτοῦ τοῦ χωριοῦ δέν γλύτωσε. Οὔτε μία γυναῖκα, οὔτε ἓνα νέο κορίτσι. Μερικὲς εἶχαν κρυφθεῖ μέσα στά ἄχυρα καί τό σανὸ τῶν στάβλων ἀλλά ἡ φωτιά τίς ξεσκέπασε. Ἡ γυναῖκα τοῦ τοπικοῦ πολιτικοῦ ἀρχηγοῦ (Bauernführer), πού οἱ Πολωνοὶ ἔδειχναν μέ τό δάκτυλο, πέθανε ἀπὸ τοὺς πολλοὺς βιασμούς. Ἀλλά κι ἄλλες γυναῖκες πέθαναν, διότι εἴκοσι Μογγόλοι, κι ἴσως

περισσότεροι, τίς βίασαν πολλές φορές, ο ένας μετά τον άλλο. Μεταξύ τους ήταν ένα κορίτσι 16 ετών. Όλοι οι άνδρες πέθαναν, εκτός από τέσσερις που σώθηκαν κατά τύχη...

('Απόσπασμα από την «Σοβιετική Είσβολή» του Γιούργκεν Θόρβαλντ).

Οι Ρώσοι στην Σιλεσία

Αυτό που συνέβη στο Στρίγκαου θά μπορούσε να καταγραφεί σ' έναν «όδηγό ἀκολασιών». Άξιωματικοί και στρατιώτες, κάτω από την επήρεια οίνοπνεύματος, αφέθηκαν για να ικανοποιήσουν τα ένστικτά τους στις γυναίκες και τις νέες κοπέλλες που άρπαζαν από τα σπίτια. Παντού υπάρχουν πτώματα μέ φανερά τα ίχνη του πιο αχαλίνωτου σαδισμού. Ένας τραυματίας πολέμου, μή μπορώντας να ανθέξει τό θέαμα της γυναίκας του να βιάζεται, σκότωσε μέ τσεκούρι τόν έννεάχρονο υιό του κι ύστερα κρεμάσθηκε μαζί μέ τήν σύζυγό του. Οι ωμότητες αυτές έγιναν μέ τά ραδιόφωνα και τούς φωνογράφους στην διαπασών και τίς γερμανικές ράβδους να σκάνε στην πόλι. Οι δύστυχοι παύουν πλέον να πιστεύουν στην ύπαρξη ενός θεού, ίκανού να επιτρέψει τέτοιες θηριωδίες.

Ο ίδιος ο Ρώσος διοικητής δέν μπορεί να ανθέξει τέτοιες ακρότητες. Συγκεντρώνει τούς κατοίκους στην σχολή «Κριστιάν - Γκοϋντερ», αλλά όσοι δέν μπορούν να φύγουν αθήμερόν, γεύονται τίς περιβόητες «νύχτες τρόμου της σχολής Κριστιάν - Γκοϋντερ». Μεθυσμένοι στρατιώτες, τρεκλίζουν μέσα στις αίθουσες, διαλέγουν ελεύθερα μεταξύ εκατοντάδων γυναικών και τίς σέρνουν από τά μαλλιά μέσα στους διαδρόμους. Οι άξιωματικοί δέν συμπεριφέρονται καλύτερα. Μέσα σ' αυτές τίς φοβερές νύχτες, ή πόλις γεμίζει από τά ούρλιαχτά των νικητών και τίς απελπισμένες κραυγές των θυμάτων. Αυτές οι κραυγές ακούγονται στις γερμανικές γραμμές, διότι τό μέτωπο σχηματίζει γωνία μεταξύ των θέσεων προς βορρά, προς νότο και προς ανατολή, της 208 μεραρχίας της Σιλεσίας, ή οποία, την νύκτα της 8 προς 9 Μαρτίου, επιτίθεται ξαφνικά. Τό Στρίγκαου περικυκλώνεται και απελευθερώνεται μετά από όδομαχίες τριών ήμερών.

Η επέλασις των Ρωσικών στρατευμάτων είχε οδυνηρές συνέπειες, ιδιαίτερα για τίς Γερμανίδες. Καί ή μοναδική λύσις Φυγή δπως - δπως προς τά Δυτικά

Οι στρατιώτες βλέπουν φρικτά πράγματα. Χρειάζονται πολλές μέρες για να μαζευθούν και να αναγνωρισθούν τα πτώματα. Η τύχη ενός δεκατετράχρονου κοριτσιού προκαλεί ιδιαίτερα τόν πόνο: τό βρίσκουν γυμνό, στην κρύπτη μιᾶς ἐκκλησίας, νεκρό από πείνα...

Περίπου τριάντα Γερμανοί ανευρίσκονται μέσα στα ἔρειπια τῆς πόλεως, πού ἔχει καταστραφεί κατά τό ἥμισυ. Όλοι οἱ ἄλλοι ἐπιζῶντες ἔχουν ἤδη μεταφερθεῖ πίσω από τίς ρωσικές γραμμές. Τό Στρίγκαου εἶναι μία νεκρή πόλις. Οἱ κάτοικοί της χάθηκαν στους τέσσερις ἀνέμους. Περισσότεροι ἀπό 15.000 ἀπό αὐτούς ἀφέθηκαν στήν κρίσι τοῦ νικητοῦ. Ἀπό τούς ἄλλους, χιλιάδες δέν θά ξαναδοῦν ποτέ τό Στρίγκαου. Εἶναι τό τέλος τῆς πόλεως».

(Ἀπόσπασμα ἀπό τό «Ἐξοδος 1945», τοῦ Γκ. Καρβάινα, ἐκδ. Cité).

Οἱ Ρῶσοι στήν Πομερανία

Ἡ «Υπηρεσία Τεκμηριώσεως Στοιχείων γιά τίς ἐκτοπίσεις τῶν Γερμανῶν» δημοσίευσε μία ἔκθεσι, πού βρίσκεται σήμερα στά ἀρχεῖα τῆς Κόμπλενς καί ἔχει ἐπιβεβαιωθεῖ ἀπό τήν κατάθεσι ἑνός ἱατροῦ ἀπό τό Γκούμπιννεν, ἐνώπιον τοῦ διεθνοῦς δικαστηρίου τῆς Νυρεμβέργης. Αὐτή ἡ ἔκθεσις συντάχθηκε ἀπό κάποιον Κ. Ρ., ἀπό τήν Πολιτοφυλακή:

«Ὁ λόχος μου, γράφει, ἔλαβε τήν διαταγή νά προβῇ στήν ἐκκαθάρισι τοῦ Νέμερσντορφ. Πρίν φθάσωμε, συναντήσαμε αὐτοκίνητα προσφύγων ἀναποδογυρισμένα καί πεταμένες ἀποσκευές. Ἡ πομπή, πού ἀπετελεῖτο ἀπό πρόσφυγες τῶν περιοχῶν Ἐμπενροντ καί Γκούμπιννεν, γέμιζε τήν περιοχή. Όλα τά ὀχήματα εἶχαν καταστραφεί ἀπό τά τεθωρακισμένα καί ἦταν ἐγκαταλειμμένα στούς δρόμους ἢ στά χαντάκια. Οἱ ἀποσκευές εἶχαν λεηλατηθεῖ. Ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει, συγκεντρώθηκε ἀπό ἐμᾶς στήν ἐκκλησία. Δέν ἀνακαλύψαμε κανένα ἵχνος τῶν κατοίκων...

Στά περίχωρα τοῦ χωριοῦ, στήν κατεύθυνσι τοῦ Σόντενεν, ὑπάρχει ἕνα μεγάλο πανδοχεῖο, τό «Βάϊσερ Κρούγκ», στά ἀριστερά τοῦ δρόμου πού ὁδηγεῖ στά γύρω κτήματα. Στό πρῶτο ἀπό αὐτά τά κτήματα, ἀνακαλύψαμε μία ἄμαξα πάνω στήν ὁποία ἦταν σταυ-

Γιά τούς περισσότερους Γερμανούς κατοίκους τῶν ἀνατολικῶν περιοχῶν ἡ μεταβολή τῆς στρατιωτικῆς καταστάσεως ὑπῆρξε ὁδυνηρή ἐκπληξις. Ἀπό τήν μία ἡμέρα στήν ἄλλη βρέθηκαν νά εἶναι πρόσφυγες. Κανείς ὁμως δέν εἶχε φαντασθεῖ τό μέγεθος τῆς καταστροφῆς πού ἐρχόταν

ρωμένες, με τὰ χέρια καρφωμένα, τέσσερις γυναίκες. Πίσω από τό «Βάϊσερ Κρούγκ», πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Γκούμπιννεν, ὑπάρχει μία πλατεία μετὶ μνημεῖο τῶν νεκρῶν καὶ λίγο πιο μακριά ἕνα ἄλλο πανδοχεῖο, τὸ «Ρότερ Κρούγκ», μ' ἕναν ἀχυρῶνα. Ὁ ἀχυρῶνας αὐτός ἔχει δύο πόρτες. Σὲ κάθε μία ἀπὸ αὐτὲς ὑπῆρχε μία σταυρωμένη γυναίκα, μετὰ χέρια καρφωμένα. Στὰ σπίτια παρακάτω βρήκαμε 72 πτώματα γυναικῶν καὶ παιδιῶν καὶ ἕνα ἀκόμη, ἐνός γέρου 74 ἐτῶν, πού εἶχαν πεθάνει ἀπάνθρωπα, μετὰ ἐξαίρεσι μερικοῦς πού εἶχαν μία σφαῖρα στὸν αὐχένα. Πολλά ἀπὸ τὰ παιδιά ἦταν ἀκόμη στὰ σπάργανα.

Μᾶς διέταξαν νὰ μεταφέρωμε τὰ πτώματα στὸ κοιμητήριον, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ ἔρθῃ μία ἐπιτροπὴ ξένων ἰατρῶν γιὰ νὰ τὰ ἐξετάσῃ. Ἐμείναν τρεῖς μέρες, ἀλλὰ ἡ ἐπιτροπὴ δὲν φάνηκε. Τὴν τέταρτη ἡμέρα τοὺς θάψαμε σὲ δύο μεγάλους τάφους. Τὴν πέμπτη ἔφθασαν οἱ ἰατροὶ καὶ ἀναγκασθήκαμε νὰ τὰ ξεθάψωμε. Δήλωσαν ὅλοι ὁμόφωνα ὅτι ὅλες οἱ γυναῖκες εἶχαν βιασθεῖ, ἀκόμα καὶ τὰ μικρά κορίτσια 12 ἕως 14 ἐτῶν....»

Ἀπὸ τὰ «Στοιχεῖα γιὰ τίς ἐκτοπίσεις τῶν Γερμανῶν».

«1.400.000 Γερμανοὶ κατοικοῦσαν μεταξὺ Βιστούλα καὶ Ὀντερ. Μία προσεκτικὴ ἀνάλυσις τῶν δεδομένων δείχνει, ὅτι 40 ἕως 60% ἀπὸ αὐτοὺς εἶχαν ἐγκαταλείψει τὴν περιοχὴ πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ Ἰανουαρίου. Τοῦλάχιστον 600.000 συνελήφθησαν ἀπὸ τὰ σοβιετικὰ στρατεύματα, ἢ ἔπесαν στὰ χέρια τοὺς στὸν τόπο τῆς κατοικίας τοὺς».

Αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα περιέχεται στὸν πρῶτο τόμο μετὰ στοιχεῖα, πού δημοσιεύθηκε κατ' ἐντολὴν τοῦ Γερμανικοῦ Ὑπουργείου Προσφύγων. Τί πόνοι καὶ τί βάσανα κρύβονται πίσω ἀπὸ αὐτὲς τίς φράσεις πού ἀφοροῦν τὴν μοῖρα 1.400.000 ἀνθρώπων!

(Γκούντερ Καρβαίνα - Ἐξοδος 1945)

Οἱ Ρῶσοι στὶς Βαλτικές Χῶρες

Τὰ σχέδια τοῦ 1940 - 41 περιελάμβαναν τὴν σύλληψιν καὶ τὸν ἐκτοπισμὸν στὴν ΕΣΣΔ, κυρίως στὴν Σιβηρία, τῶν δύο τρίτων τοῦ

Καὶ στὶς Βαλτικές χῶρες, ὁ ἐρχομὸς τῶν Ρώσων δημιουργεῖ τίς ἴδιες εἰκόνες, ἢ ὅπως - ὅπως.

πληθυσμοῦ. Τὸν Αὐγούστο - Σεπτέμβριο τοῦ 1944, ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία Σουβαλκάι: πολλοὶ δημοδιδάσκαλοι, ἀγρότες καὶ παλαιὰ στελέχη μιᾶς παραστρατιωτικῆς ὁργανώσεως ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς ἀνεξαρτησίας συνελήφθησαν ἀμέσως καὶ κατανεμήθηκαν σὲ ὁμάδες στὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως στὸ Κόβνο καὶ στὴν Βίλνα καὶ ἔπειτα μεταφέρθηκαν στὴν ΕΣΣΔ.

Στὰ τέλη τοῦ 1944, ἐξοντώθηκαν ὅλοι οἱ διανοούμενοι πού εἶχαν ἀναπτύξει κάποια πολιτικὴ δραστηριότητα καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα ἐκεῖνοι πού εἶχαν βοηθήσει τοὺς αὐτονομιστὲς νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἐξέγερσιν τῆς 23 Ἰουνίου 1941 γιὰ τὴν λιθουανικὴ ἀνεξαρτησία. Τὸ 1945, ἔγιναν μαζικὲς συλλήψεις πατριωτῶν πού εἶχαν λάβει μέρος στὴν ἀντίστασιν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς. Τὸ καλοκαίρι συνελήφθησαν κι ἄλλοι, καθηγητὲς, φοιτητὲς,

Δεκάδες Λευκορώσοι γνωρίζοντας τό τί θά ἐσήμαινε γι' αὐτούς ἡ «ἀπελευθέρωσις» ἀπό τά σοβιετικά στρατεύματα ἀκολούθησαν τόν Γερμανικό στρατό.

ιατροί. Τό λύκειο τοῦ Λαϊπανλίγκις ἔχασε μέ αὐτόν τόν τρόπο τά ἐννέα δέκατα τοῦ διδακτικοῦ του προσωπικοῦ.

Οἱ συλλήψεις ἀκολουθοῦνται ἀπό «ἔρευνες», πού διαρκοῦν συνήθως πολλούς μῆνες καί σπάνια ὁδηγοῦν στήν ἀθώωσι. Οἱ ἐκτοπισμοί γίνονται κατά ὁμάδες 800 ἕως 1.000 καταδίκων. Στά τέλη τοῦ 1946, ὁ συνολικός ἀριθμός ἔφθασε τίς 40.000. Ἡ Μόσχα συχνά παρεπονεῖτο γιά τήν νωθρότητα τῆς NKVD καί τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κόμματος: καθὼς οἱ ἐλεύθεροι σκοπευτές, πού ἦταν στά δάση δέν παρεδίδοντο, «καθάριζαν» τίς γύρω περιοχές, ἔσφαζαν τοὺς κατοίκους καί πετοῦσαν τά πτώματα στίς πλατεῖες τῶν πόλεων, γιά νά ἐκφοβίσουν τόν πληθυσμό... Ἔτυχε μάλιστα ἀνάμεσα στά πτώματα νά βρεθοῦν καί γονεῖς μπολσεβίκων πρακτόρων, πού εἶχαν δολοφονηθεῖ κατά λάθος...

Στά τέλη τοῦ 1945, σέ κάθε μία ἀπό τίς 309 λιθουανικές κοινότητες ὑπῆρχαν 50 ἕως 60 νεκροί. Οἱ ἐλεύθεροι σκοπευτές εἶχαν

μεγάλες ἀπώλειες (2.000 ἕως 3.000). Προσθέτοντας καί ἐκείνους πού δολοφονήθηκαν στό Κόβνο καί στήν Βίλνα, ὅταν ἔφθασε ὁ Κόκκινος Στρατός, μποροῦμε νά ὑπολογίσουμε σέ 100.000 τό σύνολο τῶν Λιθουανῶν πού ἐξοντώθηκαν, μεταφέρθηκαν στήν Σιβηρία ἢ κατέφυγαν στήν Γερμανία. Αὐτοί οἱ τελευταῖοι ἦταν περίπου 40.000. Ὅσοι ἀπό αὐτούς ἔπесαν στά χέρια τῶν Ρώσων, καταδικάσθηκαν σέ καταναγκαστικά ἔργα καί ἔπειτα μεταφέρθηκαν στήν ΕΣΣΔ. Οἱ περισσότεροι ἐκτοπισμένοι Λιθουανοί βρίσκονται εἴτε στά νέα ὀρυχεῖα, βόρεια τῶν Οὐραλίων, εἴτε στήν περιοχή τοῦ Ἀρχαγγέλου, στίς ὄχθες τῆς Μαύρης Θάλασσας καί τῆς Ἀρκτικῆς. Οἰκογένειες ὁλόκληρες διαλύθηκαν, ἄνδρες ποτέ δέν ξαναεῖδαν τίς γυναῖκες καί τά παιδιά τους. Τά ἔργα στά ὀρυχεῖα καί στά δάση εἶναι τόσο σκληρά, ὥστε ἡ θνησιμότητα φθάνει τό 50%. Οἱ γυναῖκες καί τά παιδιά ἀπασχολοῦνται στά κολχόζ ἢ μέ τήν ἀλιεία. Περίπου 1% μόνο ἀπό αὐτούς τοὺς δυστυχεῖς κατάφερε νά ἐπιστρέψῃ στήν Λιθουανία.

(Γερουσιαστής Γκούσταβ Γκοτερότ: «Πίσω ἀπό τό παραπέτασμα - Ὁ Γολγοθᾶς τῶν Βαλτικῶν Χωρῶν» Ἔκδοσις τοῦ συγγραφέα, 1945).

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

 Η ΜΕΤΑΧΕΙΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ ΠΟΛΕΜΟΥ
 ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΦΟΠΛΙΣΜΕΝΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ

I

Ἐνα στρατόπεδο αἰχμαλώτων πολέμου

«... Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἔφθασα στὴν ἀμερικανικὴ ζώνη. Μὲ συνέλαβαν ξανά καὶ μὲ μετέφεραν στὸ στρατόπεδο τοῦ Λούντβιχλουστ. Ἐκεῖ ὑπῆρχαν περίπου 500 αἰχμάλωτοι, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ Φλαμανδοί. Τὸ Λούντβιχλουστ ἦταν ἓνα στρατόπεδο ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ κτίζεται ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς, ποτὲ ὅμως δὲν ἀποπερατώθηκε· γι' αὐτὸ δὲν ὑπῆρχαν οὔτε μαγειρεῖα, οὔτε ἰατρεῖα. Μᾶς φρουροῦσαν Ἀμερικανοὶ στρατιῶτες.

Ἦταν ἀπόγευμα ὅταν ἔφθασα στὸ στρατόπεδο. Προηγουμένως, οἱ Ἀμερικανοὶ μᾶς εἶχαν ξηλώσει κουμπιά, ἐπωμίδες, παράσημα καὶ διακριτικά, λέγοντας ὅτι τὰ ἔπαιρναν γιὰ ἐνθύμιο.

Μέσα στὸ στρατόπεδο ἡ ὀργάνωσις ἦταν τέλεια καὶ ἐποπτεύετο ἀπὸ Γερμανοὺς ἀξιωματικούς. Δύο κτίρια εἶχαν περίπου ἀποπερατωθεῖ καὶ στέγαζαν 200 αἰχμαλώτους τὸ καθένα. Δὲν μᾶς ἔδωσαν ἀπολύτως τίποτε νὰ πιοῦμε καὶ νὰ φᾶμε. Ἐπὶ ἐννέα ἡμέρες δὲν μᾶς προσέφεραν τίποτε ἀπολύτως.

Τίς δύο πρῶτες ἡμέρες μᾶς ἔβαλαν νὰ σκάψωμε τάφους γιὰ τὰ πτώματα τοῦ στρατοπέδου.

Ὁ κάθε κρατούμενος ἐφρουρεῖτο ἀπὸ ἓνα Ἀμερικανὸ στρατιώτη. Γιὰ νὰ ἐπιταχύνουν τίς ἐργασίες, οἱ φρουροὶ κτυποῦν συνέχεια μὲ τὰ κοντάκια τῶν ὅπλων τους, ἀλλὰ τὴν τρίτη ἡμέρα τὰ κτυπήματα δὲν ἔχουν κανένα ἀποτέλεσμα, διότι δὲν ἔχουμε πιά τὴν δύναμι νὰ

σκάψωμε. Μένουμε στὸ στρατόπεδο ξαπλωμένοι ὅλοι τὴν ἡμέρα. Οἱ περισσότεροι δὲν ἔχουν τὴν δύναμι οὔτε νὰ κινηθοῦν. Φυλάμε τίς ἐλάχιστες δυνάμεις μας γιὰ νὰ μετακινηθοῦμε ἕως τὰ ἀποχωρητήρια, πού οἱ ἴδιοι σκάψαμε, τὴν πρώτη ἡμέρα πού φθάσαμε. Ἔχομε προσβληθεῖ ὅλοι ἀπὸ δυσεντερία.

Τὸ ἀπόγευμα, οἱ νέγροι ἀπὸ τὰ παρατηρητήρια βρίσκουν τρόπο νὰ διασκεδάσουν. Φωνάζουν «τσιγάρο, τσιγάρο» καὶ πετοῦν πράγματι μερικά τσιγάρα μέσα στὸ στρατόπεδο. Οἱ λιγότερο ἀδύναμοι σηκώνονται καὶ πᾶνε νὰ τὰ μαζέψουν. Οἱ νέγροι τότε, ἀνάλογα μὲ τὴν ἐπιδεξιότητά τους, ρίχνουν μία ἢ περισσότερες ριπές. Τὸ βράδυ ὑπάρχουν μερικά πτώματα ἐπιπλέον στὸ στρατόπεδο.

Ἀπὸ τὴν πέμπτη ἡμέρα, τὸ στρατόπεδο γίνεται ὑπέρμετρα σιωπηλό. Κανεὶς δὲν μιλάει, κανεὶς δὲν περπατάει. Μᾶς ἀπασχολεῖ μόνο νὰ συρθοῦμε ἕως τὰ ἀποχωρητήρια. Τὸν ὑπόλοιπο χρόνο μένομε ἐντελῶς ἀκίνητοι. Τὸ παιγνίδι μὲ τὰ τσιγάρα ἔχει σταματήσει.

Τὴν ἑβδομὴ ἡμέρα ἔχομε τοὺς πρώτους νεκρούς. Δὲν ἔχομε τὴν δύναμι νὰ τοὺς ἀπομακρύνωμε καὶ μένουν ἐκεῖ, δίπλα μας.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα πηγαίνω ἕως τὰ ἀποχωρητήρια. Βλέπω ἓναν κρατούμενο νὰ πέφτει μέσα στὸν βόθρο. Προσπαθεῖ νὰ ἀνασηκωθῇ καὶ νὰ σκαρφαλώσῃ. Δὲν τὰ καταφέρνει καὶ πέφτει πάλι μέσα γεμίζοντας ἀκαθαρσίες. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν βοηθήσω, δὲν ἔχω τὴν δύναμι. Ἀνώφελο νὰ φωνάξω, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει κανεὶς μέσα στὸ στρατόπεδο.

Τίς ἐπόμενες ἡμέρες, τὸ ἓνα τρίτο τῶν κρατουμένων εἶναι νεκροί. Οἱ ὑπόλοιποι δὲν θὰ ἀργήσουν νὰ ἀκολουθήσουν. Τίς τελευταῖες δύο ἡμέρες, ἀρκετοὶ ἄλλοι αἰχμάλωτοι πέφτουν μέσα στὸν βόθρο καὶ δὲν ξαναβγαίνουν.

Γι' αὐτές τίς δύο τελευταῖες ἡμέρες ἐλάχιστα θυμᾶμαι· οἱ δυνάμεις μου μὲ εἶχαν ἐγκαταλείψει τελείως. Δὲν σκεπτόμουν τίποτε καὶ δὲν ἤξερα τί γινόταν. Γύρω μου, οἱ σύντροφοί μου πέθαιναν ἀθόρυβα. Τὴν ἑνατὴ ἡμέρα, ξέρω ὅτι ἓνα φορτηγὸ ἦρθε στὸ στρατόπεδο καὶ μοίρασαν νερό καὶ 3 ἕως 5 μπισκότα σὲ κάθε ἐπιζῶντα κρατούμενο. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα οἱ νεκροὶ εἶναι περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ζωντανούς. Τὴν δέκατη ἡμέρα μᾶς ἔδωσαν τὸ ἴδιο φαγητό καὶ τὴν ἐνδέκατη μᾶς πρόσφεραν ἓνα γεῦμα, ἀποτελούμενο ἀπὸ νερό, σούπα καὶ μπισκότα. Τότε ἀντιληφθήκαμε ὅτι ἀπὸ τοὺς 450 κρα-

τουμένους μόνο 200 ζούσαν ακόμη...

Στις αρχές 'Ιουνίου, μās μετέφεραν στο 'Αμβούργο - Νόγιενγκαμ. Για ένα ταξίδι τεσσάρων ημερών, ή μόνη μας τροφή ήταν 10 μικρά μπισκότα και ένα μικρό κομμάτι ωμό κρέας.

Ήμουν ήδη μερικές ημέρες στο 'Αμβούργο - Νόγιενγκαμ, όταν μετέφεραν μαζί με άλλους 7 Γερμανούς, όλους των Waffen SS, σέ ένα μεγάλο σύγχρονο κτίριο, συνοδεία Βέλγων στρατιωτών.

Τό κτίριο αυτό ήταν σημαιοστολισμένο με τά χρώματα των συμμάχων. 'Ο καθένας με τήν σειρά, αφού φώναζαν τό όνομά του, κατέβαινε σέ ένα υπόγειο. Ήμουν ό τέταρτος και οί προηγούμενοι τρείς δέν είχαν ακόμη ανέβει.

Συνοδεία τριών ενόπλων Βέλγων στρατιωτών μπήκα σέ μία αίθουσα, όπου πίσω από ένα τραπέζι, καθόταν ένας άξιωματικός με καμιά δεκαριά στρατιώτες.

'Ο άξιωματικός έλεγξε τήν ταυτότητά μου και στήν συνέχεια μου διάβασε μία δακτυλογραφημένη δήλωσι, με τήν όποία όμολογούσα ότι υπήρξα φρουρός στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως του Νόγιενγκαμ, για τό όποιο ποτέ στο παρελθόν δέν είχα άκούσει τό παραμικρό, πριν νά έγκλεισθώ εκεί ως αιχμάλωτος.

Φυσικά άρνήθηκα νά υπογράψω. Τότε ό άξιωματικός μου υπενθύμισε ότι δέν ήμουν παρά ένας αιχμάλωτος, χωρίς υπεράσπισι, πού δέν μπορούσε νά περιμένη βοήθεια από κανέναν. «'Υπόγραψε και δέν θά σέ πειράζωμε», μου είπε ό άξιωματικός, δείχνοντάς μου τούς γεροδεμένους, καλοντυμένους και καλοταϊσμένους στρατιώτες του, ενώ έγώ ήμουνα μόνος απέναντί τους, αδύναμος, πεινασμένος και κουρελιάρης. ('Ο υπογράφων αυτήν τήν κατάθεσι ήταν τότε 17 έτών).

Συνέχιζα νά άρνούμαι νά υπογράψω. Τότε ένας στρατιώτης έφερε έναν κουβά γεμάτο νερό. 'Ο άξιωματικός με διέταξε νά τόν σηκώσω στον άέρα και μου είπε ότι σέ περίπτωση πού θά έπεφτε έστω και μία σταγόνα νερό, οί στρατιώτες θά μ' έκαναν ό,τι ήθελαν. 'Αφησα νά πέση ό κουβάς αφού δέν είχα τήν δύναμι νά τόν κρατήσω.

'Αμέσως οί στρατιώται ήρθαν και με χτύπησαν με γροθιές και με τά κοντάκια των όπλων τους. Έπειτα άρχισαν νά με κλωτσούν. 'Ενας κουβάς κρύο νερό με συνέφερε. Μου είπαν πάλι νά υπογράψω, έγώ άρνήθηκα· συνέχισαν νά με κτυπούν. Αυτό έγινε πολλές φορές

κι έγώ συνέχιζα νά άρνούμαι.

Τότε ό άξιωματικός προσπάθησε νά με πείση νά υπογράψω, μιλώντας μου φιλικά για τήν οικογένειά μου, και τά νειάτα μου. Βλέποντας ότι συνέχιζα νά αντιστέκωμαι, με άφησαν ύστερα από δύο ώρες. Δυστυχώς ένας από τούς 7 συντρόφους μου δέν κράτησε μέχρι τέλους κι αναγκάσθηκε νά υπογράψη, με άπειλές και κτυπήματα, ότι υπήρξε φρουρός κάποιου στρατοπέδου, για τό όποιο δέν γνώριζε απολύτως τίποτε. Λίγο άργότερα καταδικάσθηκε σέ θάνατο και εκτελέσθηκε. Λεγόταν Χέρταγκς.

Ύστερα από πολλούς μήνες πού πέρασα σ' αυτό τό στρατόπεδο, με μετέφεραν σέ κάποιο άλλο, στήν 'Ολλανδία, όπου υπέμεινα τήν ίδια κακομεταχείρησι.

Α. Φόνς

«Έκανα αυτήν τήν ένορκη κατάθεσι στο 'Αννόβερο, στις 6 'Ιανουαρίου 1951».

II

Ἡ τύχη τῶν Οὐκρανῶν καὶ Κροατῶν ἐθελοντῶν
πού συνθηκολόγησαν

Τὸν Μάρτιο 1945, οἱ γερμανικὲς δυνάμεις πού στάθμευαν στὴν Κρήτη, ὑπεχώρησαν μέσω τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου καὶ ἔφθασαν στὴν Γιουγκοσλαβία καὶ τὴν Βόρειο Κροατία. Ἐκεῖ βρῆκαν δύο μεραρχίες, ἐνσωματωμένες στὰ στρατεύματα τοῦ Ράιχ· ἦταν οἱ Κοζᾶκοι τοῦ στρατηγοῦ Πάνβιτς.

Οἱ Κοζᾶκοι εἶναι ἀπόγονοι ἐκείνων τῶν Σλαύων, οἱ ὁποῖοι τὸν Η΄ αἰῶνα ἀντιστάθηκαν στίς ὀρδές τῶν Μογγόλων τοῦ Μπατού, ἐγγονοῦ τοῦ Τζένγκις Χάν. Ἀπὸ τότε, οἱ Κοζᾶκοι διετήρησαν ζωντανή μία πολεμικὴ παράδοσι γιὰ τὴν προστασία τῆς αὐτονομίας καὶ τῆς ἐλευθερίας τους. Ἀφοῦ συμμετέσχαν στίς κοινωνικὲς διεκδικήσεις κατὰ τῆς Μεγάλης Ρωσίας τὸν ΙΖ΄ αἰῶνα, κατακτητὲς τοῦ Ἀστραχάν καὶ τῶν πεδιάδων τῶν Οὐραλίων, νικητὲς τοῦ Χάν Κουμούν τό 1598, ἔποικοι τῆς Σιβηρίας, μετὰ τῶν ἑδαφῶν τῆς Κριμαίας, τοῦ Κουμπάν καὶ τοῦ Τέρεκ, οἱ Κοζᾶκοι κατέληξαν νά ὑπηρετοῦν τὸν Τσάρο. Πολεμοχαρεῖς καὶ ἀπείθαρχοι εἶναι ὥστόσο καλοὶ φρουροὶ στὰ ἀσιατικὰ σύνορα. Ὄταν κατέρρευσε ἡ τσαρική αὐτοκρατορία, μάχονταν ἀμείλικτα κατὰ τῶν μπολσεβίκων. Πολλὲς χιλιάδες ἐκτελοῦνται, ἄλλοι πεθαίνουν ἀπὸ τίς στερήσεις. Γιὰ ἀντίποινα, μετὰ τό 1917, οἱ Μπολσεβίκοι σφάζουν ὀλόκληρες οἰκογένειες Κοζάκων καὶ καῖνε τὰ χωριά τους.

Ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ ἀναδρομὴ εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ νά ἐξηγηθῇ γιατί οἱ Κοζᾶκοι, ὅπως καὶ ἄλλες πολλὲς μειονότητες τῶν ἀνατολικῶν ἐπαρχιῶν, ὑποδέχθηκαν τοὺς Γερμανοὺς ὡς ἐλευθερωτὲς. Ἀπὸ τίς πρῶτες κιόλας συγκρούσεις, λιποτάκτησαν ἀπὸ τὸν Κόκκινο Στρατό κι ἐνσωματώθηκαν στὴν Βέρμαχτ. Γιὰ τὴν καλύτερη χρησιμοποίησι

Gegeben zu Berlin, den 29. April 1945, 4.00 Uhr.

Αὐτὸς γινώσκων:
Οὐ. Γιουγκοσλαβία.
Μάρτιν
Χέλμουτ Χέλμουτ
Χέλμουτ Χέλμουτ
Χέλμουτ Χέλμουτ

Ὁ Μάρτιν Μπόρμαν (ἀριστερά), στενὸς συνεργάτης τοῦ Χίτλερ, κατέγραψε τίς τελευταῖες σκέψεις του Μαζί με τὸν Γκαϊμπελς, τὸν Μπούργκντορφ καὶ τὸν Κρέμπερς ὑπῆρξαν οἱ μάρτυρες στὴν διαθήκη (πάνω) τοῦ Χίτλερ. Ὑπῆρξε ἐνάντιος τῶν σχεδίων τοῦ φόν Πάνβιτς γιὰ τὴν δημιουργία κοζακικοῦ στρατοῦ

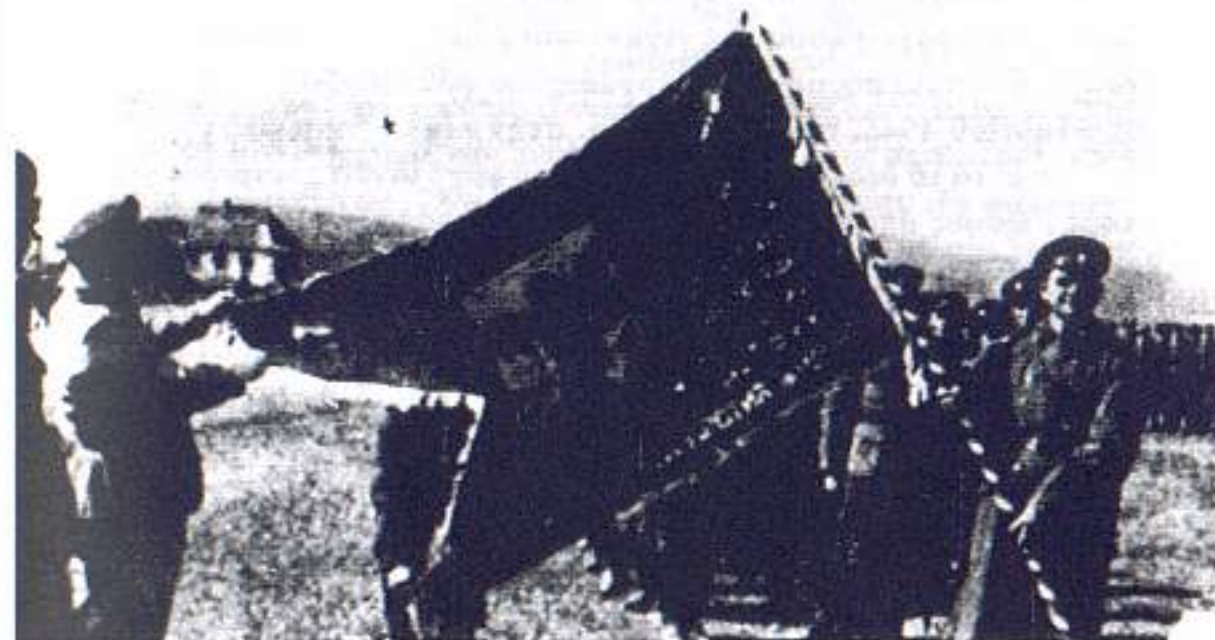
τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, ὁ στρατηγὸς Χέλμουτ φόν Πάνβιτς δημιούργησε, τό 1943, τὰ πρῶτα τμήματα Κοζάκων τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ.

Ὁ στρατηγὸς φόν Πάνβιτς ἦταν ἓνας ἀξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ ὁ ὁποῖος, ἔχοντας ἀποστρατευθεῖ τό 1920, εἶχε τὴν εὐκαιρία νά γνωρίσῃ τοὺς σλαβικοὺς λαοὺς. Ὁ ἴδιος εἶχε γεννηθεῖ στὰ παλαιὰ γερμανορωσικὰ σύνορα, στὴν περιοχὴ Μποτσάνοβιτς, ἀπὸ οἰκογένεια ἐγκατεστημένη γενεὲς ὀλόκληρες στὴν Ἄνω Σιλεσία. Μπροστὰ

Ο Ουίνστον Τσώρτσιλ σε μία χαρακτηριστική φωτογραφία. Με τις εullogίες του έγινε η παράδοση των Κοζάκων στους Ρώσους

σ' αυτό τό κύμα λιποτακτών σλαβικής καταγωγής, ο φόν Πάνβιτς είχε την ιδέα νά δημιουργήση ολόκληρα συντάγματα μόνο μέ Κοζάκους πού νά μάχωνται σέ ίση μοῖρα μέ τά γερμανικά στρατεύματα. Πολλές σημαντικές προσωπικότητες στό Βερολίνο, ὅπως ὁ "Ερριχ Κώχ καί ὁ Μάρτιν Μπόρμαν ἦταν ἀντίθετοι στά σχέδιά του, ὑπο-

Οἱ Κοζάκοι τοῦ Ντόν ὑπῆρξαν κατά τό μεγαλύτερο μέρος τους σύμμαχοι τῶν Γερμανῶν δημιουργώντας πολλές ἐθελοντικές μονάδες. Ἡ φωτογραφία εἶναι ἀπό μία ἀπό αὐτές τίς μονάδες

στηρίζοντας ἓναν καθαρά πανγερμανικό ἐπεκτατισμό πρὸς ἀνατολάς. Στίς 13 Ἰανουαρίου 1943, ἐξέθεσε τά σχέδιά του στόν ἴδιο τόν Χίτλερ καί στίς 21 Ἀπριλίου πῆρε τήν ἄδεια νά δημιουργήσῃ τήν πρώτη μεραρχία Κοζάκων. Κατά τήν ἄποψι τοῦ φόν Πάνβιτς, ἡ ἄδεια δόθηκε πολύ ἄργά.

Οἱ Κοζάκοι συμμετείχαν ἐπὶ δύο χρόνια σέ ὅλες τίς συγκρούσεις πού ἐγίναν στήν Βόρειο Κροατία, ἐκεῖ ὅπου εἶχε ἀποφασισθεῖ νά σταλοῦν. Ἀναγκάσθηκαν νά ἀντιμετωπίσουν τοὺς ἄνδρες τοῦ Τίτο καί νά συγκρουσθοῦν σκληρά μέ τίς ὁμάδες τῶν Γιουγκοσλαύων παρτιζάνων.

Σιγά - σιγά ὅμως, ἡ κατάσταση στήν Κροατία ἐπιδεινώθηκε λόγω τῆς προελάσεως τῶν Συμμάχων στό δυτικό μέτωπο. Στήν Γιουγκοσλαβία, οἱ συνεχῶς αὐξανόμενες κινήσεις τῶν κομμουνιστῶν παρτιζάνων, ἡ ἐνίσχυσις τῶν θέσεών τους καί ἡ ἐδαφική προώθησίς τους, δυσκόλευαν ὀλοένα καί περισσότερο τήν θέσι τῶν Κοζάκων. Ἡ ξαφνική ἀποσκίρτησις τοῦ βασιλέως Μιχαήλ τῆς Ρουμανίας, στίς 23 Αὐγούστου 1944, καθῶς καί ἔπειτα ἐκείνης τοῦ ναυάρχου

Χόρτν - επάρχου της Ούγγαρίας - τόν επόμενο μήνα, έκαναν τούς Ρώσους νά προχωρήσουν μέ γιγαντιαία βήματα. 'Η τελευταία επίθεση στην όποια συμμετείχαν μονάδες του φόν Πάνβιτς ήταν εκείνη του Μαρτίου 1945, στην Ούγγαρία, στην λίμνη Μπάλατον.

Μέ αυτά τά δεδομένα, οί Κοζάκοι του φόν Πάνβιτς, παραδόθηκαν στους Ρώσους από τούς 'Αγγλους, κατά παράβασι των ισχυουσών διεθνών συνθηκών.

Ο φόν Πάνβιτς πείσθηκε ότι τά στρατεύματά του θά έθεωρούντο τακτικά και ότι οί Κοζάκοι του θά είχαν μεταχείρησι αιχμαλώτων πολέμου. Οί αντικομμουνιστικές δηλώσεις των Συμμάχων, ιδίως των 'Αγγλων, τόν καθησύχασαν γιά την τύχη τους. Γι' αυτόν ακριβώς τόν λόγο, όταν όλα είχαν τελειώσει, προσπάθησε νά επιτύχη μία συμφωνία μέ τούς 'Αγγλους. 'Η πρωτοβουλία αυτή καθησύχασε τούς Κοζάκους οί όποιοι δέχθηκαν άδιαμαρτύρητα νά κλεισθούν πίσω από άγκαθοφόρα σύρματα, στην περιοχή 'Αλτόφεν - στην Αυστρία - όπου και τούς περιώρισαν.

Οί 'Αγγλοι είχαν υποσχεθεί μία καλή μεταχείρησι σέ άντάλλαγμα αυτής της συνθηκολογήσεως. Προσπαθώντας νά προσεταιρισθούν τούς Κοζάκους εις βάρος των Γερμανών τούς ζήτησαν νά εκλέξουν έναν νέο Feldataman (άνώτατος άρχηγός των κοζακικών δυνάμεων). 'Αλλά παρά τίς προσδοκίες τους, στις 24 Μαΐου 1945, οί Κοζάκοι επανεξέλεξαν όμόφωνα τόν στρατηγό φόν Πάνβιτς σ' αυτήν την θέση, πού παραδοσιακά κατείχε ό Τσάρος. Την επομένη αυτής της ψήφου, τά άλλα των Κοζάκων εκλάπησαν και οί οικονομίες των κοζακικών οικογενειών κατασχέθηκαν. Ένας από τούς πιο αγαπητούς τους άρχηγούς, ό γέροντας στρατηγός Σκουρνο, απήχθη από τούς 'Αγγλους στρατονόμους και όδηγήθηκε πρός άγνωστη κατεύθυνσι.

Στις 27 Μαΐου, ένα βρεταννικό απόσπασμα έφθασε στό στρατόπεδο του Μούλν, όπου ό Πάνβιτς είχε εγκαταστήσει τό έπιτελείο του. 'Ο διοικητής της 46ης άγγλικής μεραρχίας του άνήγγειλε ότι επρόκειτο νά τόν μεταφέρουν άλλοι. Δύο ήμέρες άργότερα, κάλεσαν όλους τούς Κοζάκους άξιωματικούς στό Λίενς δήτην γιά νά συμμετάσχουν σέ μία αποφασιστική διάσκεψι μέ τούς εκπροσώπους της Μεγάλης Βρετανίας. Τούς διεβεβαίωσαν ότι θά πήγαιναν πράγματι

σ' αυτήν την διάσκεψι. Τούς ανακοινώθηκε έπίσημα ότι ή διάσκεψις θά γινόταν στό Βίλλαχ και θά επέστρεφαν τό βράδυ.

Μέ μερικούς δισταγμούς (προαισθανόμενος τί επρόκειτο νά συμβή, ένας Κοζάκος αυτοκτόνησε), 2201 Κοζάκοι άξιωματικοί άνέβηκαν στά φορτηγά, πού υποτίθεται ότι θά τούς μετέφεραν στόν τόπο της διασκέψεως. 'Αγγλοι στρατιώτες συνώδευαν την φάλαγγα, αλλά μερικά χιλιόμετρα πιο κάτω, ή φάλαγγα χωρίσθηκε στά δύο, χωρίς νά τό αντιληφθούν οί περισσότεροι και κατευθύνθηκε στό στρατόπεδο συγκεντρώσεως του Σπιτάλ, στόν ποταμό Δράβα. Οί Κοζάκοι βρήκαν εκεί τόν στρατηγό Σκουρνο. Τούς άνήγγειλαν ότι την επομένη θά παρεδίδοντο στους Μπολσεβίκους, όπως προέβλεπε μία άγγλοσοβιετική συμφωνία. Την νύχτα, πολλοί Κοζάκοι προτίμησαν νά αυτοκτονήσουν.

Την επομένη, συνοδεία 25 πολυβόλων και πολλών κανονιών, οί Κοζάκοι εγκατέλειψαν τό Σπιτάλ. Οί περισσότεροι από αυτούς διά της βίας άνέβηκαν στά φορτηγά. 23 προσπάθησαν νά διαφύγουν κατά την διαδρομή· 15 από αυτούς σκοτώθηκαν από τά πυρά των 'Αγγλων φρουρών. Οί υπόλοιποι παραδόθηκαν στους Κόκκινους, πού τούς περίμεναν στό Γιούντενμπουργκ, στά όρια της Καρυνθίας.

Η ίδια τύχη επιφυλάχθηκε και στά άλλα κοζακικά στρατεύματα πού υπήρχαν στην περιοχή. Στις 28 Μαΐου όλοι οί στρατιώτες και τό προσωπικό του έπιτελείου του 15ου σώματος ίππικού, μεταφέρθηκαν έξω από τούς τομείς Βίτενσφελντ και Γκρίφφεν, στην Καρυνθία. Οί 'Αγγλοι τούς διεβεβαίωσαν ότι επρόκειτο νά μεταφερθούν σ' ένα στρατόπεδο διαλογής, γιά νά πάρουν τά πιστοποιητικά της άπελευθερώσεώς τους. Στην πραγματικότητα όμως μεταφέρθηκαν μέ καμιόνια στό Γιούντενμπουργκ και εκεί παραδόθηκαν στους κομμουνιστές, χωρίς καθυστέρησι. Μόνο λίγες καχύποπτες μονάδες μπόρεσαν νά γλυτώσουν, όπως εκείνη του συνταγματάρχη Πρίντς τσου Σάλμ, παλαιού κρατουμένου του άγγλικού στρατοπέδου Μότερντορφ, καθώς και τά στελέχη του 6ου κοζακικού συντάγματος.

Το βράδυ της 28 Μαΐου λοιπόν, συνολικά 2.000 Κοζάκοι και 750 Γερμανοί πού εύρίσκοντο στό Γιούντενμπουργκ, παραδόθηκαν από τούς Βρεττανούς στην σοβιετική NKVD. Μεταξύ αυτών ήταν και ό φόν Πάνβιτς, ό ύπασπιστής του, ό αντισυνταγματάρχης Κράους και ό ύπασπιστής του δεκανέας Μπέργκερ, οί όποιοι είχαν έν τώ

μεταξύ μεταφερθεί εκεί. Τό επόμενο πρωί, όλοι οί κρατούμενοι μεταφέρθηκαν, μέ βαγόνια ζώων, στην πόλι Γκράζ και εκεί κλείσθηκαν ανά 30 κατά κελλί μέσα στην φυλακή της πόλεως.

Μερικές μέρες αργότερα, οί κρατούμενοι συναντήθηκαν μέ τίς οίκογένειές τους, οί όποιες είχαν την αφέλεια νά πιστεύουν ότι δέν θά τίς πειράξουν, χωρίς νά φαντασθουν ποτέ ότι θά μπορούσαν όλοι τους νά συλληφθουν! Πράγματι τόν 'Οκτώβριο 1944, οί οίκογένειες τών Κοζάκων έθελοντών, στερημένες από πατρίδα λόγω της προελάσεως του Σοβιετικού Στρατού, είχαν ανασυνταχθεί στην Β. 'Ιταλία, όπου και σχημάτισαν μία κοινότητα 15.600 γερόντων, γυναικών και παιδιών, μέ επικεφαλής τόν 'Αταμάν Ντομάνωφ.

Μέ την πτώσι του μουσσολινικού καθεστώτος ή κοζακική αυτή κοινότητα απειλήθηκε από τούς 'Ιταλούς παρτιζάνους κομμουνιστές. Προσπάθησε νά αναδιπλωθι στα βόρεια, όχι όμως ανώδυνα, αφού στό μικρό χωριό 'Οβάρο για παράδειγμα, τό νοσοκομείο κάηκε από τούς παρτιζάνους, μέ αποτέλεσμα 20 τραυματισμένοι Κοζάκοι νά χάσουν την ζωή τους. Τελικά οί άνθρωποι αυτοί, εξαντλημένοι, έφθασαν στην Ζεμόν, όπου όμως, στις 4 Μαΐου, κατέφθασαν οί 'Αγγλοι και τούς ζήτησαν νά καταθέσουν τά όπλα τους, μέ αντάλλαγμα νά αναλάβουν την προστασία τους. Μέ τό ζόρι οί άνθρωποι αυτοί ανέχθηκαν την παρουσία των παρτιζάνων, πού τούς άρπαξαν, ότι πολύτιμο είχαν. Τούς έκλεισαν όλους στό στρατόπεδο της Στάν.

'Ο 'Αταμάν Ντομάνωφ στάλθηκε στό στρατόπεδο του Σπιτάλ, όπου ήσαν και οί Κοζάκοι του φόν Πάνβιτς, και έτέθησαν υπό την φύλαξι των 'Αγγλων. 'Όταν μαθεύθηκε στην Στάν ή μεταχείρισις πού επιφυλάχθηκε στους Κοζάκους, πολλά τηλεγραφήματα απέστάλησαν σέ διάφορες διεθνείς προσωπικότητες. 'Όλα όμως παρακρατήθηκαν από τόν 'Αγγλο ταγματάρχη Νταϊνβις.

Στις 31 Μαΐου, διεκόπη ή παροχή νερού στό στρατόπεδο της Στάν και οί κρατούμενοι πληροφορήθηκαν για την επικείμενη μεταφορά τους. Συγκεντρώθηκαν στό κέντρο του στρατοπέδου και πιάσθηκαν μεταξύ τους σφικτά τραγουδώντας. Τότε οί 'Αγγλοι στρατιώτες ώρμησαν έναντίον τους και τούς κτύπησαν. Αυτόματα άνοιξαν πύρ στό έδαφος, σέ τόσο κοντινή απόστασι ώστε μερικές γυναίκες τραυματίσθηκαν σοβαρά. Μία γυναίκα και τά παιδιά της,

πού ακολουθήθηκαν αργότερα από άλλους, έπescαν στον Δράβα. Πολλά τραίνα, πού κανονικά τά χρησιμοποιούσαν για μεταφορές ζώων, χρησιμοποιήθηκαν για τούς τραυματίες και τούς συντρόφους τους. 'Όλα τά τραίνα είχαν κατεύθυνσι προς τά ανατολικά...

'Όλοι λοιπόν οί Κοζάκοι, πού συνελήφθησαν από τούς 'Αγγλους, παραδόθηκαν στους Σοβιετικούς. Πολλοί σκοτώθηκαν από τούς Συμμάχους, άλλοι από τούς κομμουνιστές, μερικές φορές την ώρα της μεταφοράς. Μέ αυτόν τόν τρόπο πέθανε ό αντισυνταγματάρχης Κράους, ύπασπιστής του φόν Πάνβιτς.

'Από την Καρυνθία, όπου οί κοζακικές οίκογένειες της Στάν, οί αξιωματικοί του ΙΕ' σώματος ίππικού και τά συντάγματα του φόν Πάνβιτς παραδόθηκαν στους Ρώσους, ξεκίνησε ένα ατέλειωτο ταξίδι για την μεταφορά των Κοζάκων ως την Σιβηρία. Στις αρχές 'Ιουνίου 1945, μία μεγάλη πομπή ξεκίνησε για τά ανατολικά. Έναν μήνα αργότερα, οί Κοζάκοι ήταν ακόμη φυλακισμένοι στα βαγόνια. Διέσχισαν Βουδαπέστη, Μόσχα, Νοβοσιμπίρσκ και Σταλίνσκ, για νά φθάσουν τελικά στό λεκανοπέδιο Κουσνέσκ, στην περιοχή Κεμέροβο. Στο Κεμέρεβο τούς περίμενε ένα στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Γερμανοί και Κοζάκοι κλείσθηκαν μαζί, αλλά λίγο αργότερα χωρίσθηκαν. Τούς χρησιμοποίησαν σέ όρυχεια και λατομεία κοπής πέτρας, όπου πολλοί πέθαναν. Ένας από αυτούς, ό λοχαγός Μάχ, προσπάθησε νά αποδράσι. Τόν συνέλαβαν, τόν κατεδίκασαν δημοσία σέ θάνατο και τόν πήραν από τό στρατόπεδο. 'Από τότε κανείς δέν άκουσε τίποτε γι' αυτόν.

'Ο στρατηγός φόν Πάνβιτς και οί κυριώτεροι αξιωματικοί του μεταφέρθηκαν από την φυλακή του Γκράφ σέ διαφορετικά μέρη, έπειτα στην Μόσχα και τελικά κατέληξαν στην περίφημη φυλακή Λουμπιάνκα. 'Η δίκη τους άρχισε τό 1946, λίγο πριν την καταδίκη του στρατηγού Βλασώφ (του ρώσου στρατηγού πού τό 1942 προσχώρησε στον γερμανικό στρατό και ίδρυσε μία στρατιά για την απελευθέρωσι της Ρωσίας).

'Η δίκη συνεχίσθηκε μέσα σέ γενική άδιαφορία. Στις 16 'Ιανουαρίου 1947, τό σοβιετικό πρακτορείο ADN ανήγγειλε ότι ό στρατηγός Χέλμουτ φόν Πάνβ .., οί στρατηγοί Κρασνώνφ κα Ντομανώφ, ό στρατηγός Κλύτς κα ό στρατηγός Σκοϋρνο, είχαν κατα-

‘Ο Ρώσος στρατηγός Βλασσώφ ο οποίος αρχικά ήταν αιχμάλωτος των Γερμανών, αντικομμουνιστής ο ίδιος συνεργάστηκε με τους Γερμανούς δημιουργώντας την Στρατιά Βλασσώφ. ‘Ο ίδιος και ο στρατός του παρεδόθησαν στους ‘Αγγλους πιστεύοντας για κάποια στιγμή ότι θα τους συμπεριφέροντο σαν αιχμαλώτους πολέμου. Οί ‘Αγγλοι όμως τους παρέδωσαν στους Ρώσους. Καί έτσι τόσο ο ίδιος όσο και ο στρατός του μετά από μιά δίκη που διεξήχθη μετά απ’ αυτήν των Κοζάκων εκτελέστηκαν μέχρις ενός. *‘Αριστερά: ο στρατηγός. Κάτω μία μονάδα της στρατιάς Βλασσώφ μπαίνει ως ελευθερωτής σ’ ένα ρωσικό χωριό*

δικασθεί σέ θάνατο καί εκτελεσθεί. Μερικοί από τούς συνεργάτες τους καταδικάστηκαν σέ καταναγκαστικά έργα. Στην Δύση κανείς δέν διαμαρτυρήθηκε.

‘Η μανία των Σοβιετικών κατά των Κοζάκων δέν εξηγείται από τά μίσση πού δημιουργούνται στά πεδία των μαχών. Οί Κοζάκοι πολέμησαν κατά των Ρώσων μόνο μία φορά, τά Χριστούγεννα 1944, στην Βόρειο Κροατία. Αυτό πού δέν μπορούσε νά άνεχθῇ ἡ Μόσχα ἦταν ὅτι Ρῶσοι προτίμησαν νά πολεμήσουν μέ τόν ἐχθρό, ὅτι οἱ Κοζάκοι, οἱ ἀπό αἰῶνες στυλοβάτες τῆς Ρωσίας, ἡ καλύτερή της ἄμυνα κατά τοῦ ἐχθροῦ, δημιούργησαν αὐτό πού ὁ Γιουγκοσλαῦος Μιχαήλ Μιχαήλωβ ἀπεκάλεσε «μοναδικό φαινόμενο στην ἱστορία τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ»...

Οἱ Κροᾶτες

Οἱ δραστηριότητες των Κοζάκων τοῦ Ράιχ συνδέθηκαν ἄρρηκτα μέ ἐκεῖνες των Κροατῶν ἐθνικιστῶν, ἀφοῦ πολέμησαν τόν περισσότερο καιρό στην Γιουγκοσλαυία. Αὐτό ἐξηγεῖ ἀκόμη καλύτερα τό μῖσος κατά των Κροατῶν, τό 1945.

Καθ’ ὅλη τήν διάρκεια τοῦ πολέμου, ἡ κατάσταση στην Κροατία ἦταν πολύπλοκη. Τό 1941, ὁ βασιλιάς τῆς Σερβίας ὠδήγησε τήν

10 4. 1941. ‘Ημέρα ἀνεξαρτησίας τῆς Κροατίας Κροᾶτες καί Γερμανοί γιορτάζουν μαζί

Ἡ βοήθεια τῶν Ἀγγλων στὸν Τίτο ἦταν μία ἀπὸ τίς κυριώτερες αἰτίες τῆς ἐπιτυχίας του. Οἱ Κροᾶτες ἦταν τὰ θύματα αὐτῆς τῆς συνεργασίας. Πάνω: ὁ Τίτο, νικητὴς, ἐπιθεωρεῖ τὴν 1η Ταξιαρχία Παρτιζάνων στὸ Βίς τῆς Δαλματίας. Κάτω: ὁ Τίτο μετὰ τὸν Τσῶρτσιλ.

χώρα του στὸν παγκόσμιο πόλεμο, στὸ πλευρὸ τῶν συμμάχων. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ προκάλεσε τὴν ἄμεση ἀντίδρασι τῶν Κροατῶν, πού πάλευαν γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τὴν ὁποία τοὺς εἶχε στερήσει ἡ Συνθήκη

Στὴν ἀρχὴ τοῦ 1945, οἱ τελευταῖοι «Τσέτνικ» ἀποχωροῦν ἀπὸ τὴν Γιουγκοσλαβία μετὰ κατεύθυνσι τὴν Ἱταλία γιὰ νὰ παραδοθοῦν στὸν Ἀγγλικὸ στρατό. Ὁ ἀρχηγὸς τους καὶ αὐτοὶ ἔχουν χάσει τὸ παιγνίδι. Ἐκ τῶν ὑστέρων μετὰ τὴν παράλυσί τους θὰ παραδοθοῦν ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους στὸν Τίτο. Ἀριστερὰ ὁ Μιχαήλοβιτς μετὰ τὸν βοηθὸ του Ντράγκα Βάσιτς.

τῶν Βερσαλλιῶν, ἐξομοιώνοντάς τους μετὰ τοὺς Σέρβους. Ἡ ἐχθρα μεταξύ Σέρβων καὶ Κροατῶν ἐξηγεῖ τὸν ἐνθουσιασμό μετὰ τὸν ὁποῖον ὑποδέχθηκαν τὰ γερμανικὰ στρατεύματα στὴν Κροατία. Ἡ ἐνεργὴ

συμμετοχή τους στον πόλεμο, επέτρεψε την δημιουργία ενός ανεξάρτητου κροατικού κράτους στο Άγκραμ, με επικεφαλής τον δόκτορα Άντε Πάβελιτς.

Εξ αιτίας της εθνικιστικής του δράσεως, ο δρ. Πάβελιτς, δικηγόρος στο Άγκραμ και αρχηγός της εθνικιστικής οργανώσεως Ουστάσι, είχε αναγκασθεί να καταφύγει στην Ιταλία στο διάστημα του μεσοπολέμου. Τό 1941 οι Κροάτες, που πάντοτε είχαν ζήσει αρμονικά με τους Γερμανούς της Μπάτσκα και του Μπανάτου, περίμεναν πολλά από την προέλασι του γερμανικού στρατού. Άλλα καθώς τίποτε σημαντικό δεν συνέβαινε, ο Πάβελιτς θεώρησε καλό να κηρύξει την ανεξαρτησία της Κροατίας, προσφέροντας συγχρόνως τό στέμμα σέ έναν Ιταλό πρίγκηπα, ο οποίος έγινε βασιλεύς της Κροατίας. Ο νεοφερμένος βασιλεύς δεν άρεσε στους Κροάτες, που λίγες συμπάθειες έτρεφαν για την Ιταλία, ενώ είδαν στο πρόσωπο του Ιταλού πρίγκηπος ένα δείγμα του Ιταλικού έπεκτατισμού στην Άδριατική. Δημιουργήθηκε τότε μία δυσαρέσκεια κατά του Πάβελιτς. Άκόμα και στους κόλπους των Ουστάσι, ο Πάβελιτς κατηγορήθηκε ότι τούς πρόδωσε.

Οί Γιουγκοσλαυοί παρτιζάνοι, με αρχηγό τον Γιόζιπ Μπρόζ (τόν μετέπειτα στρατάρχη Τίτο) έκμεταλλεύθηκαν στο έπακρο αυτήν την κατάσταση. Μέ την έμπειρία του στην Μόσχα και στην Ισπανία, όπου πολέμησε στίς Διεθνείς Ταξιαρχίες, ο Τίτο όργάνωσε άνταρτοπόλεμο και ίδρυσε ένα κομιτάτο για την άπελευθέρωσι της Γιουγκοσλαυίας, υπό την διεύθυνσι ενός πολιτικού γραφείου του οποίου ανέλαβε την αρχηγία. Οί επιθέσεις, οί δολοφονίες και οί δολιοφθορές των παρτιζάνων του Τίτο περιέπλεξαν ακόμη περισσότερο την κατάσταση, ενώ οί άντεκδικήσεις των Ουστάσι κατέστρεψαν ό,τι είχε απομείνει από την «γιουγκοσλαυική ένότητα». Η κακή προσαρμογή της Βέρμαχτ στίς μεθόδους του άνταρτοπολέμου και οί ακρότητες έκατέρωθεν επέτρεψαν στον Τίτο να διευρύνει τό Κομιτάτο του, που συμπεριέλαβε και μή κομμουνιστές, ακόμη και πολλούς ιερείς, ενώ οί καθαροί μαρξιστές αναδιοργανώθηκαν στους κόλπους μιās «Προλεταριακής Ταξιαρχίας». Αυτή ή επίφασις οίκουμηνικότjτος βοήθησε τον Τίτο να άνεφοδιάζεται από την Μόσχα, ενώ συγχρόνως να παίρνη όπλα - μερικές φορές και άξιωματικούς του Γενικού Έπιτελείου, μεταξύ των οποίων κάποτε και ο ίδιος ό

Ο δρ. Άντε Πάβελιτς (κάτω) διαβάζει την άνακήρυξι της ανεξαρτησίας της Κροατίας και την κήρυξι του κράτους των Ουστάσι. Αεξιά: γραμματόσημα του νέου κράτους.

Οί Κροάτες μέ ένθουσιασμό κατετάγησαν στίς «λεγεῶνες Ούστάσι» γιά νά πολεμήσουν στό πλευρό τῶν Γερμανῶν στό Ἀνατολικό μέτωπο. Στήν φωτογραφία γραφεῖο στρατολογίας. Οί περισσότεροι ἀπ' αὐτούς πέθαναν ἀπό τίς κακουχίες, τά βασανιστήρια καί ἰδίως ἀπό τίς ἐκτελέσεις τους ἀπό τοὺς Ρώσους καί τοὺς Γιουγκουσλαῖους τοῦ Τίτο, μετά τήν λήξι τοῦ πολέμου, ὅταν οἱ Ἀγγλοι τοὺς παρέδωσαν ὅλους!

υἱός τοῦ Τσώρτσιλ, Ράντολφ - ἀπό τοὺς Ἀγγλους.

Τό 1945, οἱ 150.000 ἄνδρες, πού ἀποτελοῦσαν τόν Κροατικό Ἐθνικιστικό Στρατό, ἀναδιπλώθηκαν στήν περιοχή τῆς Καρυνθίας. Συνοδεύονταν ἀπό 60.000 γυναικόπαιδα καί γέροντες γερμανικῆς καταγωγῆς καί ἀπό μερικές μονάδες τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ. Ἡ κατάσταση ἦταν ἀπελπιστική γι' αὐτούς καί ἐπεχείρησαν νά διαπραγματευθοῦν τήν συνθηκολογήσί τους, προσπαθώντας νά θεωρηθοῦν αἰχμάλωτοι πολέμου.

Στίς 16 Μαΐου 1945, οἱ Κροάτες στρατηγοί Χέρεντσικ καί Πέτσνικαρ ὡδηγήθηκαν στόν πύργο τοῦ Μπλάιμπουργκ, γιά συνομιλίες μέ τήν Βρετανική Διοίκηση. Ὁ Χέρεντσικ ζήτησε νά μάθῃ τοὺς ὅρους τῆς συνθηκολογήσεως. Ἀκουσε τότε ἐκπληκτος

νά τοῦ λένε ὅτι οἱ Ἀγγλοι δέν εἶχαν καμία δικαιοδοσία καί ὅτι θά ἔπρεπε νά συννενοηθῇ μέ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Τίτο, πού ἦταν κι αὐτοί παρόντες στό Μπλάιμπουργκ. Ὁ Χέρεντσικ ἀντελήφθη ὅτι δέν ἐπρόκειτο γιά κάποια στρατιωτική συνθηκολόγησι, ἀλλά γιά τήν ἄνευ ὅρων παράδοσι ὁλόκληρων οἰκογενειῶν στοὺς μπολσεβίκους, πρᾶγμα πού δέν μπορούσε νά συζητήσῃ μέ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς κομμουνιστικῆς ἀντιστάσεως. Ὁ Ἀγγλος στρατηγός στόν ὁποῖο ἀπευθύνθηκε, ἀρνήθηκε νά τόν ἀκούσῃ, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἐνεργοῦσε βάσει τῶν διαταγῶν τοῦ στρατάρχη Ἀλεξάντερ καί δήλωσε ἀναρμοδιότητα νά ἀσχοληθῇ μέ ἓνα «πολιτικό ζήτημα»!

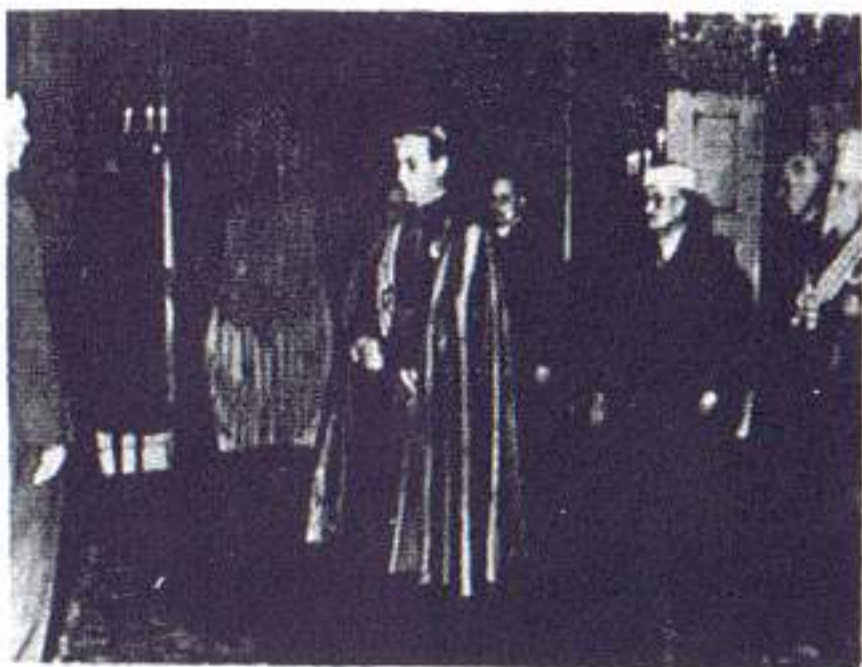
Στίς διαβουλεύσεις, οἱ παρτιζάνοι τοῦ Τίτο ζήτησαν ἄνευ ὅρων συνθηκολόγησι καί ἄμεση παράδοσι τῶν ὅπλων. Ἐρωτηθεῖς, ὁ Ἀγγλος στρατηγός ἐπιβεβαίωσε ὅτι οἱ μονάδες του θά βοηθοῦσαν ἐνεργά τοὺς παρτιζάνους καί μάλιστα τοὺς ρώτησε μήπως εἶχαν ἀνάγκη ἐπιπλέον ὅπλισμοῦ γιά νά ἀφοπλίσουν τοὺς Κροάτες.

Ὁ Χέρεντσικ καί ὁ Πέτσνικερ γνωστοποίησαν τήν ἀποτυχία τῆς ἀποστολῆς τους στά ἄλλα μέλη τοῦ κροατικοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου. Τότε, ἄρκετοὶ στρατιῶτες προσπάθησαν νά δραπετεύσουν. Ὁ στρατηγός Χάσιτς διέφυγε μέ 8.000 ἄνδρες, ἀλλά λίγο ἄργότερα ἔπεσε σέ ἐνέδρα τῶν Ἀγγλῶν καί αὐτοκτόνησε. Ὁ Γερμανός στρατηγός Βάλτερ Ρόλφ προσπάθησε νά κινηθῇ μέ 10.000 στρατιῶτες καί 30.000 γυναικόπαιδα καί ἡλικιωμένους. Συνελήφθη ἀπό τόν Ἀγγλο ταγματάρχη Τζόνσον, πού ἀρνήθηκε νά χορηγήσῃ ἄσυλο σέ ὅσους τόν συνώδευαν.

Οἱ Κροάτες πού δέν μπόρεσαν νά διαφύγουν, ἀναγκάσθηκαν νά παραδοθοῦν στοὺς παρτιζάνους, ἀφοῦ οἱ Ἀγγλοι ἀρνήθηκαν νά τοὺς θεωρήσουν δικούς τους αἰχμαλώτους. Ἡ συνθηκολογήσις ὑπῆρξε ἡ ἀρχὴ ἀπίστευτων σφαγῶν. 50.000 Κροάτες σκοτώθηκαν στόν δρόμο γιά τό Μάριμπορ! Ὁλόκληρες φάλαγγες προσφύγων πολυβολήθηκαν καί τά πτώματά τους πετάχθηκαν στά ποτάμια. Σέ ἓνα ὁμαδικό τάφο στό Μάριμπορ τῆς Σλοβενίας, βρέθηκαν 4.000 νεκροί! 300 αἰχμάλωτοι ἐτάφησαν ὡς τόν λαιμό καί ἄργότερα ἀποκεφαλίσθηκαν μέ δρεπάνια, ἐνῶ 5.000 μικρά παιδιά ἐξοντώθηκαν μέ ἀέρια! Μόνο 10.000 Κροάτες γλύτωσαν τόν θάνατο, διότι εἶχαν τήν τύχη νά τοὺς ἀναλάβῃ ἓνας Σκωτσέζος διοικητής.

Γενικῶς, ὅποτε τύχαινε Κροάτες ἐθνικιστές νά συλληφθοῦν

A high-contrast, black and white photograph of a man in a dark suit, looking slightly to the right. The image is grainy and has a stark, almost graphic quality.

ἀπό τούς "Αγγλους, οἱ τελευταῖοι τούς παρέδιδαν στούς παρτιζάνους πού τούς ἐκτελοῦσαν ἀμέσως, χωρίς δίκη. Ἀξίζει νά σημειωθῇ ὅτι πολλοί ἀπό τὰ θύματα ἀνῆκαν στούς "Τσέτνικς" τοῦ στρατάρχη Μιχαήλοβιτς. Οἱ "Τσέτνικς" ἦταν ἀντάρτες πού πολέμησαν κατὰ τῶν Γερμανῶν, ἀλλά εἶχαν τό "ἐλάττωμα" νά εἶναι ἀντικομμουνιστές! Τό 1943, οἱ "Αγγλοι ἔπαψαν νά ὑποστηρίζουν τούς "Τσέτνικς" καί μία ἀμερικανική ἀποστολή, ἡ ὁποία τούς βοηθοῦσε, ἔπαυσε καί αὐτή τήν βοήθεια τόν Ὀκτώβριο 1944, ὑπό τήν πίεσι τοῦ Τίτο. Μπροστά στήν αὐξανόμενη κομμουνιστική ἐπιρροή καί τό ὄργιο τῶν ὠμοτήτων πού ἀκολουθήσαν, οἱ "Τσέτνικς" ἀναγκάσθηκαν νά ἔρθουν σέ συνεννόησι μέ τούς Κοζάκους τοῦ φόν Πάνβιτς. Ἡ συνεργασία αὐτή, ἂν καί περιορισμένη, τούς ἐξωμοίωσε μέ τούς Οὐστάσι, στά μάτια τῶν παρτιζάνων.

Συνολικά 280.000 Κροάτες δολοφονήθηκαν μέσα σέ λίγες ημέρες από τούς άνδρες του Τίτο. Ένα υπόμνημα στάλθηκε τότε στον Έρυθρό Σταυρό, χωρίς όμως νά απαντηθῇ ποτέ...

Φαμπρίς Λαρός

(Τά περισσότερα στοιχεῖα πού ἀναφέρονται στούς Κοζάκους καί τούς Κροάτες προέρχονται ἀπό τό ἔργο τοῦ Ἑριχ Κέρν «Οἱ Κοζάκοι τοῦ Χίτλερ», ἐκδόσεις Action).

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ

I

΄Ομαδικές ΄Εκτελέσεις αίχμαλώτων πολέμου (΄Αριέζ Γαλλίας)

΄Ενας ανταποκριτής της επιθεωρήσεως «Ντοκουμέντα», στην Τουλούζη, έστειλε ένα γράμμα με ήμερομηνία 15 Ιανουαρίου 1951, απ΄ όπου και δημοσιεύεται τό ακόλουθο απόσπασμα:

«Στίς 20 Αυγούστου 1944, στην Φουά (΄Αριέζ), 57 Γερμανοί στρατιώτες αρνήθηκαν νά ακολουθήσουν τίς γερμανικές φάλαγγες πού υποχωρούσαν πρός τά ανατολικά. Σέ κάποια στιγμή θέλοντας νά περισώσουν τήν τιμή τῶν ὅπλων τους προβάλλοντας κάποια σκιώδη αντίστασι, ὠχυρώθηκαν σέ ἕνα σχολεῖο. Παραδόθηκαν ὁμως χωρίς νά πολεμήσουν στίς λεγόμενες «Γαλλικές Δυνάμεις ΄Εσωτερικοῦ» (F.F.I.). ΄Επρόκειτο γιά ἄνδρες πού δέν εἶχαν καμμία σχέσι μέ τήν Γκεστάπο καί πού προτιμοῦσαν νά παραδοθοῦν παρά νά πολεμήσουν κάπου ἄλλου. Χωρίς ἔστω κάποια στοιχειώδη ἀνάκρισι, τοὺς φόρτωσαν σέ δύο καμιόνια, τοὺς μετέφεραν σέ ἕνα λατομεῖο, δύο χιλιόμετρα ἀπό τήν Φουά, ὅπου καί τοὺς ἐξετέλεσαν. Ὁ μοναδικός ἀξιωματικός τους ὠδηγήθηκε μέ κτυπήματα καί χλευασμούς, μέσα ἀπό τοὺς δρόμους τῆς πόλεως καί ἀπαγχονίσθηκε ἀπέναντι ἀπό τό δημαρχεῖο. Ὅλη ἡ περιοχὴ μπορεῖ νά τό βεβαιώσῃ αὐτό».

΄Ενας Γερμανός συνεργάτης μᾶς μεταδίδει ἐξάλλου:

«Τήν νύκτα τῆς 20 πρός 21 Ἀπριλίου 1945, ὑπῆρξα μάρτυρας ἐνός μοναδικοῦ ἐγκλήματος πολέμου. Τῆς σφαγῆς μιᾶς ὁμάδας στρατιωτῶν τῆς μεραρχίας «Γκότς φόν Μπερλίχινγκεν» τῶν SS, πού εἶχαν παραδοθεῖ στίς ἐμπροσθοφυλακές τοῦ στρατηγοῦ Πάττον

Γεώργιος Σμίθ Πάττον ο νεώτερος, ο εκκεντρικός Ἀμερικανός στρατηγός. Ἡ φράσις ὅτι «πολεμήσαμε λάθος ἐχθρό» ἀποδίδεται σ΄ αὐτόν Τραυματίας ἀπό ριπή πολυβόλου στόν Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο σημείωσε στόν Β΄ Παγκόσμιο ἐντυπωσιακές ἐπιτυχίες στήν Καζαμπλάνκα, Τυνησία καί Σικελία. Ἐπικεφαλῆς τῆς 3ης μηχανοκίνητης στρατιᾶς κατέλαβε τό Μέτς. Ἐπειτα, μέ τήν 7η στρατιά προήλασε στό Σάαρ, Βόρεια Ἰταλία, Αὐστρία καί Τσεχοσλοβακία. Οἱ ἄνδρες του κατηγορήθηκαν γιά ὁμότητες κατὰ τίς προελάσεις. Πέθανε τό 1945 μετά τό τέλος τοῦ πολέμου ἀπό αὐτοκινητικό δυστύχημα (:)

καί πού θά ἔπρεπε κανονικά νά θεωρηθοῦν αἰχμάλωτοι πολέμου.

Τά γεγονότα αὐτά μποροῦν εὐκολά νά ἐπιβεβαιωθοῦν ἀπό τίς κοινοτικές ἀρχές καί ἀπό τόν πληθυσμό τῆς περιοχῆς. Ἡ σφαγὴ ἐγίνε σ΄ ἕνα δημόσιο κῆπο, στόν δρόμο ἀπό τήν Νυρεμβέργη πρός Μπάμπεργκ, λίγο πρὶν ἀπό τό χωριό Χέρολντσμπεργκ.

Ἀπό τίς 5 π.μ. πήραμε θέσεις στά τελευταῖα σπίτια τοῦ χωριοῦ Χέρολντσμπεργκ. Ἡ Νυρεμβέργη ἦταν σχεδόν περικυκλωμένη

Στις 14 'Οκτωβρίου 1945 ο Πιέρ Λαβάλ, πρωθυπουργός της κυβερνήσεως του Βισύ, προσπαθεί νά αυτοκτονήσει μέσα στο κελλί του στις φυλακές της Φρέν. Λίγες ημέρες νωρίτερα είχε καταδικασθεί σέ θάνατο. Βρίσκουν δίπλα του ένα γράμμα του που αποτεινόταν στους δικηγόρους του, όπου γράφει «'Αρνούμαι νά πεθάνω από γαλλικές σφαίρες. Δέν θέλω νά φτιάξω στρατιώτες συνυπεύθυνους ενός δικαστικού εγκλήματος. Πεθαίνω έχοντας αγαπήσει πολύ την πατρίδα μου. 'Η τελευταία σκέψις μου είναι γιά την Γαλλία». Οί ιατροί του κάνουν μία πλύσι στομάχου καί τόν συνεφέρουν γιά νά τόν οδηγήσουν στό τόπο της εκτελέσεως. Τουφεκίζεται τό ίδιο μεσημέρι πίσω από τούς τοίχους της φυλακής. Πάνω, ο Λαβάλ στην διάρκεια της δίκης του. 'Αριστερά, ο Χίτλερ κάτω από τόν πύργο του 'Αϊφελ μετά την κατάληψι του Παρισιού.

Βασισμένα στην πίστι ότι αποτελούν μία άριστοκρατία φυλετική, πολιτική καί στρατιωτική, τά Γερμανικά Waffen - SS, υποχρεώθηκαν από την άρχή του πολέμου, λόγω των μεγάλων απωλειών, νά ανοίξουν τίς πύλες γιά την είσοδή σ' αυτά νέων από διαφορετικά έθνη, εθνότητες καί θρησκείες. Ξεκινώντας από τούς Φινλανδούς, Δανούς, Νορβηγούς, Φλαμανδούς, Βαλλώνους καί Γάλλους, διεθνοποιούνται περισσότερο μέ την είσοδή 20 000 Ούγγρων, 60 000 Ρουμάνων καί 40 000 Γιουγκοσλαύων. Παρακάμπτοντας άργότερα την θεωρία των «υπό - ανθρώπων» δέχονται Ούκρανούς, Ρώσους, Τατάρους, Τουρκμένιους, Κιρκέζιους, Ούζμπέκιους, 'Αρμένιους, Γεωργιανούς καί 'Ινδούς. 400 000 απ' αυτούς σκοτώθηκαν κατά την διάρκεια του πολέμου. Οί διώξεις κατ' αυτών συνεχίσθηκαν μέ άγριότητα καί μετά τόν πόλεμο. Πάνω: 'Ολλανδοί Waffen - SS την ημέρα της όρκομωσίας τους. 'Αριστερά: Βόσνιοι SS της μεραρχίας «Χαντζάρ» διαβάζουν τό «'Ισλάμ καί 'Εβραϊσμός».

καί δέν είχαμε παρά μόνο μία ομάδα όπισθοφυλακῆς γιά νά καθυστερήσῃ τόν ἐχθρό καί νά διευκολύνῃ τήν μεραρχία νά συμπτυχθῇ στήν πόλι. Μετά ἀπό ἕναν ἄγριο βομβαρδισμό πυροβολικοῦ, ἀντιμετωπίσαμε τοὺς Ἀμερικανούς γύρω στό ἀπόγευμα. Αὐτοί ἦταν, ὅπως κατάλαβα ἀργότερα, ἡ ἐμπροσθοφυλακή τοῦ Πάττον, ἕνας συντριπτικά ἀνώτερος ἀντίπαλος, ὑποστηριζόμενος ἀπό πολλά τεθωρακισμένα.

Χάρις στίς ὑπέρμετρες προφυλάξεις τῶν Ἀμερικανῶν καί τόν φόβο τῶν ἀρμάτων τους γιά τά δικά μας «Πάντζερφαουσ», μπορέσαμε νά κρατήσωμε ἕως τίς 8 τό βράδυ μέ μία δύναμι πού κανονικά θά ἔπρεπε νά εἶχε ὑποκύψει μετά ἀπό μισή ὥρα μάχης. Συντετριμμένοι ἀπό τήν δύναμι πυρός τῶν ἀντιπάλων μας, χωρίς ὅπλα κατά τῶν τεθωρακισμένων τους, ὀπισθοχωρήσαμε καί προσπαθήσαμε νά σωθοῦμε μέσα ἀπό τά σπίτια καί τοὺς κήπους, ἔχοντας ὡς μόνο καθοδηγητικό ὁρόσημο τίς φλόγες τῆς Νυρεμβέργης. Ἀπό ἕνα μυστηριῶδες ἔνστικτο, ἐνῶ ὑποχωρούσαμε, οἱ σύντροφοί μου μαζεύθηκαν γύρω μου. Δυστυχῶς μέσα στοὺς περιφραγμένους κήπους χάσαμε τόν προσανατολισμό μας καί καταλήξαμε σ' ἕνα δημόσιο κήπο κοντά στήν ἐθνική ὁδό. Οἱ μηχανοκίνητοι ὅμως Ἀμερικανοί εἶχαν φθάσει πρὶν ἀπό μᾶς σ' αὐτόν τόν δρόμο· πέσαμε λοιπόν πάνω σέ ἕνα τεθωρακισμένο, πού συνοδευόταν ἀπό πεζικό· μᾶς ὑποδέχθηκαν μέ σφοδρά πυρά. Μέσα σ' αὐτήν τήν κόλασι πυρός καί σιδήρου, οἱ περισσότεροι σύντροφοί μου ἔπεσαν. Ἐγὼ εἶχα τραυματισθεῖ καί δέν ἄκουσα παρά μόνο τά βήματα τῶν στρατιωτῶν νά μέ πλησιάζουν.

Ξαπλωμένος κατάχαμα εἶχα τήν ἐμπνευσι νά ξηλώσω ἀπό τά πέτα τά σήματα τῶν SS. Ὁ πρῶτος Ἀμερικανός στρατιώτης μοῦ ἔριξε μια κλωτσιά καί, ἱκανοποιημένος ἀπό τήν ἀκίνησί μου, ἔσκυψε νά πάρῃ το ρολόι μου· δέν μοῦ ἔμενε παρά νά σηκωθῶ, νά βάλω τά χέρια μου πάνω ἀπό τό κεφάλι καί νά περιμένω τήν συνέχεια τῶν γεγονότων.

Ἀμέσως, οἱ Ἀμερικανοί μέ πλησίασαν περίεργοι, μέ προτεταμένα τά ὅπλα καί ἄρχισαν νά ξηλώνουν τά διακριτικά μου γιά ἐνθύμιο. Οἱ ἐπιζῶντες σύντροφοί μου σηκώθηκαν καί αὐτοί ἀλλά δέν εἶχαν τήν πρόνοια νά ξηλώσουν τά σήματα τῶν SS. Οἱ Ἀμερικανοί τοὺς μάζεψαν στήν ἄκρη τοῦ δρόμου καί ἐκεῖ τοὺς ἐξετέ-

λεσαν, πυροβολώντας μέ σύντομες ριπές ἐξ ἐπαφῆς.

Μετά ἀπό αὐτήν τήν συνοπτική διαδικασία, ἤρθαν ὅλοι κοντά μου καί γρήγορα παρατήρησαν ὅτι εἶχα τόν ἀετό στό ἀριστερό μου χέρι (ὁ ἀετός στοὺς SS ἦταν στό ἀριστερό χέρι, ἐνῶ στήν Βέρμαχτ στήν ἀριστερή τσέπη)· ἄρχισαν νά μέ κτυποῦν μέ τά ὅπλα τους, ἂν καί ἤμουν τραυματίας. Κατάφερα νά γλυτώσω χάρις στά λίγα ἀγγλικά πού ἤξερα, λέγοντας ὅτι δέν εἶμαι Γερμανός καί ζητώντας νά μιλήσω μ' ἕναν ἀξιωματικό. Στήν συνέχεια, ὑπέμεινα τήν μοίρα τῶν αἰχμαλώτων πολέμου, μέ τά χέρια ψηλά, μέ ἕναν ἀριθμό γύρω ἀπό τόν λαιμό μου καί τήν βεβαιότητα ὅτι δέν θά μέ σκότωναν χωρίς δίκη.

Δολοφονίες αἰχμαλώτων στήν Γαλλία

«Ὡς ὑπαξιωματικός καί ὑπεύθυνος τηλεπικοινωνιῶν, ἀνῆκα στό 466 τμήμα μιᾶς μονάδας διαβιβάσεως. Κατά τήν ὑποχώρησι ἀπό τήν Γαλλία, ἡ μονάδα μου τοποθετήθηκε στήν ἐπιχειρησιακή εὐθύνη τοῦ συνταγματάρχη Κράμπμαν, στήν Σατιγιόν. Στίς 10 Σεπτεμβρίου 1944, ἡ ομάδα μου αἰχμαλωτίσθηκε ἀπό παρτιζάνους, φυλακίσθηκε προσωρινῶς σ' ἕνα στρατόπεδο αἰχμαλώτων στό ἀεροδρόμιο τῆς Σατιγιόν, κι ἔπειτα, γιά δύο ἐβδομάδες, στίς παλιές ἀποθήκες τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, στίς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα. Ἐπικεφαλῆς τῶν παρτιζάνων ἦταν κάποιος Μπαρράς ἢ Μπαρρές ἀπό τήν Σατιγιόν, κατασκευαστής οἰνοπνεύματος ἢ ζυθοποιός, πού ὀνόμαζε τόν ἑαυτό του συνταγματάρχη. Στίς 18 Σεπτεμβρίου, μέ διαταγή του καί παρουσία του, 55 αἰχμάλωτοι (μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ συνταγματάρχης Κράμπμαν βαρειά τραυματισμένος, δύο λοχαγοί, ἕνας ὑπολοχαγός, ἕνας ἐνωμοτάρχης τῆς χωροφυλακῆς, ἕνας ὑπαξιωματικός τοῦ ἐπιτελείου κι ἕνας ἀνθυπασπιστής) ξεχωρίσθηκαν ἀπό τοὺς ὑπόλοιπους, μέ τήν δικαιολογία ὅτι θά ὀδηγήθουν σέ ἄλλο στρατόπεδο. Δύο ἐβδομάδες ἀργότερα, ὁ δήμαρχος τοῦ χωριοῦ Ἀσνιερέι μοῦ εἶπε ὅτι 50 Γερμανοί ἐκτελέσθηκαν στήν κωμόπολι Σατιγιόν. Αὐτό ἐπιβεβαιώθηκε ἀργότερα ἀπό συντρόφους πού εἶχαν μείνει στό στρατόπεδο. Ἐνας ἀπό τοὺς δολοφονημένους ἀξιωματικούς εἶχε ὑποχρεωθεῖ νά παρακολουθήσῃ τήν ἐκτέλεσι ἑνός συναδέλφου του, ὁ ὁποῖος εἶχε δρα-

πέτευσαι αλλά είχε συλληφθεί. Στην Σατιγιόν έγιναν πολλές μεμονωμένες εκτελέσεις Γερμανών αιχμαλώτων, χωρίς δίκη».

(¹ Αναφορά του ύπαξιωματικού Ρούντολφ Κράχνερ, από τό βιβλίο του Έριχ Κέρν «Έγκλήματα κατά του γερμανικού λαού»)

Πρός τόν Διοικητή της Γαλλικής Ζώνης Κατοχής της Γερμανίας

Νυρεμβέργη 28 ¹Οκτωβρίου 1948

Στρατηγέ μου,

¹ Υπερασπίζω την υπόθεσι της κυρίας Η., χήρας του Ιατρού Έγκλοφ, όδός Μέντελσον, αριθμός 92, Στουτγάρδη - Σίλενμπρουχ. Σας παρακαλώ, στρατηγέ μου, να μου επιτρέψετε να σας εκθέσω τό ακόλουθο αίτημα της πελάτιδός μου:

1) Η κυρία Η. Έγκλοφ ήταν σύζυγος του όρθοπεδικού δόκτορα Έγκλοφ, ό όποιος είχε γεννηθεί στην Νυρεμβέργη, στις 27 Ιανουαρίου 1885 και έξασκουσε τό επάγγελμά του στην Στουτγάρδη, από τό 1913.

2) Στις 26 Αυγούστου 1939, ό δόκτωρ Έγκλοφ κλήθηκε να υπηρετήσει ως αξιωματικός του ύγειονομικού και απολύθηκε τό φθινόπωρο 1940. Κλήθηκε και πάλι να υπηρετήσει τόν Μάρτιο 1941. Τόν Αυγούστο 1941, ό δρ. Έγκλοφ έγινε αρχίατρος του στρατιωτικού νοσοκομείου του Ρέτλινγκεν και κατείχε αυτήν την θέση έως τόν θάνατό του (24 ¹Απριλίου 1945). Στο τέλος, είχε τόν βαθμό του πρώτου χειρουργού έν έκστρατεία (Oberfeldarzt) που ίσοδυναμεί μέ έκείνον του αντισυνταγματάρχη (Oberstleutnant).

3) Στις 23 ¹Απριλίου 1945, ό δρ. Έγκλοφ συνελήφθη στο Ρέτλινγκεν και τό απόγευμα της επομένης εκτελέσθηκε στα περίχωρα από έναν ούλαμό του γαλλικού στρατού. Κατά την σύλληψί του ό δρ. Έγκλοφ φορούσε την στολή της Βέρμαχτ μέ τό σήμα του Έρυθρού Σταυρού.

Τήν ίδια μέρα στο Ρετλίνγκεν τοιχοκολλήθηκε ή ακόλουθη ανακοίνωσις της Στρατιωτικής Διοικήσεως της Α' Γαλλικής Στρατιάς.

«Α' Γαλλική Στρατιά

Στρατιωτική Διοίκησης

¹ Ανακοίνωσις προς τόν πληθυσμό

Τήν νύχτα της 22 προς 23 ¹Απριλίου, στο Ρέτλινγκεν, έγινε απόπειρα έναντίον ενός Γάλλου στρατιώτου.

Οί υπεύθυνοι εκτελέσθηκαν. Πρόστιμο 200.000.μάρκων επέβληθη στην πόλι. Η απαγόρευσις της κυκλοφορίας ισχύει από τις 18 έως τις 9 π.μ.

¹ Ο Διοικητής της Στρατιάς»

Ο δρ Έγκλοφ δέν είχε καμμία σχέση με την κατονομαζόμενη απόφασι. Εκτελέσθηκε χωρίς καμμία διαδικασία και χωρίς να έχη την δυνατότητα να υπερασπίση τόν έαυτό του.

Γιά τό γεγονός αυτό, έχει ήδη γίνει μία έρευνα από αξιωματικούς της Γαλλικής Ζώνης Κατοχής. Σας παρακαλούμε να μάς κοινοποιήσετε τις εκθέσεις και τά αποτελέσματα αυτής της έρευνας.

Είμαι της γνώμης ότι κατά παράβασι των διαταγών της ¹Ανωτάτης Διοικήσεως της Α' Στρατιάς, μέτρα ελήφθησαν από κατώτερες στρατιωτικές αρχές.

Σας παρακαλούμε, στρατηγέ μου, να εξετάσετε την περίπτωση και να μάς κοινοποιήσετε την απόφασί σας επί του θέματος.

¹ Υπογραφή: Ντ. Βάισγκερμπερ

Τό στρατόπεδο του Έστιβώ

Υπάρχει ένα στρατόπεδο, που, από την απελευθέρωσι, προσπάθησαν να τό κρατήσουν στην σιωπή. Είναι τό στρατόπεδο του Έστιβώ.

Όπως φαίνεται από την όνομασία του, τό στρατόπεδο αυτό δέν ήταν ούτε στην ΕΣΣΔ, ούτε στην Γερμανία, αλλά στην Γαλλία!

Από τόν καιρό της απελευθερώσεως, είχε δημιουργηθεί ένα στρατόπεδο κοντά στο Σαίν - Ρεμύ, για την φυλάκισι όλων εκείνων που δίκαια ή άδικα, κατηγορήθηκαν σαν συνεργάτες του έχθρου. Σύντομα μαζεύτηκαν στο Έστιβώ πολλές εκατοντάδες κρατουμένων, οί όποιοι είχαν συλληφθεί παράνομα και πολλές φορές μάλιστα χωρίς συγκεκριμένη αίτία. Μέ κτηνώδεις φρουρούς όπλισμένους

Για πολλά πάρα πολλά χρόνια αυτή η φωτογραφία παρουσιαζόταν σαν μία άποψις του Βέλ Ντίβ μετά τις συλλήψεις Έβραίων τό 1942. Πραγματικά πρόκειται για τό Βέλ Ντίβ αλλά για δύο χρόνια αργότερα. Καί οί συλληφθέντες είναι οί «συνεργάτες» τών Γερμανών τής περιοχής τών Παρισίων...

μέχρι τά δόντια μέ χειροβομβίδες καί αυτόματα, οί κρατούμενοι δέν ἄργησαν νά καταλάβουν ότι μερικοί Γάλλοι δέν είχαν τίποτε νά ζηλέψουν από τήν Γκεστάπο ἢ τήν Γκεπεού.

Οί γυναῖκες ἦταν ἐκεῖνες πού πρῶτες χρησιμοποιήθηκαν γιά τή διασκέδασι τών ἀπάνθρωπων φρουρῶν. Ὅταν αὐτοί ἐκόρεσαν τά πάθη τους, ἄρχισαν νά τίς ὑποβάλλουν στά χειρότερα βασανιστήρια. Μία ἀπό αὐτές, κάτοικος τοῦ Σαίν - Ρεμύ, ἀφοῦ πρῶτα ἀκρωτηριάσθηκε, πέθανε μέ τόν ἀκόλουθο τρόπο: τήν ἔσυραν στήν μέση τοῦ στρατοπέδου, τήν φούσκωσαν μέ πεπιεσμένο ἀέρα ἕως ὅτου πεθάνη, μέ κατεστραμμένα ἐντόσθια, μέσα σέ ἀφόρητους πόνους.

Δυστυχῶς δέν ὑπῆρξε τό μόνο θῦμα αὐτῶν τών κτηνῶν πού, βρίσκοντας τό «παιχνίδι» διασκεδαστικό, συνέχισαν μέ ἄλλες γυναῖκες.

Στήν συνέχεια, τά πτώματα ἐτάφησαν στούς ἀγρούς, μέσα σέ τάφους πού οί ἴδιοι οί κρατούμενοι ἔσκαψαν, μάρτυρες αὐτῶν τών φρικαλεοτήτων...

Ἀλλά οί δῆμιοι δέν ἀρκέσθηκαν μόνο στό νά δολοφονοῦν ἐνεργοῦσαν σαδιστικά ὑποχρεώνοντας τά θύματά τους νά συμμετάσχουν σέ προκαταρτικές «διασκεδάσεις» σάν κι αὐτήν:

Οί φρουροί σχημάτιζαν ἕναν κύκλο, στό ἐσωτερικό τοῦ ὁποίου

ἔβαζαν 6 περίπου κρατουμένους. Τούς ἀνάγκαζαν νά σκάψουν γρήγορα τόν τάφο τους, ἀπειλώντας τους μέ λόγχεις. Ὅταν ἡ τρύπα τούς φαινόταν ἄρκετά μεγάλη, τούς ἔβαζαν μέσα καί στήν συνέχεια τούς ποδοπατοῦσαν, χορεύοντας καί φωνάζοντας ἐπί ὥρες...

Ὅταν τό θέαμα εἶχε διαρκέσει ἄρκετά καί εἶχαν κουραστεῖ, οί κρατούμενοι στήνόντουσαν ὄρθιοι καί ἐξετελοῦντο.

(«Paroles Françaises» 27 Μαρτίου 1947)

II ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

* Απόσπασμα από τό βιβλίο «Advance to Barbarism», (Βήμα προς την βαρβαρότητα), ανώνυμου δικαστικού συγγραφέως, εκδόσεως Thomson και Smith, Λονδίνο 1948

Τόν 'Απρίλιο 1944, όταν ή Λουτβάφφε είχε παραλύσει από την έλλειψη πετρελαίου καί τό τέλος του πολέμου πλησίαζε, οί αυστηρές οδηγίες για σιωπή πάνω σε όλα τά γεγονότα (πού μόλις ανέφερα) αναιρέθηκαν για τόν Τζ. Μ. Σπέιτ τέως διευθυντή του 'Υπουργείου 'Αεροπορίας, στον οποίο δόθηκε ή άδεια νά εκδώση ένα βιβλίο μέ τίτλο «Bombing Vindicated» (έκδίκησις των βομβαρδισμών). Μέ αυτό τό βιβλίο οί άπλοι άνθρωποι έμαθαν για πρώτη φορά ότι ο κύριος αυτός είχε πάρει μία ήρωική απόφασι στις 11 Μαΐου 1940. Βέβαια κανείς από αυτούς τούς άπλους ανθρώπους δέν θυμάται νά έχη πάρει ποτέ ο ίδιος καμία απόφασι - είτε ήρωική είτε όχι - ειδικώτερα εκείνη την ήμέρα: στην πραγματικότητα δέν θυμόνταν νά έχη πάρει ποτέ καμμία απόφασι, διότι σε μία σωστή δημοκρατία οί αποφάσεις δέν λαμβάνονται από τούς άπλους ανθρώπους, όπως αυτοί, αλλά από τούς διεθνείς οικονομικούς κύκλους, τούς μεγιστάνες του τύπου, τό κατεστημένο καί, αν τύχη, από τά μέλη της κυβερνήσεως της Α.Μ. Έτσι οί άπλοι άνθρωποι έμειναν άμήχανοι.

Ο κύριος Σπέιτ τούς έβγαλε από αυτήν την άμηχανία μέ μία εύστοχη εξήγησι. «Έπειδή είχαμε ένοχληθεί από τόν ψυχολογικό αντίκτυπο πού θά μπορούσε νά δημιουργηθής από την αποκάλυψη ότι έμείς πρώτοι εγκαινιάσαμε τούς στρατηγικούς βομβαρδισμούς,

Η καταστροφή πού προεκάλεσαν οί συμμαχικοί βομβαρδισμοί των Γερμανικών πόλεων φαίνονται σε όλη την έκτασί τους σ' αυτές τίς δύο φωτογραφίες. Έτος 1947. (χίλια έννιακόσια σαράντα έπτά) Δεξιά: ένα υπαίθριο ψιλικατζίδικο. Κάτω: ένα υπαίθριο πρατήριο άρτου

αποφασίσαμε να μην δώσουμε την πρόπουσα δημοσιότητα στην **μεγάλη** απόφασι της 11ης Μαΐου 1940. Ήταν μιά υπέροχη απόφασις. Ήταν εξ ίσου ήρωική και γεμάτη αυταπάρνησι με εκείνη της Ρωσίας να συνεχίση την πολιτική της καμμένης γής. Ή απόφασις αυτή μᾶς στοίχισε τό Κόβεντρυ καί τό Μπίρμινχαμ, τό Σέφφιλντ καί τό Σαουθάμπτον καί μᾶς ἔδωσε τό δικαίωμα να κοιτάζουμε κατάματα τό Κίεβο, τό Χάρκωβ, τό Στάλινγκραντ καί τήν Σεβαστούπολι. Οἱ Ρῶσοι σύμμαχοί μας θά μᾶς κατηγοροῦσαν λιγότερο γιά τήν ἀδράνεια, πού ἐπιδείξαμε τό 1942, ἂν εἶχαν καταλάβει αὐτό πού κάναμε», (σελ. 74).

Μάταια θά ξεφυλλίζαμε τίς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γιά να βροῦμε κάτι ἀξιωματικόν στίς 11 Μαΐου 1940. Μία ὁμως προσεκτική ἐρευνα, μπορεῖ να φωτίσῃ ἕνα γεγονός τό ὁποῖον εἶχαν ἐπισκιάσει ἄλλα πιά σημαντικά γεγονότα, τήν νύκτα τῆς 11ης Μαΐου «18 βομβαρδιστικά Ουίτλεϋ ἐπετέθησαν σέ σιδηροδρομικές ἐγκαταστάσεις στήν Γερμανία». Φυσικά αὐτή ἡ εἰδησις δέν προκάλεσε ἐνδιαφέρον, κυρίως διότι ἔλεγε μόνο ὅτι οἱ ἐγκαταστάσεις εἶχαν ὑποστῇ ἐπίθεσι καί ὄχι ὅτι κατεστράφησαν.

Ἡ πλήρης σημασία αὐτῆς τῆς εἰδήσεως πού ἔγινε γνωστή μόνο μετά τέσσερα χρόνια ἀπό τόν Μ. Σπέιτ πρέπει να μᾶς βάλῃ σέ σκέψεις. Τόν Μάιο τοῦ 1940 ὁλόκληρη ἡ δυτική Γερμανία, ὅπως καί ἡ Παταγωνία, ἦταν στό περιθώριο τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἔως ἐκείνη τήν στιγμή, μόνο ἡ ζώνη τῶν στρατευμάτων ἢ μόνο αὐστηρά στρατιωτικοί στόχοι, ὅπως τό ἀεροδρόμιο τοῦ Σίλτ στήν Γερμανία ἢ ἐκεῖνο τοῦ Ὀρκνέους στήν Ἀγγλία, ὑπῆρξαν ἀντικείμενα ἀεροπορικῶν ἐπιθέσεων. Ἐκείνη ἡ ἐπιδρομή τῆς 11ης Μαΐου 1940 - ἂν καί ἀσήμαντη ἀπό μόνη της - ἦταν ἕνα γεγονός πού ἄφησε ἐποχή. Ὑπῆρξε ἡ πρώτη προμελετημένη παραβίασις ἐκείνου τοῦ θεμελιώδους νόμου πού προβλέπει ὅτι οἱ ἐχθροπραξίες πρέπει να διεξάγονται μόνο μεταξύ τῶν ἀντιμαχομένων δυνάμεων.

Ὅταν ἀργότερα χρειάσθηκε να βρεθῇ μία δικαιολογία γιά φρικαλεότητες - ὅπως ἐκεῖνες τοῦ Ἀμβούργου, ὅταν ὁλόκληρα κατοικημένα προάστεια τυλίγονταν στίς φλόγες καί χιλιάδες γυναικόπαιδα ἔπεφταν στήν θάλασσα γιά να ἀποφύγουν τήν τεράστια ἐκλυσί θερμότητος ἀπό τίς πυρκαγιές - τό κύριο ἐπιχείρημα ἦταν

Στίς 28 Αὐγούστου τοῦ 1944 ἡ ἀγγλο - ἀμερικανική ἀεροπορία βομβαρδίζει τήν πόλι Κόνιγκσμπεργκ. Σέ λιγώτερο ἀπό μία ὥρα, 35.000 χιλιάδες κάτοικοι καίγονται ζωντανοί ἀπό τίς ἐμπρηστικές βόμβες, πού κάνουν στάχτη ὁλόκληρες συνοικίες. Μαζεμένες μέσα σέ ἕνα ἀεροπορικό καταφύγιο τριακόσιες νεαρές κοπέλλες κάτω τῶν εἴκοσι ἐτῶν οἱ ὁποῖες εἶχαν ἔλθει ἀπό τήν Κολωνία λίγους μήνες νωρίτερα, περνοῦν ὥρες ἀγωνίας πρίν πεθάνουν ἀπανθρακωμένες. Ἀριστερά ὁ Γκαϊμπελς ἐπιθεωρεῖ τόν βομβαρδισμένο καθεδρικό ναό τῆς Κολωνίας, θαῦμα τῆς μεσαιωνικῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Κάτω: ἀραδιασμένα πτώματα θύματα τῶν βομβαρδισμῶν

«...ότι επρόκειτο για αντίποινα για τους βομβαρδισμούς της Βαρσοβίας και του Ρόττερταμ. Ο συγγραφέας απορρίπτει αυτήν την άποψη με όση περιφρόνησι χρειάζεται. «Όταν βομβαρδίσθηκαν η Βαρσοβία και το Ρόττερταμ», γράφει, «τά γερμανικά στρατεύματα ήταν πρό των πυλών τους. Ο βομβαρδισμός τους ήταν μία τακτική επιχείρησης, μέρος της επιθέσεως». Ο λοχαγός Λίντελ Χάρτ δέχεται αυτήν την γνώμη. «Οί βομβαρδισμοί έγιναν μόνο όταν οί Γερμανοί είχαν φθάσει στίς ακρες αυτών των πόλεων και από εκείνη την στιγμή οί πόλεις αυτές εξισώθηκαν με τους παλαιούς κανόνες του βομβαρδισμού πολιορκίας».

Τό «Bombing Vindicated» είναι ένα αξιοσημείωτο βιβλίο: είναι πράγματι εκπληκτικό για την εποχή του. Ο Μ. Σπέιτ δέν αρκείται νά παραδεχθῇ ὅτι ἡ Ἀγγλία εἶχε ἐγκαινιάσει πρώτη τοὺς βομβαρδισμούς τῶν ἀμάχων, ἀλλά ἐπιμένει νά ἀποδώσωμε στήν Ἀγγλία τήν τιμή ὅτι συγχρόνως σχεδίασε καί πραγματοποίησε ἕνα νέο εἶδος πολέμου. Εἰρωνεύεται τόν τότε Ὑπουργό Πληροφοριῶν, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίσθηκε ὅτι «αὐτό τό καταπληκτικό σχέδιο» ἐπινοήθηκε ἀπλῶς ἐπειδὴ ἕνα ἄγνωστο ἀεροπλάνο πέταξε μερικές βόμβες σέ ἕνα δασωμένο λοφίσκο κοντά στό Καντέρμπουρυ. Ἐπιβεβαιώνει ὅτι ἡ ἀπόφασις αὐτή πρέπει νά ἀποδοθῇ «σέξιμπνευσι τῶν Βρεττανῶν ἐμπειρογνομόνων τό 1936, ὅταν εἶχε πρωτοἰδρυθεῖ τό Γενικό Ἐπιτελεῖο βομβαρδισμῶν Ἀεροπορίας. Ὁ βασικός λόγος ὑπάρξεως αὐτοῦ τοῦ ἐπιτελείου, γράφει, (σελ. 60), ἦταν ὁ βομβαρδισμός τῆς Γερμανίας σέ περίπτωσι πολέμου. Λίγο παρακάτω ἀναφέρει ὅτι ὁ Χίτλερ εἶχε ἀνησυχήσει γι' αὐτό τό ἐνδεχόμενο καί εἶχε εἰλικρινά προσπαθήσει νά συνάψῃ μέ τήν Ἀγγλία μία συμφωνία, πού νά περιορίζῃ τήν δρᾶσι τῆς ἀεροπορίας στήν ζώνη τῶν ἐπιχειρήσεων. Τελικά ἀναγνωρίζει ὅτι ὁ Χίτλερ προέβη στοὺς βομβαρδισμούς τοῦ ἀγγλικοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ παρά τήν θέλησί του καί τρεῖς μῆνες μετά τήν RAF, πού πρώτη ἐγκαινίασε τοὺς βομβαρδισμούς ἀμάχων πληθυσμῶν. Ἐκφράζει μάλιστα τήν ἄποψιν (σελ. 47) ὅτι ὁ Χίτλερ ἤθελε νά σταματήσουν αὐτές οἱ σφαγές, «διότι σίγουρα δέν ἤθελε νά συνεχίζονται οἱ ἀμοιβαῖοι αὐτοὶ βομβαρδισμοί».

Ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νά βρῇ πολλά στοιχεῖα γιά τό θέμα αὐτό, γιά τό ὁποῖον ὁ Σπέιτ μιλάει μέ ἀφοπλιστική εἰλικρίνεια,

στό βιβλίο τοῦ ἀντικειμενικοῦ μελετητοῦ καί ἱστορικοῦ Λίντελ Χάρτ, «*Revolution in Warfare*» (Ἐπανάστασις στόν τρόπο διεξαγωγῆς τοῦ πολέμου). Τά στοιχεῖα αὐτά ὑπάρχουν καί στό βιβλίο «*Bomber offensive*» (Ἀεροπορικές ἐπιδρομές), τοῦ πτέραρχου Ἄρθουρ Χάρρις. Ὁ πτέραρχος συμφωνεῖ μέ τόν Σπέιτ καί κατακρίνει τοὺς στρατιωτικούς ὅλου τοῦ κόσμου καί ἰδιαίτερα τοὺς Γερμανούς, οἱ ὁποῖοι δέν κατάλαβαν πρὶν τό 1939, ὅτι τά βαρεῖά βομβαρδιστικά επρόκειτο νά εἶναι πιό ἀποτελεσματικά κατὰ τῶν ἀμάχων παρά κατὰ τῶν στρατευμάτων. Ἀποδίδει τήν ἀποτυχία τοῦ *Blitzkrieg* (Μπλίτς - κρίγκ = ἀστραπιαῖος πόλεμος), στήν κοντόφθαλμη πολιτική τῆς ἡγεσίας τῆς Λούφτβαφφε, ἡ ὁποία δέν ἐφρόντισε νά προμηθευθῇ ἤδη ἀπό τόν καιρό τῆς εἰρήνης ἀεροπλάνα προορισμένα γιά ἐπιθέσεις κατὰ τῶν ἀμάχων πληθυσμῶν τοῦ ἐχθροῦ. Παράλειψις, πού, ὅπως δηλώνει, στάθηκε μοιραία γιά τοὺς Γερμανούς. Διότι ἐάν οἱ Γερμανοὶ μπορούσαν νά συνεχίσουν τίς ἐπιθέσεις τους, τό Λονδῖνο θά εἶχε ἀναμφίβολα τήν τύχη πού εἶχε τό Ἀμβούργο δύο χρόνια ἀργότερα. Εὐτυχῶς, τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1940, οἱ Γερμανοὶ βρέθηκαν μέ βομβαρδιστικά χωρίς δυνατότητες μάχης σέ σημεῖο ὥστε κατὰ τήν μάχη τῆς Ἀγγλίας νά εἶναι πανεύκολο νά καταρριφθοῦν.

Ἐντγκαρ Τζόουνς, «Ἐνας πόλεμος εἶναι ἀρκετός». Ἀπόσπασμα ἀπό τό περιοδικό «*The Atlantic Monthly*», τόμος 177, ἀρ. 2, Φεβρουάριος 1946, Βοστώνη, σελ. 49 (ἀνταποκριτῆς πολέμου)

«Ἐμεῖς οἱ Ἀμερικανοὶ ἐκτελέσαμε αἰχμαλώτους πολέμου, βομβαρδίσαμε νοσοκομεῖα, βυθίσαμε ναυαγοσωστικά, σκοτώσαμε ἀμάχους, πετάξαμε ἐτοιμοθανάτους σέ λάκκους μέ νεκρούς. Στόν Εἰρηνικό κομματιάσαμε τά κρανία τῶν ἐχθρῶν μας γιά νά χαρίσωμε ἀναμνηστικά στίς ἀρραβωνιαστικές μας καί φτιάξαμε χαρτοκόπτες ἀπό τά κόκκαλά τους. Στέψαμε τοὺς βομβαρδισμούς μας μέ φώσφορο καί τίς δολοφονίες ἀμάχων μέ ἀτομικές βόμβες, πετώντας τες σέ δύο σχεδόν ἀνοχύρωτες πόλεις μέ ἀποτέλεσμα ἔτσι νά ἐπιτύχωμε μιάν ἀναμφισβήτητη ἐπίδοσιν στίς στιγμιαῖες μαζικές δολοφονίες».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Οι ενέργειες που καταλογίζονται στην Γερμανία απέτελεσαν τό αντικείμενο μιᾶς όγκώδους βιβλιογραφίας, ίκανῆς νά συμπληρώσει μέ τούς τίτλους της ἓνα βιβλίό ὅπως τό παρόν. Ἀντιθέτως, τά ἐγκλήματα τῶν ὁποίων οἱ Γερμανοί ὑπῆρξαν θύματα, ἐνέπνευσαν τόσο λίγα ἔργα, πού μποροῦμε νά τά ἀριθμήσουμε σέ λίγες μόνο γραμμές.

Τό βιβλίό αὐτό ἐγράφη μέ ὅ,τι στοιχεῖα διαθέταμε. Δέν εἶχαμε τόν χρόνο, οὔτε τά μέσα, νά ἐρευνήσουμε ὅλα τά στοιχεῖα, πού μπορεῖ νά μᾶς προμηθεύσει μία βιβλιοθήκη. Νομίζουμε ὅμως ὅτι εἶναι χρήσιμο νά ὑποδείξουμε στούς ἀναγνώστες μας μερικά ἔργα μέ πληρέστερες ἀναφορές.

Τά πρῶτα στοιχεῖα, ἀμέσως μετά τόν πόλεμο, εἶναι ἀποτέλεσμα ἀτομικῶν πρωτοβουλιῶν. Τά περισσότερα εἶναι μικρές «μπροσούρες», περιορισμένης κυκλοφορίας, τά ὁποῖα δέν κυκλοφόρησαν κἄν σέ βιβλιοπωλεῖα. Μεταξύ τῶν γνωστοτέρων, πρέπει νά σημειωθοῦν τά ἔργα τοῦ Τζ. Π. Βίλ καί τοῦ Μοντγκόμερυ Μπέλτζιον. Στίς Η.Π.Α. ἡ μικρή «μπροσούρα» τοῦ Ὕστιν Ἀπ γιά τούς βιασμούς γυναικῶν στήν Γερμανία. Μερικά χρόνια ἀργότερα ἐξεδόθησαν πιό μεγάλα βιβλία, μέ πολλά καί σοβαρά στοιχεῖα, ἀφιερωμένα στά δράματα τῶν ἐκτοπίσεων τῶν γερμανικῶν πληθυσμῶν, στά χαμένα ἀπό τήν Γερμανία ἐδάφη, ὅπως π.χ. τό «*Europa in Trümmern*» τοῦ πατρός Ράιχενμπεργκερ, διδάκτορος τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Γκράτς.

Τά ἐπίσημα στοιχεῖα τῆς γερμανικῆς κυβερνήσεως δέν ἔφθασαν παρά δέκα χρόνια ἀργότερα. Μπορεῖ πάντως νά βρεθῇ ἡ «Λευκή Βίβλος» τοῦ 1941 γιά τίς πολωνικές ὁμότητες κατά τῶν Γερμανῶν κατοίκων τῆς Πολωνίας. Ὑπάρχει καί ἐπίσημη γαλλική μετάφρασις 310 σελ., μέ φωτογραφίες. Τό 1958 ἐξεδόθη στήν Βόννη ἓνα ἔργο

σέ τρεῖς τόμους, 1.600 σελ., μέ πλήρη στοιχεῖα τῶν ὁμοτήτων τῶν συμμάχων, μέ τίτλο «*Dokumente Deutscher Kriegschaden*» Ἀπαρτίζεται ἀπό τίς ἐπίσημες ἐκθέσεις ὄλων τῶν γερμανικῶν ὑπουργείων καί ἀναφέρεται, στόν α' τόμο στούς βομβαρδισμούς πόλεων καί ἀμάχων, στόν β' τόμο τούς πρόσφυγες καί στόν γ' στίς ἀποζημιώσεις πού δόθηκαν μέ τίς ἱατρικές καί τίς κρατικές ἐκθέσεις Τρίτη ἐπίσημη ἐκδοσις τῆς γερμανικῆς κυβερνήσεως εἶναι τό «*Documentation der Vertreibung der Deutschen aus Ost-Mitteleuropa*» συνταχθέν ἀπό ἐπιστημονική ἐπιτροπή γιά τήν ἱστορία τοῦ πολέμου, ἡ ὁποία ἐδρεύει στό Μόναχο. Τό γεγονός εἶναι ὅτι τό α' μέρος ἐξεδόθη τό 1962 καί ἔμεινε ἄφαντο στά βιβλιοπωλεῖα. Τέλος, ἓνα ἔργο τοῦ Ἑριχ Κέρν, μέ τίτλο «*Verbrechen am deutschen Volk*» (Ἐγκλήματα κατά τοῦ Γερμανικοῦ Λαοῦ), 340 σελ. καί φωτογραφίες, τό ὁποῖον καλύπτει τήν δεκαετία 1939 - 1949 καί ἀποτελεῖται ἀπό ἐπίσημες μαρτυρίες, μέ στοιχεῖα, χωρίς γνῶμες.

Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι ὁ ἐλεύθερος τύπος τῆς δυτικῆς Εὐρώπης δέν ἀναφέρει ποτέ καί πούθενά τά ἔργα αὐτά, παρ' ὅλο πού εἶναι μέρος τῶν ἐπισήμων ἱστορικῶν δεδομένων.

Στό μικρό τοῦτο ἔργο, ἀπλῶς ἀναφέρονται ἐλάχιστα σημεία τῶν ὄσων ὑπάρχουν. Διότι ἂν ἔπρεπε νά γίνη πλήρης στοιχειοθέτησις τῶν συμμαχικῶν ὁμοτήτων, θά χρειαζόταν τεράστιοι τόμοι, γεμάτοι ἀπό τά ὑπάρχοντα στοιχεῖα.